PERRY MASON

Erle Stanley Gardner

Případ zaměněné tváře

ERLE
STANLEY
GARDNER

Perry Mason

Případ zaměněné tváře

Erle Stanley Gardner
The Case of the Substitute Face

Copyright © 1937 by Erle Stanley Gardner

Pocket Books, Inc. New York N. Y. 1944

KAPITOLA PRVNÍ

Perry Mason se opíral o zábradlí paluby a pozoroval dav lidí, který se shromáždil na molu a mával kapesníky a klobouky za odjíždějící lodí. Lodní siréna krátce zahoukala a za zádí se rozčeřila vodní hladina bílou pěnou, jak se lodní šrouby daly do pohybu.

Cestující pojednou ztichli; ozvala se tklivá melodie Aloha-oe, píseň loučení, kterou je vyprovázel sbor domorodých žen.

Po několika minutách už zvuky a hlasy z břehu zanikly. Mason zřetelně rozeznal v dáli přístavní světla a temné obrysy věže Aloha. Mlčenlivé siluety temných hor vystupovaly proti hvězdnaté obloze.

Della Streetová, Masonova sekretářka, položila ruku na jeho prsty svírající zábradlí. „Na ten nádherný ostrov jakživ nezapomenu, šéfe."

Mason přikývl a dotkl se lei, květinového věnce, který mu visel na krku.

„Chtěla byste tam zůstat?"

„To ne, ale byl to nezapomenutelný zážitek."

„Byla to krásná dovolená, ovšem já se zas těším na návrat domů. Tamhle –" ukázal rukou směrem k pláži Waikiki „je něco, co civilizace sice obchodně využila, ale zničit to nemůže – přátelští lidé a příjemné, teplé podnebí – takže čas tam plyne jako voda. Vracím se do hluku velkoměsta, k řinčícím telefonům, ke klientům, kteří mi lžou a přesto čekají, že k nim budu loajální – a přece se skoro nemohu dočkat, až se do toho víru zase ponořím."

„Já vím, šéfe," řekla Della účastně.

Dole v podpalubí hřměly stroje na plný výkon a hnaly loď vpřed. Červené, bílé a fialové květiny leis, které měli oba kolem krku, se zachvěly v závanu slabého větříku. Mason pozoroval

světla blikající na pobřeží a jeho pohled občas zabloudil k zpěněným vlnám u lodního boku.

Cestující z paluby pod nimi odhazovali květinové věnce do moře, aby dodrželi starobylý havajský obyčej.

„Je vidět, že to jsou malihini, nováčci," poznamenal Mason se shovívavostí člověka, který má bohaté zkušenosti s lidskou povahou. „Všechny tyhle leis odnese voda zpátky do přístavu. Měli by s tím počkat, až doplujeme k Diamond Head."

Opřeni lokty o zábradlí dívali se dolů na lidi stojící u zábradlí na spodní palubě.

„Tamhle je ta dvojice, kterou jsme včera večer viděli v čínské restauraci," podotkl Mason.

„Ta žena je moje spolubydlící. Už byla v kajutě, když mi tam přinesli zavazadla," řekla Della Streetová, když se na ty dva mladé lidi podívala.

„Kdo je to, Dello?"

„Jmenuje se Belle Newberryová. Její rodiče mají kajutu tři sta dvacet jedna."

„A ten její přítel?"

„Jmenuje se Roy Amboy Hungerford," řekla Della Streetová, „ale její přítel to není."

„Mýlíte se," odvětil Mason. „Všiml jsem si výrazu v jeho očích, když s ní včera večer tančil."

„Moc byste se divil, co muži dovedou dělat s očima," usmála se. „Všiml jste si té vysoké plavovlásky s modrýma očima v bílých šatech z česané příze s několika leis kolem krku? Stála vedle svého otce tam nahoře na…"

„Všiml. Co je s ní?"

„Myslím, že si na Hugerforda dělá nároky," vysvětlovala Della Streetová. „Jmenuje se Celinda Dailová. Její otec je C. Whitmore Dail – jestli vám to něco říká. Mají peněz jako železa a bydlí v apartmá na palubě A."

„Inu, vám skutečně nic neujde,“ usmál se na ni Mason. „Je na čase, abychom sundali leis, Dello.“

Přikývla. „Jeden si schovám, vezmu si jej na večeři u kapitána. Požádám stevarda, aby věnec uložil do lednice.“

Začali obřadně odhazovat květinové věnce do temnoty vln, a když poslední Masonův leis zmizel někde pod vodou, prohodila: „Proč vlastně všechno, co nám na ostrovech připadalo jako pověra, se tady na palubě zdá tak skutečné?“

„Protože tomu spousta lidí věří,“ odpověděl Mason. „Masově rozšířené přesvědčení má velice nebezpečnou sílu. Známe celou řadu hodnověrných příběhů osob, které porušily tabu a špatně to s nimi dopadlo. Tisíce lidí věřilo, že je opravdu stihne zasloužený trest.“

„Něco podobného jako hypnóza?“

„Dá se to tak říct.“

„Přicházejí Bellini rodiče,“ řekla Della. „Třeba se chtějí představit.“

Mason se otočil a pozoroval štíhlého muže menší postavy s vysokým čelem a pronikavýma očima. Mohlo mu být asi pětapadesát. Žena po jeho boku vypadala mnohem mladší. Byla rovněž štíhlá, se souměrnou stavbou těla. Její tmavohnědé oči se zájmem spočinuly na Masonově obličeji, potom se zadívala na Dellu Streetovou. S úsměvem na ni kývla. Prostovlasý muž po jejím boku se díval upřeně před sebe.

Mason sledoval dvojici ještě chvíli. Zatímco muž dál netečně zíral před sebe, jeho žena si pozorně všímala hemžení na palubě.

„Vy jste se s ní setkala?“ otázal se Mason.

„Ano. Zastavila se na pár minut v naší kajutě.“

Mason se znovu podíval za dvojicí na palubě. „Celinda Dailová,“ poznamenal, „by si měla pospíšit a uplatnit svůj nárok; když promešká lhůtu, zůstane na suchu. To je zvláštní, zdá se mi, že jsem to děvče už někde viděl.“

Della se zasmála. „To jste povídal už včera večer, šéfe. Takový dojem jsem měla já taky, a proto jsem se s ní dala večer do řeči.“

„Byla někdy na návštěvě u nás v kanceláři? Nebo snad zasedala v některé porotě?“

„Kdepak,“ odpověděla Della Streetová. „Prostě se nápadně podobá –“

„Aha, filmové herečce Winnie Joyceové!“ zvolal Mason.

„Ano,“ přitakala Della Streetová. „Slečna Newberryová navíc ještě tu podobu zdůrazňuje; nosí stejný účes jako Winnie a dokonce imituje i její gesta. Hollywood ji hypnotizuje.“

„Hypnotizuje každého,“ zubil se Mason, „dokonce i jeho obyvatele.“

„Musím teď najít stevarda, aby mi dal tohle lei do lednice. Ráno nashledanou, šéfe.“

Mason zůstal sám u zábradlí, pozoroval občasné záblesky výstražných světel na pobřeží a zhluboka nadechoval svěží a příjemný tropický vzduch. Paluba se vyprázdnila, cestující byli po včerejší poslední noci na Havaji unaveni, a tak se ztratili ve svých kajutách.

Mason se otočil, když uslyšel za sebou kroky.

„Já jsem paní Newberryová, pane Masone,“ řekla žena. „Moje dcera má společnou kajutu s vaší sekretářkou, takže hodně o vás vím. Viděla jsem vás tady u zábradlí, kdy jsme šli s manželem kolem. Já – potřebovala bych se s vámi poradit.“

„Jako s advokátem?“ otázal se Mason.

Žena přikývla.

Mason si ji zkoumavě měřil. „O čem?“

„Týká se to mé dcery Belle.“

Mason se usmál. „Obávám se, že jste na špatné adrese, paní Newberryová. Nezabývám se soukromoprávními záležitostmi. Působím jako obhájce ve věcech trestních. Vaše Belle snad

nespáchala trestný čin, aby potřebovala obhájce.“

„Neodmítejte mě, prosím,“ naléhala žena. „Jsem přesvědčena, že mi můžete pomoci. Věnujte mi pár minut, pro Belle může být vaše mínění rozhodující.“

Mason si všiml úpěnlivého výrazu v ženině pohledu.

„Tak dobře. Povězte mi, co máte na srdci. Vyslechnu vás a možná vám dám nějakou radu. Co provedla Belle?“

„Nic,“ řekla paní Newberryová. „Zato můj manžel něco provedl.“

„Inu, když jde o Bellina otce –“

„On není její otec,“ přerušila ho. „Belle je dítě z prvního manželství.“

„Proč se tedy jmenuje Newberryová?“ zeptal se advokát zvědavě.

„My všichni jsme přijali toto příjmení.“

„Nerozumím.“

„To máte tak,“ pokračovala žena, „původní příjmení mého manžela je Moar. Ještě před dvěma měsíci jsem tedy byla paní Moarová. Ale pak najednou ze dne na den manžel změnil jméno, na místo C. Walkera Moara tu byl Carl W. Newberry. Prostě odešel z místa – byl zaměstnán u Products Refining Company jako účetní a hned potom jsme se přestěhovali jinam, kde nás znají jako rodinu Newberryových. Potom jsme odcestovali do Honolulu, kde jsme zůstali šest neděl. Manžel striktně přikázal, že za žádných okolností nikdo z nás nesmí vypustit jméno Moar z úst.“

Mason zpozorněl: „Říkáte, že zčistajasna opustil své zaměstnání?“

„Ano. Už se do kanceláře nevrátil.“

„Hm, to je opravdu nezvyklé,“ poznamenal Mason chladně.

Žena přistoupila blíž, položila mu ruku na zápěstí a sevřela je, až jí klouby prstů zbělely. „Belle nemá žádné podezření,“ řekla. „Je to moderní ženská, bere život trochu svérázně, prostě

sentiment se tu snoubí s cynismem. Déle než rok žádala, aby se mohla jmenovat Moarová. Říkala, že se cítí trapně, kdy musí představit svou matku jako paní Moarovou a potom vysvětlovat, že Carl je její otčím. Když manžel řekl, že změníme příjmení na Newberry, měla nesmírnou radost.“

„Takže s vaším manželem vychází dobře?“

„Velice dobře. Někdy si myslím, že mu rozumí lépe než já. Carl je pro mne vždycky tak trochu hádankou. Je zdrženlivý, velice zdrženlivý, velice rezervovaný, ale Bellu zbožňuje. Jakživ si nestěžoval, že mu život neposkytl dost šancí, až teprve nedávno si začal stýskat. Říkal, že nemá tolik peněz, aby Belle mohl nabídnout možnost seznámit se s lidmi, kteří by jí společensky vyhovovali. Nemůže jí koupit šaty, které by měla mít, nemůže cestovat…“

„Ale teď jste si vyjeli,“ poznamenal Mason s úsměvem.

„O to právě jde,“ odpověděla. „Asi před dvěma měsíci jsme pojednou přišli k penězům.“

„A tehdy změnil jméno?“

„Ano.“

„Bylo to hodně peněz?“

„To nevím. Nosí peníze v opasku na těle. Občas zajde do banky a smění tam tisícidolarovou bankovku.“

Ruka, kterou svírala Masonovo zápěstí, se nervózně chvěla. „Samozřejmě nejsem blázen. Neprožila jsem na světě nadarmo třicet devět let.“

„Žádala jste ho o vysvětlení, odkud se ty peníze vzaly?“

„Ovšemže.“

„A co vám řekl?“

„Že je vyhrál v loterii. Jenomže mně se to nezdá. Jména výherců se přece uveřejňují v novinách.“

Mason přikývl. „Výherce může ovšem uvést falešné jméno.“

„Říkal mi, že vyhrál při jakési sdružené sázce na dostizích.

Povídal, že nový život chce začít s novým jménem, že chce cestovat a umožnit Belle, aby se mohla seznámit s lidmi, kteří jí budou společensky vyhovovat.“

„Vy tedy nevěříte, že ty peníze pocházejí z výhry?“

„Uvěřila jsem mu, ovšem v poslední době mám pochybnosti.

Kdosi z Los Angeles se v Honolulu zmínil, že firma Products Refining Company si pozvala revizory účtů, aby provedli kontrolu, a to mi dělá starosti… Mám takový divný pocit… A potom ještě Belle…“

„Ano, Belle,“ řekl Mason laskavě. „Povězte mi o ní.“

„Přizpůsobila se tomu novému životu s naprostou samozřejmostí. Má šťastnou povahu, je živá, impulzivní a snadno navazuje známosti. Velice ji nadchlo, že má možnost stýkat se s bohatými turisty, s nóbl společností, jak říká. Před několika dny potkala v hotelu Royal Hawaiin Roye Hungerforda. Je synem Petera Colemana Hungerforda, toho naftařského milionáře. Roy velice často tančil se slečnou Dailovou, ale jakmile se seznámil s Belle, věnoval jí stále víc času.“

„A co na to říká slečna Dailová?“

„Neříká nic,“ odvětila paní Newberryová. „Má za ušima. Zdá se, že se začala, velice zajímat o Belle – víte, některé ženy jsou natolik chytré, že vědí, co to znamená se spřátelit se svými sokyněmi.“

„A vy se domníváte, že slečna Dailová považuje vaši dceru za sokyni?“

„Ano, myslím si to, pane Masone.“

„Takže se dá předpokládat, že slečna Dailová se zajímala o minulost vaší dcery, chtěla vědět, kde žije a jaké má její otec zaměstnání?“

„Ano, uhodl jste. Belle je ale natolik chytrá, aby se vyhnula přímé odpovědi. Prohodila, že je jenom taková Popelka, která si vyšla za zábavou, a zase zmizí, až udeří půlnoc.“

„U mladého Hungeforda by jí to mohlo projít,“ řekl Mason, „ale slečna Dailová asi začala hořet zvědavostí.“

„Je to tak, jak říkáte,“ přikývala paní Newberryová.

„A co na to váš manžel, když se dověděl, že jeho minulost a zaměstnání budí najednou takový zájem?“

„Můj manžel se skrývá. Dalo mi to moc práce, abych ho na chvíli vytáhla ven. Prošli jsme se po palubě a on se pak rychle vrátil do kajuty.“

„Budeme mluvit otevřeně. Vy svého manžela podezíráte, že se dopustil zpronevěry?“

„Ano.“

„A myslí si to i vaše dcera?“

„Ta samozřejmě žádné podezření nechová.“

„A jak tedy, podle ní, váš manžel přišel k penězům?“

„Belle si myslí, že je vyhrál v loterii. Protože šlo o ilegální loterii, nesmí se o tom ani slůvkem zmínit, protože by pak měl opletačky se zákonem. Ostatně každou volnou chvilku věnovala zábavě, a tak neměla čas lámat si hlavu nějakými finančními problémy.“

„Nepochybuji, že slečně Dailové by nic nevyhovovalo lépe, než kdyby si úspěšně zahrála na detektiva amatéra a Bellina otce odhalila jako defraudanta,“ poznamenal Mason.

Paní Newberryová se dalo do pláče.

Perry Mason jí položil ruku na rameno: „Uklidněte se. Slzami problém nevyřešíme. Během plavby sotva dojde k nějakému dalšímu vývoji. Nebude lepší vyčkat, až přistaneme? Vaše dcera bude mít mezitím čas, aby se s mladým Hungerfordem lépe poznala a –“

„Bohužel nemůžeme čekat.“

„Nerozumím“

„Někdo ukradl fotografii mé dcery.“

Mason tázavě zvedl obočí.

„Někdo ukradl její fotografii z manželova kufru a to mezi třemi hodinami odpoledne a deseti večer.“

„Nechápu, co má fotografie vaší dcery –“

„Copak vám to není jasné?“ přerušila ho. „Zítra časně ráno odlétá z Honolulu clipper. Ten, kdo fotografii ukradl, ji odešle leteckou poštou na pevninu a detektivové vypátrají o Belle všechno.“

„Myslíte, že by se slečna Dailová uchýlila k takové taktice?“

„Proč ne?“ odvětila paní Newberryová. „Je sobecká, zpovykaná, bohatá a nezná žádné ohledy.“

„Taková mladá dívka?“ namítl Mason.

„Je jí pětadvacet,“ zdůraznila paní Newberryová. „Vede sladký život, hraje dobře pólo a golf, má pilotní průkaz a vlastní jachtu… Taková mladá pětadvacetiletá žena nasbírá v dnešní době hodně životních zkušeností. Podle mého názoru je schopná všeho.“

„Rád bych slyšel o té krádeži ještě nějaké podrobnosti.“

„Brzy odpoledne jsme začali s balením zavazadel. Belle dala mému manželovi svou fotografii s věnováním: Tátovi jeho milující Belle. Nevím, pane Masone, zda jste si všiml, že dcera je podobná Winnie Joyceové, té filmové herečce. Totiž –“

„Všiml jsem si toho a poznamenal jsem, že vypadá jako její dvojník. Mám za to, že Belle se tuto podobnost snaží ještě zdůraznit, viďte?“

„Nemýlíte se,“ přisvědčila paní Newberryová. „Dělá jí hrozně dobře, když si toho lidé všimnou. Napsala si do filmových ateliérů o fotografii Winnie Joyceové a potom se dala vyfotografovat ve stejné póze jako ta herečka. Také osvětlení bylo navlas stejné. A právě jednu z těchto fotografií věnovala mému manželovi. Snímek v oválném rámu jsem přibalila do manželova kufru včera ve tři hodiny odpoledne. Manžel pak kufr zamkl. Asi půl hodiny před odjezdem lodi, kolem desáté večer jsme v kajutě zavazadla vybalovali. Manžel odemkl kufr –“

„A zarámovaná fotografie už v něm nebyla,“ dodal Mason.

„Ne, bylo to jinak. V rámu byl portrét slečny Joyceové.“

Paní Newberryová otevřela kabelku a podala Masonovi fotografii v oválném rámečku. Mason se pootočil, aby si pod jedním z palubních světel snímek lépe prohlédl.

„Všimněte si, co je tam napsáno,“ upozornila ho paní Newberyová.

„S přátelskými pozdravy Winnie Joyceová,“ četl nahlas. „Nepřibalila jste do kufru omylem tuhle fotografii?“ otázal se.

„Ne. Blaho mé dcery mi velice leží na srdci a od té doby, co jsem zaslechla znepokojující zprávu o revizi účetních knih u firmy, kde můj manžel pracoval, si dělám starosti. Dívala jsem se na fotografii své dcery a v duchu jsem se modlila, aby se vždycky tvářila tak šťastně a spokojeně jako na tom snímku.“

„Chodit kolem horké kaše nemá smysl. Požádejte manžela, aby vyložil karty na stůl. Asi se ukáže, že si zbytečně děláte starosti. Váš manžel asi skutečně vyhrál ty peníze v loterii.“

„Jenže já jsem s ním o tom hovořila. Nikam to nevede, prostě jen odpoví, že vyhrál v loterii a tím to končí.“

„Ptala jste se ho, jestli nezpronevěřil peníze firmy Products Refining Company?“

„Neříkala jsem to přímo, ale naznačila jsem, že ty peníze pocházejí z defraudace.“

„A co vám odpověděl?“

„Říkal, že jsem se zjančila, protože ty peníze vyhrál v loterii.“

„Jak se jmenovala?“

„Jednou mluvil o sdružených sázkách na dostizích, jindy zas jenom o loterii.“

„Nedejte se odbýt. Ať vám nalije čistého vína a řekne, v které loterii konkrétně vyhrál. Jste přece jeho manželka a máte právo se to dovědět.“

Důrazně zavrtěla hlavou. „Zbytečně bych se namáhala. Carl by

se zase vytáčel a neřekl mi pravdu. Potřebuji se dovědět, jaké karty držím v ruce, abych se mohla rozhodnout. Musím to vědět.“

„Co konkrétně?“

„Chci mít naprostou jistotu, že Carl ty peníze opravdu zpronevěřil. Proto potřebuji vaši pomoc.“

„A co bych měl udělat?“

„Požádejte svou kancelář, aby nenápadně zjistila, jak se věci mají.“

„A když bude odpověď kladná, co uděláte pak?“

„Podniknu všechny potřebné kroky, abych Belle zabezpečila šťastnou budoucnost.“

„Ano?“

Chystala se něco říct, ale zarazila se. Ozvala se až po chvíli.

„Vlastně asi ještě dobře nevím, co provedu. Požádám vás o radu.“

Mason se znovu naklonil přes zábradlí a podíval se na spodní palubu. Postavy Belle Newberryové a Roye Hungerforda téměř splývaly v jediné siluetě.

„Dobrá,“ řekl. „Zjistím, co se dá.“ Krátce se rozloučil a zamířil do radiokabiny.

Detektivní kanceláři Paula Draka v Los Angeles odeslal šifrovaný telegram, v kterém žádal o informace o C. W. Moarovi, bývalém zaměstnanci Products Refinig Company.

KAPITOLA DRUHÁ

Slunce stříbřilo hřebeny vln, když Perry Mason vyšel na palubu. Vlahý vánek mu čechral vlasy, zatímco s rukama zabořenýma v kapsách saka rázoval po palubě. Končil snad už třetí okruh, když se masivní dveře společenské místnosti na přídi pootevřely a Della Streetová a za ní Belle Newberryová vzápětí nato přestoupily přes vysoký práh z týkového dřeva.

Obě se otočily, když uslyšely Masonovo volání: „Ahoj! Na druhé straně paluby není takový vítr."

Della přikývla. „Belle, to je můj zaměstnavatel. Šéfe, představuji vám Belle Newberryovou, svou spolubydlící. Chceme se drobet projít, aby nám snídaně líp chutnala."

„Výborně," řekl Mason a vzal dívky pod paždí. Sotva ušli několik kroků, opřel se do nich vítr. Belle Newberryová si upravila účes a se smíchem poznamenala: „Tomu se říká větrem foukaná ondulace. Hodně jsem toho o vás slyšela, pane Masone."

„Jestli o mně mluvil někdo hezky, tak tomu nevěřte!"

Usměvavýma, tmavýma očima si ho se zájmem měřila. Mezi pootevřenými plnými rudými rty svítily její bílé zuby. Všiml si ladně formovaného krku a pevných ňader, která se rýsovala pod hedvábnou halenkou. „Včera večer jsem vás viděla hovořit s maminkou," řekla. „Určitě vám vyprávěla o té rodinné záhadě."

„Záhadě?"

„Netvařte se jako neviňátko."

Della Streetová šlehla po Masonovi pohledem. „O jaké rodinné záhadě je řeč, Belle?"

„O zmizelé fotografii," odpověděla dívka. „Máma přibalila tátovi moji fotku s věnováním. Když kufr na lodi odemkli, v rámečku byl portrét Winnie Joyceové, mého dvojníka. Co o tom víte?"

„Já nic," odvětila Della Streetová a vyčítavě pohlédla na

Perryho Masona.

„Co na to říká vaše matka?“

„Dělá z toho záhadu,“ řekla Belle. „Musíme jí dopřát drobet toho vzrušení. Kdyby vám o tom vyprávěla, tvařte se vyjeveně.“

„Vy to neberete vážně?“ zeptal se Mason.

„Já?“ Podívala se na něj a zasmála se. „Já neberu vážně nic – ani život, ani lásku. Patřím k té frivolní mladé generaci, pane Masone, víte?“

„A co váš otec? Jak on na to pohlíží?“

„Táta se tím nijak nevzrušuje. Přemýšlí si a zabývá se praktickými věcmi. Jenom občas se mi ho podaří přemluvit, aby věnoval chvilku také mně.“

„Neodpověděla jste na moji otázku.“

„Vida, slavný advokát promluvil!“ zasmála se. „Docela jsem zapomněla, že jsem u křížového výslechu. Jak pojmenujeme tuto kauzu, pane Masone – případ odcizené fotografie?“

„Fotografie nebyla odcizena, ale nahrazena jinou.“

„Tak dobrá, nazveme to případem zaměněné tváře, co říkáte?“

„Jako pracovní název mi to vyhovuje,“ přikývl. „Co tedy na to říká váš otec a mimochodem chtěl bych slyšet také váš názor.“

Zavrtěla hlavou. „Jsem ještě příliš mladá na to, abych si mohla utvořit vlastní názor… Nezlobte se, že si trochu dělám legraci, pane Masone. Ale vážně; víte, jaká je máma. Přísahá, že do kufru dala moji fotku, ale když balí, je vždycky celá nervózní a spletla se. Ani za nic by se nepřiznala, že tam dala fotku slečny Joyceové. Kolikrát se mi stalo, že se lidé na mne koukali a významně pošťuchovali, protože mysleli, že jsem Winnie.“

„Mohla byste na té podobě vydělat,“ poznamenal Mason. „Jako dubl nebo tak nějak.“

„To tvrdím také,“ prohlásila Belle. „Myslím, že se mi naskýtá báječná příležitost odjet do Hollywoodu a zkusit to u filmu, jenomže táta mi to nechce dovolit. Říká, že s ním musím zůstat,

dokud mi nebude třiadvacet. Znamená to ještě půl roku čekat. Propána, někdy se mi zdá, že mi bude dvaadvacet navždy… hele, a teď jsem se prokecla, takže víte, kolik mi je.“

Mason se zazubil. „Jak se vám líbilo v Honolulu?“

„Ohromně, velice nerada jsem odtud odjížděla. Nikdy se mi ani nesnilo, že bych mohla přijít k tak báječným, vzrušujícím zážitkům… Ale neměla bych projevovat takové nadšení, spíš se chovat jako ta dívka z nóbl společnosti v hotelu. Na otázku, jak se jí líbí na Havaji, pozvedla obočí, protáhla obličej, jako by chtěla potlačit zívnutí a po krátké odmlce odpověděla: No, docela to tu ujde, děkuju za optání. Blazeované, jak se sluší na nás dvacetileté, unavené životem.“

„Ovšem,“ zasmál se Mason. „Také jsem se s takovými lidmi setkal. Je to vaše první zaoceánská plavba?“

„Nejenom že je to moje první cesta po moři, ale je to také vůbec poprvé, co jsem měla možnost poznat… ale raději se přestanu zpovídat… O ženě, která vedla poklidný, nezajímavý život si nikdo nebude dělat iluze, a já –“

Ztichla, když se otevřely dveře na návětrné straně a Roy Hungerford v bílém flanelovém obleku vyšel na palubu a rozhlížel se na všechny strany. Když uviděl skupinku, usmál se a spěchal k ní. Belle Newberryová ho vzala pod paží a představila advokátovi a jeho sekretářce.

„Vy dva se jděte projít,“ řekla Della Streetová. „Já se budu věnovat svému šéfovi, podle toho jak se tváří, zase přemýšlí o pracovních záležitostech. Neměla jste se zmiňovat o nějakých záhadách, Belle. Připomněla jste mu tak, že se vrací do kanceláře.“

Belle Newberryová na ni vděčně pohlédla a pokynula Royovi. Když se dvojice vzdálila, Della se významně podívala na urostlého advokáta a řekla:

„Tak to vyklopte, šéfe.“

„Co chcete vědět?“

Zasmála se:

„No tak, na mne si nepřijdete. Povězte mi o tom rodinném tajemství všechno – o případu zaměněné tváře.“

„Víte tolik, co já,“ odvětil Mason. „Někdo ty fotografie vyměnil.“

„Ale kdo to byl a proč to udělal?“

„To nevím,“ odpověděl Mason. „Situaci komplikují i další okolnosti. Pojďte na člunovou palubu, všechno se dozvíte.“

Vystoupili po schodišti, prošli kolem tělocvičny a tenisového dvorce a zastavili se v závětří za nástavbou, která sloužila jako lodní nemocnice. Mason opakoval Delle Streetové, co se dověděl od paní Newberryové.

„A potom jste poslal Paulovi radiogram,“ poznamenala Della, když Mason domluvil.

Přikývl.

„Potřebuje se rozcvičit,“ řekla s úsměvem, „jistě zlenivěl, zatímco my jsme se potloukali po Havajských ostrovech. Nepůjdeme na snídani?“

„Ještě moment. Co si o ní myslíte?“

„O kom?“

„O své spolubydlící.“

„Je s ní zábava. Je to všímavá dívka, překypující energií, nesnáší přetvářku a neostýchá se říct, co si myslí.“

„Dověděla jste se něco o mladém Hungerfordovi?“

„Ne. Ale zdá se mi, že to s ním myslí vážně, i když předstírá, že jen tak koketuje. Tak pojďte, šéfe. Už padám hlady.“

Dopíjeli kávu, když jim byl doručen Drakův radiogram.

SCHODEK U FIRMY DVACETPET TISIC STOP DETEKTIVOVE NENAPADNE PATRAJI PO MOAROVI BYVALEM ZAMESTANCI STOP ZALOBA DOSUD NEBYLA PODANA STOP ZJEVNE JE NEKDE

ZAKOPANY PES A REVIZORI NEMAJI DUKAZY K VZNESENI OBVINENI

Della přečetla kabelogram a řekla: „Paul sebou tentokrát skutečně hodil, co myslíte?“

„Jak se to vezme. Nezapomeňte na časový rozdíl, takže měl dvě, tři hodiny k dobru.“

Vyšli na promenádní palubu, kde Mason svou miniaturní kamerou udělal asi půl tuctu barevných snímků, když mu předali další zprávu od Paula Draka.

MEZI VYHERCI SDRUZENYCH SAZEK A LOTERII SE ZADNY MOAR NEVYSKYTUJE STOP TOTOZNOST VSECH VYHERCU ZA POSLEDNI CTYRI MESICE OVERENA

Třetí telegram došel krátce před polednem:

WINNIE JOYCEOVA NEMA SESTRU STOP ROMANTICKE MYSLENKY PUST Z HLAVY PERRY A KOUKEJ PRACOVAT STOP VRAT SE DOMU VSE ODPUSTENO

Mason zastrčil radiogram do kapsy a zavrčel: „Ten bídák! Ale já mu to oplatím!“

„Jde k nám paní Newberryová,“ upozornila Della Streetová. Mason pozdravil Bellinu matku a dodal: „Mám pro vás nějaké informace.“

Paní Newberryová se významně podívala na Dellu Streetovou. „Před svou sekretářkou nemám žádné tajemství,“ řekl Mason. „Můžu mluvit bez obalu?“

„Ovšem, nechci, abyste něco přikrašloval.“

„Tak dobrá. Products Refining Company chybí pětadvacet tisíc dolarů. Soukromí detektivové pátrají po vašem manželovi. Nevyhrál na dostizích ani v loterii.“

Na její tváři byly vidět stopy únavy. Pootočila hlavu a zadívala se do dálky na moře. „Očekávala jsem to,“ pronesla tiše.

„Měla byste si promluvit s manželem, paní Newberryová,“ řekl Mason.

„Nebude to k ničemu.“

„Kdybych u toho rozhovoru byl, třeba by to pomohlo,“ navrhl.

„Jak by to pomohlo?“

„Aby vám řekl pravdu.“

„Dejme tomu, že ji řekne,“ pravila sklíčeně, „co potom?“

Mason chvíli mlčel a nakonec řekl: „Rozhodně nehodlám zastupovat vašeho manžela v této záležitosti, paní Newberryová.“

„Ani to od vás nežádám.“

„V tom případě se tedy můžeme domluvit. Budu hájit zájmy vaší dcery, ale nehodlám zastupovat vašeho manžela.“

V očích jí svitla naděje.

„Váš manžel,“ pokračoval Mason, „cestuje na lodi pod jménem Newberry. Defraudoval peníze firmy Products Refining Company pod jménem Moar. Nikdo na lodi ani u firmy netuší, že si změnil jméno a to bych mohl využít. Nicméně, kdybych vašeho manžela zastupoval v jednání s firmou, abych uvedl věc do pořádku, mohu být obviněn pro nadržování pachateli po dokonání trestného činu. Ovšem pokud budu zastupovat vás, abych hájil Belliny zájmy, mohlo by se mi podařit sjednat dohodu, že váš manžel vrátí firmě peníze, co mu ještě zůstaly, pokud mu jeho bývalý zaměstnavatel rovněž vyjde vstříc. Jinými slovy, mohl by projevit ochotu ke spolupráci, kupříkladu připojit se k žádosti, aby vašemu manželovi byl vyměřen podmíněný trest. Pravděpodobně bude také souhlasit, aby se vaše jméno a jméno vaší dcery nedostalo na veřejnost. Kdyby se nám podařilo sjednat takovou

dohodu, myslíte, že váš manžel bude ochoten se dobrovolně přihlásit úřadům, učinit doznání a vrátit zbytek defraudovaných peněz?“

„Udělá všechno, aby pomohl Belle,“ pověděla. „Ty peníze vzal jedině kvůli ní.“

„Takže je to jasné, Nezastupuju vašeho manžela, zastupuju výlučně vás. Souhlasíte?“

Paní Newberryová přikývla.

„A nechci, aby se váš manžel dověděl, že se tímto případem zabývám. Nechci s ním mluvit. A nepřeju si ani, aby se on pokoušel hovořit se mnou.“

„To je samozřejmé.“

„Máte představu, kolik peněz mu ještě zůstalo?“

„Nevím. Nosí je v opasku na těle.“

„Když vyjdeme z předpokladu, že zpronevěřil pětadvacet tisíc dolarů, kolik podle vás stačil utratit?“

„Ty dva poslední měsíce nás přišly nejmíň na pět tisíc, to vím určitě,“ prohlásila.

„S dvaceti tisíci dolary se už dá vyjednávat,“ konstatoval Mason.

„Pane Masone, musíme se mít na pozoru, protože nám hrozí jedno nebezpečí.“

„Jaké?“

„Povšiml jste si toho muže v kolečkovém křesle?“

„Ne. Je nám nebezpečný?“

„Ne on, ale jeho ošetřovatelka. Zná Carla.“

„A co na tom?“

„Abyste rozuměl, zná ho z dřívějška, ještě předtím než si mě vzal. A kdyby ho potkala, určitě ho osloví jako Moara.“

„Co o té ženě víte?“

„Jmenuje se Evelyn Whitingová, je jí asi – ostatně, zrovna přichází.“

Mladá pohledná žena v pečlivě naškrobeném stejnokroji ošetřovatelky tlačila před sebou kolečkové křeslo. Ležel v něm muž s ovázanou hlavou, bradu podepřenou o sádrový límec krátkého korzetu. Na očích měl tmavé sluneční brýle.

Paní Newberryová ztišila hlas. „Chudák, zlomil si krční obratle při autonehodě," řekla soucitně. „Ten obvaz asi ještě rok nesundá. Nemůže pohybovat hlavou a nesmí mluvit. Když se s ním ošetřovatelka potřebuje dorozumět, položí mu ruku do dlaně. Když ji stiskne jednou, znamená to ano, když dvakrát, znamená to nesouhlas. Není schopen chůze a nedokáže odvrátit hlavu, aby mu slunce nesvítilo do očí."

Mason se podíval na ošetřovatelku. Byla to mladá, asi třicetiletá žena s kaštanovými vlasy a s pěknou postavou. Všimla si jeho pohledu a se zájmem si ho chvilku prohlížela, ale náhle upřela oči na svého pacienta. „Pane Cartmane," řekla starostlivě, „jsme na prudkém slunci. Nebude vám líp ve stínu?"

Zasunula ruku pod lehkou pokrývku, kterou měl hubený muž přikryté nohy, a Mason viděl, jak se deka pohnula, když pacient stiskl ošetřovatelce ruku. Žena nato zamířila s kolečkovým křeslem k pravoboku promenádní paluby, která ležela ve stínu.

„Jak se hodlá váš manžel vyhnout setkání?" otázal se Mason.

„Nevím," přiznala paní Newberryová. „Vyjde si na procházku jenom když má jistotu, že ošetřovatelka je ve své kajutě. Musí pečovat o svého pacienta a Carl ví, že nemusí mít obavy, že ho ta žena uvidí na palubě."

„Nemohl by jít za ní a vysvětlit, že si změnil jméno a tak –"

„To nejde," přerušila ho paní Newberryová. „Manžel mi vyprávěl, že mu kdysi svěřila nějaké peníze, aby je vhodně investoval, jenomže to nedopadlo podle jejího očekávání. Carl si myslí, že je na něho rozzlobená – a kdyby se dověděla, že přišel k penězům, situace by se ještě zhoršila."

Mason se otočil k Delle Streetové: „Pošlete šifrovaný telegram

Jacksonovi do mé kanceláře. Požádejte ho, aby se zeptal Products Refining Company, jaké ústupky je ochotná firma udělat, jestliže Moar se dobrovolně přihlásí na policii a vrátí asi dvacet tisíc dolarů ze zpronevěřených peněz. Zdůrazněte, že Jackson musí dát jasně na srozuměnou, že byl pověřen zainteresovanou stranou, aby se firmy dotázal na jejich podmínky, že Moara nezastupuje a nezná ani místo jeho nynějšího pobytu. Upozorněte Jacksona, aby jednal diplomaticky a oznámil mi, jak pochodil.“

Paní Newberryová mu děkovně stiskla ruku. „Raději se už s vámi rozloučím. Nebylo by dobře, aby nás spolu viděli příliš často. Belle by mohlo napadnout, že potřebuji vaši právní pomoc.“

„Odpověď nepřijde dřív než za dva tři dny. Zatím nám nezbývá nic jiného, než zachovat klid a čekat.“ Otočil se a pokračoval v procházce po palubě.

Celinda Dailová v lehkém sportovním úboru, který odhaloval její dlouhé, do hněda opálené paže a nohy, hrála s Royem Hungerfordem ping-pong.

KAPITOLA TŘETÍ

Podle jízdního řádu měl parník v neděli večer připlout do San Franciska a v pondělí časně ráno zakotvit v přístavišti. V sobotu obdržel Mason Jacksonovu odpověď:

> DENTON ROONEY HLAVNI REVIZOR SPOLECNOSTI SLIBIL TELEGRAFOVAT O INSTRUKCE GEN REDITELI NYNI NA DOVOLENE V HONOLULU STOP ROONEY STUDENY JAKO LED ROZHODNE DOHODU ODMITA STOP BUDU INFORMOVAT O DALSIM VYVOJI

„Nepřipadá vám stanovisko firmy poněkud zvláštní, šéfe?“ otázala se Delle Streetová, když si přečetla telegram.

„Naprosto s vámi souhlasím. Ještě jsem neslyšel o firmě, která by pohrdla nabídkou dvaceti tisíc dolarů.“

„Snad je to pro ně otázka etiky. Patrně nechtějí, aby vznikl precedent, takže –“

„Buďte bez starostí, Dello!“ usmál se Mason. „Každého defraudanta nakonec dostanou dříve či později. Naslibují mu modré z nebe, když se nabídne škodu nahradit. Dělá to i policie. Defraudanta, který si někam ulil pár tisíc dolarů, zatknou a slíbí mu mírný trest nebo podmínku, nebo dokonce že ho pustí na svobodu a stáhnou žalobu, když jim ukáže kde ty peníze ukryl, aby tak prokázal, že svého činu lituje. A potom, jakmile ty peníze mají v rukou, začnou zpívat jinou. Ukáže se, že policista, s nímž provinilec hovořil, neměl k takovým slibům oprávnění nebo soud odmítne přihlédnout k tomu, že pachatel se snažil nahradit škodu a tak podobně.“

„Proč tedy firmě Products Refining Company dáváte příležitost, aby Moarovi nastražila léčku?“

„Protože jakmile se zavážou k určitým ústupkům, postarám se, aby své sliby dodrželi.“

„Jak je k tomu přimějete?“

„Nechtě se překvapit. Schovávám v rukávě několik trumfů, kdyby se mě pokusili napálit.“

„Proč nechcete Moara zastupovat?“

„Nestojím o klienty, kde je jasné, že se dopustili závažného trestního činu. Každý podezřelý má samozřejmě právo, aby o jeho vině rozhodl nestranný soud. To znamená, že má právo mít obhájce. Ale lidé jako Moar se musí obrátit na jiného advokáta, ne na mne. Přirozeně, pokaždé se mi nepodaří vybrat si mandanta, který byl křivě obviněn. Už proto ne, že se musím rozhodovat okamžitě, zda jeho obhajobu převezmu. Jsem v podobné situaci jako rozhodčí při baseballovém zápase.“

„A co uděláte teď?“

„Nadiktuji vám další telegram pro Jacksona. Pište si:

ZAJIMA ME ROONEYHO MINULOST POVERTE DRAKA PATRANIM STOP NEDRZTE SE PRI ZDI A HNETE SEBOU CHCI VYSLEDKY

Jacksona to přivede do obrátek,“ ušklíbl se Mason. „Koneckonců se mu nedá nic vytýkat,“ řekla Della Streetová shovívavě. „Jackson se snaží dělat, co může.“

„Chová se pasivně,“ poznamenal Mason. „Poslušně čeká, co mu Rooney naservíruje. Dobrý hráč se musí umět porvat, zahnat svého soupeře do obrany.“

Della Streetová dala těsnopisný blok do kabelky. „Jak vidím, už se nemůžete dočkat, abyste se pustil do střetu.“

„Uhodla jste,“ přikývl, „mám ovšem políčeno na větší hlavouny než je Rooney.“

„Jaká škoda, že jsme nevěděli, že v Honolulu tráví dovolenou

generální ředitel společnosti.“

„To je trefná poznámka! Podle všeho Rooneymu přikáže, aby pokračoval v jednání a na všechny podmínky přistoupil, aby tak firma dostala zase zpátky větší část defraudovaných peněz. Rooney je patrně nafoukaný ňouma, který chtěl Jacksonovi ukázat, kde je jeho místo. Jak pokračuje románek, Dello?“

„No, navenek to vypadá na remízu. Roy rozděluje svůj čas rovnoměrně mezi Celindu a Bellu, já osobně si ale myslím, že má radši Belle. Celindu bere spíš jako povinnost. Patří k stejné společenské vrstvě jako on, mají řadu společných známých, ale především si zjevně nepřeje, aby se zdálo, že Celindu pustil k vodě kvůli jiné dívce. Rozhodně mu víc záleží na Belle.“

„Jste předpojatá.“

„Asi máte pravdu.“

„A jak se vůči vám chová Celinda?“

Della Streetová se usmála. „Nejdřív jsem pro ni byla vzduch. Když zjistila, že Belle je má spolubydlící, začala se chovat srdečně. Kdykoli mě potká, zavede na ni řeč. Říká, že je to okouzlující dívka a že je škoda, že se s ní ještě neseznámila. A také se mě ptala, jestli se Belle zajímá o pólo a jachtařský sport.“

„A pokouší se vyzvědět, co víte o Bellině minulosti, viďte?“

Della přikývla.

„Tak dobrá. Tu depeši pro Jacksona zašifrujte a odešlete. Paul Drake prozkoumá Rooneyho ledví, i když mám takový dojem, že snad ani toho revizora nebude třeba přiskřípnout. Generální ředitel určitě přistoupí na všechny naše požadavky. A jakmile těch dvacet táců bude mít, zmizí ze scény a Rooney se škodolibým úsměvem připochoduje do soudní síně a požádá soudce, aby Moarovi napařil maximum.“

Toho dne později odpoledne seděl Mason ve své kajutě a četl, když uslyšel zaklepání na dveře a vešla Della Streetová: „Radiogram od Jacksona.“

ROONEY DOPORUCUJE FIRME ODMITNOUT JEDNAT SE ZLOCINCEM STOP PODAT TRESTNI OZNAMENI NA MOARA A POZADOVAT JEHO EXEMPLARNI POTRESTANI STOP UDAJNE JEDNA PODLE POKYNU GENREDITELE ALE MYSLIM ZE NEMLUVI PRAVDU STOP ROONEY JE AROGANTNI DOMYSLIVY NENAVIDENY SPOLUPRACOVNIKY ZA SVE POSTAVENI VDECI TOMU ZE JE S GENREDITELEM SPRIZNENY SNATKEM STOP REDITEL CHARLES WHITMORE DAIL NA DOVOLENE V HONOLULU HOTEL ROYAL HAWAIIAN STOP MAM SE S NIM SPOJIT OTAZNIK DRAKE NASADIL LIDI NA ROONEYE ZATIM NULOVY VYSLEDEK STOP OCEKAVAM INSTRUKCE

Mason dočetl Jacksonovu zprávu a okamžitě, zvedl sluchátko. „Spojte mne s Charlesem Whitmorem Dailem," řekl, když se ohlásila centrála. „Má apartmá na palubě A."

Zatímco čekal na spojení, promluvila Della Streetová: „Šéfe, uvážil jste také možnost, že Celinda Dailová zjistila, že Moar je na lodi a kontaktovala Rooneyho?"

Mason přikývl. „Chci se dovědět, jak se věci mají, Dello – haló, pan Dail u aparátu? Jmenuji se Perry Mason, pane Daile. Potřebuji s vámi mluvit v obchodní záležitosti… Velice nutně… Dříve to nejde?… Tak dobrá, v šest hodin… Ano, u vás. Děkuji vám, pane Daile."

Mason položil sluchátko a zazubil se na Dellu Streetovou: „Vyhýbat se střetnutí jen zhoršuje situaci, Dello."

„Chcete říct, že i kdyby Dail věděl všechno o Carlu Moarovi a zjistil také Bellinu skutečnou totožnost, přesto se pokusíte Moarovi pomoci?"

„Nikoli Moarovi, Ale Belle.“

„A do jaké míry jí vlastně můžete nějakou pomoc poskytnout?“

„To zatím ještě nevím. Ale v každém případě Daila přinutím odkrýt karty.“

„Tím si nejsem jista, šéfe,“ zapochybovala Della Streetová. „Celinda Dailová má za ušima a pokud, jak si myslím, se zmocnila Belliny fotografie a poslala ji Rooneymu –“

„Proč Rooneymu?“

„Podle Jacksona je Rooney spřízněn sňatkem s generálním ředitelem. Celinda mu proto jistě plně důvěřuje a obrátila se k němu o pomoc. To vysvětluje, proč je Rooney tak umíněný a nehodlá učinit ani sebemenší ústupky.“

Mason se zazubil. „Za pár hodin budeme vědět, na čem jsme. Telegrafujte Jacksonovi, že Dail je na lodi a že s ním budu jednat. Ať Drakovi lidé pokračují v pátrání, a kdyby na něco zajímavého přišli, ať mně o tom Paul okamžitě informuje.“

Charles Whitmore Dail vybraně oblečený ve smokingu otevřel Masonovi dveře. „Pojďte dál, pane Masone a posaďte se. Zajisté znáte moji dceru.“

Celinda Dailová měla na sobě černé večerní šaty, které ještě víc zdůrazňovaly její pružnou postavu. Korálový náramek na pravém zápěstí příjemně kontrastoval s bronzovým zabarvením její pleti. Rty se jí sice úsměvně pohnuly, když advokát vešel, ale její modré oči ho ostražitě pozorovaly.

Mason se uklonil. „Měl jsem už to potěšení. Dobrý večer, slečno Dailová.“ Posadil se do křesla. Ještě se nepřevlékl k večeři, měl na sobě ještě dvouřadový tropikový oblek, aby bylo jasné, že nejde o společenskou návštěvu.

Přeběhl rychlým pohledem luxusně zařízenou kajutu, natáhl nohy před sebe a řekl: „Jste generálním ředitelem Products

Refining Company?“

Dail přikývl.

„Pracuje u vás muž jménem C. Waker Moar?“

Dailův obličej neměl vůbec žádný výraz. „Neznám osobně všechny zaměstnance společnosti,“ řekl.

Mason si ho zkoumavě prohlédl: „Na to jsem se vás neptal. Mám ovšem důvod se domnívat, že v posledních několika týdnech jméno C. Waker Moar připoutalo k sobě vaši pozornost.“

Dailova tvář zůstala nehybná. „O čem jste si přál se mnou hovořit?“

Mason krátce pohlédl na Celindu Dailovou. „Pokud jste měli v úmyslu zajít si na koktejl, můžeme tuto záležitost projednat později, po večeři.“

„To je v pořádku,“ odpověděl Dail. „Můžete se spolehnout, že moje dcera nikomu nic neřekne. Co jste mi chtěl říct?“

„Dověděl jsem se, že u vaší společnosti byl zjištěn pokladní schodek ve výši asi pětadvaceti tisíc dolarů. Byl odhalen v tutéž dobu, kdy pan Moar od firmy odešel.“

„Pokračujte,“ řekl Dail.

„Mám důvod k domněnce, že existuje možnost, aby společnosti bylo vráceno asi dvacet tisíc dolarů.“

„Vy Moara zastupujete?“ otázal se Dail.

„Nikoli.“

„Koho tedy?“

„Zainteresovanou stranu.“

„Můžete mi sdělit, kdo to je?“

„Můžete mi říci, zda by to ovlivnilo vaše stanovisko?“

„Snad,“ řekl Dail.

Mason se otočil k Celindě. „Smím kouřit?“ zeptal se a vyndal z kapsy balíček cigaret.

„Zajisté. Vezmu si také cigaretu.“

Mason připálil nejdřív jí, potom sobě, zatímco Charles

Whitmore Dail si ho zkoumavě měřil. „Neřekl jste mi, koho zastupujete, pane Masone.“

„Řekl jsem, že nezastupuji pana Moara.“

„Jakou mi tedy můžete dát záruku, že škoda bude z větší části nahrazena, kdy nezastupujete ani pana Moara ani jeho společníka?“

„Nezastupuji ani jeho ani žádného jeho společníka. Nemohu se ani zaručit, že vám peníze budou vráceny. Chtěl bych se pouze dovědět odpověď na jednu otázku.“

„Ano?“

„Bude vaše společnost ochotna učinit nějaké ústupky, aby získala nazpátek asi dvacet tisíc dolarů z defraudované částky?“

„Moje společnost má pochopitelně zájem dostat své peníze zpátky. Jsem přesvědčen, že budeme ochotni k významným ústupkům.“

„Významným?“

„Ano. Jaké jsou vaše požadavky?“

„Především nebudete žádat, aby byl na Moara vydán zatykač, a vyčkáte, až se na policii, dobrovolně přihlásí. Zadruhé mu dovolíte, aby udělal doznání pod falešným jménem.“

„Jestliže vám dobře rozumím, máme se zavázat, že na Moara nepodáme trestní oznámení a on nám za to vrátí peníze, které zpronevěřil?“

Mason zavrtěl hlavou. „Ne, je to jinak. Na mé konto v bance bude poukázána částka kolem dvacet tisíc dolarů. Jakmile tam ty peníze budou, požádám vás, abyste na nějaký čas, řekněme na dobu dvou týdnů, upustil od jakéhokoli pokusu Moara zadržet.“

„Myslím, že by to šlo zařídit,“ řekl Dail zvolna.

„Mám za to, že na Moara ještě nebyl vydán zatykač.“

„Na to vám nemohu dát konkrétní odpověď.“

„Ale jistě mi můžete konkrétně říct, co jste ochoten učinit, abyste ty peníze získal zpátky.“

„Zajisté. Jsme ochotni přistoupit na váš požadavek. A vyjdeme vám ještě více vstříc. Uděláme všechno, co je v našich silách, aby Moar vyvázl s podmínečným trestem. Pochopitelně se musí zavázat, že vrátí i zbytek peněz. Mimochodem, pane Masone, proč mluvíte o částce kolem dvaceti tisíc dolarů?“

„Protože přesně nevím kolik Moarovi ještě zůstalo.“

Dailovy oči zostražitěly. „Ale nabídl jste nám dvacet tisíc dolarů.“

„Nešlo o nabídku, ale o dotaz. Mluvil jsem o možnosti vrácení peněz.“

„Budiž. Takže Moar nám vrátí přibližně dvacet tisíc dolarů, zbytek doplatí později.“

„Nepředložil jsem vám konkrétní nabídku,“ zdůraznil Mason.

„Obrátil jsem se na vás pouze s dotazem. Až budu vědět, kolik peněz je k dispozici, přijdu s nabídkou.“

„Dobrá. Znáte nyní mé stanovisko, pane Masone.“

„Zdá se mi divné, že už čtyři dny plujeme na stejné lodi, pane Masone, a vy jste mého otce vyhledal teprve dnes,“ ozvala se Celinda.

Mason se usmál: „Nevěděl jsem, že váš otec je generálním ředitelem Products Refining Company.“

„Máme si to vyložit tak, že klienti, které zastupujete, jsou mezi našimi spolucestujícími?“ zeptala se Celinda nevinně.

„Myslím, že zatím jsem se pečlivě vyhnul odpovědět na jakoukoli otázku týkající se mého klienta a prohlásil jsem pouze, že pana Moara nezastupuji“ odpověděl Mason s úsměvem.

„Takže pak tedy váš klient není na lodi?“

„Byla by z vás dobrá advokátka,“ poznamenal Mason.

„Neodpověděl jste na otázku, kterou vám moje dcera položila,“ připomněl Dail.

Mason přikývl. „Opravdu, na tuto otázku musím zůstat dlužen odpověď.“

Na chvíli zavládlo ticho, potom Dail vstal. „Nuže, pane Masone, nyní znáte mé stanovisko.“

Mason nespustil oči z jeho obličeje. „Abychom si dobře rozuměli. Nechci od vás slyšet žádné sliby, které by vaše společnost do písmene nesplnila. Jestliže chceme tuto záležitost úspěšně uzavřít, musí obě strany hrát poctivě.“

„Jak tomu mám rozumět, pane Masone?“ otázal se Dail chladně.

„Mám dojem, že vašemu revizoru účtů panu Dentonu Rooneymu neleží zájmy vaší společnosti tolik na srdci jako vám. Jestliže spolu uzavřeme dohodu, pan Rooney musí její podmínky dodržet. Jinak učiním potřebné kroky, abych porušení dohody zabránil.“

„To nebude třeba. Rooney si vzal sestru mé manželky, je to můj švagr. Za své postavení u naší firmy vděčí tedy mně.“

„Jste si jist, že pan Rooney podmínky dohody určitě dodrží?“ naléhal Mason.

„Můžete být bez obav,“ ujistil ho Dail.

Mason stál už u dveří, když se ozvala Celinda Dailová. „Tati, nebylo by dobré, abychom s panem Masonem dohodli nějakou časovou lhůtu, do kdy nám hodlá sdělit závazné podmínky?“

„Ovšem,“ odvětil Dail. „Určete si termín, pane Masone.“

„Bohužel, v této chvíli vám ještě nemohu vyhovět,“ řekl Mason s úsměvem. „Musím odeslat několik depeší a vyčkat odpověď, než vám závaznou nabídku předložím.“

„Doufáte, že se tak stane dřív, než zakotví naše loď v přístavu?“

„Věřím, že do té doby to stihnu,“ odpověděl Mason a vyšel z kajuty.

Mason, ustrojený už ve večerním obleku, vešel do koktajlového salónku. V rohu u stolu seděla paní Moarová.

„Smím vám dělat společnost, než přijde vaše rodina?“ zeptal se Mason trochu zvýšeným hlasem, aby ho slyšeli i hosté u sousedních stolků.

Paní Moarová přikývla.

Mason usedl do židle vedle ní.

„Co je nového?“ zeptala se polohlasně.

„Řekla vám Della, že Dail je generálním ředitelem Products Refining Company?“

„Ano. Poznamenala, že se u něho zastavíte. Čekám tady, protože jsem doufala, že vás tu uvidím.“

„Dail projevil eminentní zájem, aby ty peníze dostal. Je ochotný slíbit cokoli. Ale jakmile bude mít ty peníze v rukou, podstrčí černého Petra správní radě. Svalí na ni odpovědnost, za to, že dohoda nebyla dodržena.“

„Jak tomu můžeme zabránit?“

„Když mi ty peníze předáte, zařídím už, aby k porušení dohody nedošlo. Protože vašeho manžela nezastupuji, mám větší volnost v jednání.“

„Byla u toho rozhovoru Celinda?“

„Ano, byla.“

„To se mi nelíbí. Nemám to děvče ráda. Nejraději by Belle utopila na lžíci vody.“

„Dobrá, už nemůžeme déle otálet. Zjistěte, kolik peněz vašemu manželovi zbylo, a předejte mi je. Můžete manželovi říct, jak hodláte situaci řešit, ale neprozraďte mu, kdo vás zastupuje.“

„Vy s ním nechcete hovořit?“

„Ne, styk s ním rozhodně navazovat nechci. Jsem ve styku jedině s vámi.“

„A jak to udělám s těmi penězi?“

„Musí vám je předat a vy je dáte mně. Jakmile je převezmu, nechci nic vědět o tom, že jde o peníze pocházející ze zpronevěry. Jsou to prostě peníze, které jste mi dala, abych je předal firmě

Products Refining Company na základě s ní uzavřené dohody. Dáváte mi svoje peníze, rozumíte? Nevím o tom, že pocházejí od vašeho manžela, že jde o peníze zpronevěřené firmě Products Refining Company. Musí to být vaše peníze, které mi dáváte na vyřízení určité záležitosti. Rozuměla jste mi?“

„Myslím, že ano,“ řekla. „Pane Masone, Celinda Dailová nás pozoruje.“

Mason se srdečné zasmál, pozvedl sklenku, jako kdyby si s paní Moarovou chtěl přiťuknout a tlumeným hlasem řekl: „Netvařte se tak vážně, hlavně nedejte na sobě znát, že máte nějaké starosti. Usmívejte se!“

Paní Moarová pozvedla sklenku a trochu strojeně se usmála. „Ví váš manžel, že Dail je generálním ředitelem Products Refining Company?“

„Podle všeho to neví. Nesnažil se Dailovi nijak vyhýbat. Několikrát jsme prošli kolem pana Daila a Celindy, když jsme se promenovali. Ale všemožně se snaží vyhnout té ošetřovatelce. Mám dojem, že si někoho zaplatil, aby ji hlídal a včas mu dal vědět, kdy se ošetřovatelka objeví na palubě. Vždycky pak sám někam zmizí a vrátí se teprve, až je čistý vzduch.“

„Products Refining Company je velký podnik, takže mě nepřekvapuje, že generální ředitel nezná osobně zaměstnance účtárny. Myslím ale, že Carl jistě viděl generálního ředitele na fotografii nebo slyšel jeho jméno tolikrát, že by ho měl poznat.“

„Snad ho i poznal, ale cítí se bezpečný, protože Dail ho zná leda z doslechu, zatímco ta ošetřovatelka ví, že Carl se jmenuje Moar a nepochybně ho tak osloví, kdyby se potkali.“

„Usmívejte se, Celinda nás pozoruje,“ nabádal Mason. „Rozhlédněte se kolem, pak se honem koukněte na hodinky a rychle se se mnou rozlučte. Trochu se pootočte, abyste nebyla v pokušení dívat se na Celindu.“

„A ještě něco. Kdyby Carlova pravá totožnost byla teď

odhalena, dostali bychom se do kritické situace. Dokud jsem s Dailem neuzavřel dohodu, má volné ruce. Kdyby zjistil, že hledaný muž je na lodi a ty peníze má u sebe, Dail by ho dal zatknout a vysmál by se mi do očí, kdybych za ním přišel jednat o nějaké dohodě.“

„Takže by bylo lepší, kdyby Carl ty peníze u sebe neměl,“ řekla.

„Ano, bylo by to daleko lepší,“ ujistil ji Mason.

Paní Moarová koukla na hodinky a rychle vstala od stolu.

„Ach, už musím jít.“

Mason se zvedl, lehce se uklonil a zašeptal: „Zasmějte se.“ Tvář paní Moarové ozářil vlídný úsměv, potom se otočila a zamířila ke dveřím.

Mason chvilku zamyšleně držel stopku sklenky v prstech. Pak dopil a pohlédl ke dveřím. Celinda Dailová tam už nestála.

KAPITOLA ČTVRTÁ

V neděli odpoledne se od jihozápadu přihnala bouře. Loď se kolébala v prudkém vlnobití, déšť se řinul proudem na otevřenou palubu zahalenou kouřem z lodních komínů, který tam srážely prudké poryvy větru.

Mason opatrně kráčel chodbou paluby C, když se najednou vynořila za rohem Belle Newberryová a bez úvodu spustila: „Hledám vás.“

„Už dlouho?“ zeptal se advokát.

„Celý den.“

„Seděl jsem v kajutě a četl. Proč jste mi nezavolala?“

Usmála se. „Přála jsem si, aby to vypadalo, že jsem vás potkala náhodou.“

„A hned se přiznáte, že jste mě hledala,“ poznamenal s úsměvem.

Udělala grimasu. „Já už jsem taková otevřená povaha. Nesnáším přetvářku a hned se vytasím s pravdou. Pojďte do společenské místnosti, musím s vámi mluvit.“

Mason jí nabídl rámě a oba kráčeli pomalu směrem k záďové části lodi. „To počasí dnes ale vyvádí,“ řekl.

„Já mám z toho jundu,“ odvětila. „Když vyjdete na palubu a najdete si tam kryté místo, slyšíte, jak vítr skučí ve stěžňoví. Myslela jsem si, že takové sténání větru zažijete jenom na plachetnicích.“

„Stěžně s lanovím bývají i na parnících,“ řekl Mason. „Nepolekala jste se?“

„Vůbec ne. Cítila jsem se báječně. Ten pronikavý, táhlý zvuk, který se nedá ani výstižně popsat, budí respekt.“

„Souhlasím s vámi. Bouřky mám rád.“

Belle se zablesklo v očích. „Myslela jsem si to.“

„Vaše slova považuji za poklonu. Ale jistě jste mě nevyhledala

proto, abychom hovořili o bouřkách.“

„Týká se to maminky,“ odvětila.

„Ano?“

„Co vám vyprávěla o tátovi?“

„Proč myslíte, že se mnou mluvila o vašem otci?“

Loď se v tu chvíli zakolébala a Belle toho využila, aby strčila do Masona, takže padl do křesla. „Hezky seďte,“ řekla. „Je mi jasné, že na každou otázku, co vám dám, mi odpovíte zase otázkou.“

„Když se chcete dovědět, o čem jsme s vaší matkou mluvili, zeptejte se na to jí.“

„To bych mohla, ale neudělám to.“

„Proč ne?“

„Protože ona… Moment, už vám odpovídám. Musím vymyslet nějakou otázku… Proč bych se měla ptát maminky?“

„Na koho jiného se můžete obrátit?“

Zasmála se. „Výborně. Zatím chodíme do kolečka. Jak dlouho budeme takhle pokračovat?“

„Třeba celé odpoledne,“ odpověděl Mason rozhodně, ale v jeho očích se mihl čtverácký úsměv.

„Bojím se, že mluvíte vážně. Povězte mi, pane Masone, říkala vám maminka, že otec náhle odešel ze zaměstnání?“

„Proč si myslíte, že mi to řekla?“

„Podívejte se, maminka je hodná, ale celkem naivní jako mnoho jiných lidí ze starší generace. Když jste spolu hovořili, pokaždé, když mne uviděla přicházet, najednou zmlkla. To je už překonaná technika. Patřím k té předčasně vyspělé mladé generaci, takže jsem ihned pochopila, že hovořila o něčem, co bych neměla slyšet. Mám za to, že mluvila o tátovi a o tom, jak se najednou dostal k penězům.“

„Vysvětlíte mi, jak vás tohle mohlo napadnout?“

Povzdechla si. „Už nepochybuji, že dokážete kličkovat celé

odpoledne. Snažím se od vás něco dovědět, pane Perry Masone, jenomže když se vás na něco zeptám, pokaždé mi odpovíte zase jen otázkou.“

„V první řadě mi není jasné, proč jste se obrátila na mne. Přihodilo se něco –“

„Ne,“ přerušila ho, „prosím už žádné otázky. Povedu rozhovor sama, abychom se vůbec někam dostali. Řeknu ‚Maminka se snaží něco přede mnou utajit‘ a vy se zeptáte ‚Co myslíte, Belle, že před vámi asi tají?‘ a já na to ‚Dělá si starosti o tátu‘ a vy se otážete ‚Kvůli čemu?‘ a já odpovím ‚Víte, pane Masone, v posledních dvou měsících se táta někdy choval divně. Ovšem, to si mohl myslet jen ten, kdo tátu dobře nezná.‘ A vy se zeptáte ‚Jak například?‘ a já odpovím ‚Copak vám maminka o tom nevyprávěla?‘ načež vy… Pane Masone, nepřerušujte mne, musím vás dostat do úzkých nepřetržitým křížovým výslechem. Načež vy odpovíte ‚Belle, nemyslíte, že byste se na to měla zeptat spíš své matky?‘ pan Perry Mason mi takto poskytl příležitost, abych namítla ‚Pane Masone, nemyslíte, že jedině správné a spravedlivé je, abyste vyslechl také otcův názor?‘ a než byste stačil odpovědět, řekla bych ‚Jistě souhlasíte a já to už zařídím, abyste si mohl s tátou promluvit.‘ Podle mne je tentokrát maminka úplně vedle. Táta je sice taková svérázná povaha, neprovedl však nic, zač by se měl stydět. Maminka si kvůli němu ty starosti dělá zbytečně. Nuže, pane Masone, vyzývám vás, abyste vyslechl i druhou stranu a promluvil s mým tátou, než se rozhodnete podniknout nějaké kroky.“

„Nemyslíte, že váš otec je vůči mně zaujatý?“

„To rozhodně ne,“ odvětila. „Ví sice, že jste s mámou několikrát hovořil a…“

„A úzkostlivě dbal na to, aby se mi vyhnul,“ přerušil ji Mason. „Z toho, co jsem se od vaší matky dověděl, usuzuji, že je proti právníkům předpojatý.“

„Aspoň vidíte, jak málo o tom máma ví,“ opáčila Belle rozhorleně. „Táta se díval s předsudkem na obhájce ve věcech trestních, jak jim říkal, jenže to bylo předtím, než zasedl sám na lavici porotců. Před soudem stál muž obžalovaný z vraždy, ale táta řekl, že nebyl vinen, ovšem jeho obhájce jménem Van Densie ho podle všeho zaprodal. Jenomže táta se nenechal ošálit. Nekompromisně trval na nevině obžalovaného, až nakonec přesvědčil i ostatních jedenáct porotců. Táta říkal, že se poučil; kdokoli může být obviněn ze zločinu, pouze na základě indicií, a proto obhájci by měli být lidé skutečně kvalifikovaní. Van Densie byl nejen neschopný, ale také gauner, říkal táta. Může se stát, povídal, že mě třeba jednou také obviní z trestného činu a pak budu potřebovat, aby mě zastupoval opravdu dobrý advokát.“

„Zřejmě má váš otec svůj rozum,“ poznamenal Mason.

„Takže se s ním tedy setkáte a vyslechnete ho?“ řekla nedočkavě.

„Bello, dobře mě poslouchejte. Budu k vám upřímný. Nechci se s vaším otcem setkat a nepřeji si s ním mluvit.“

„Proč ne?“

„Nemohu vám to vysvětlovat.“

Nespustila pohled z jeho obličeje: „Jde o mou šťastnou budoucnost?“

„Znovu vám doporučuji, abyste si promluvila s matkou.“

„Vyrostla jsem už z dětských střevíčků, pane Masone a vím, že je něco ve vzduchu. A tuším také, že se to týká mne. Táta vyhrál hodně peněz v loterii. Jestliže je nabyl nelegálně, bude muset ty peníze vrátit. Ale velice bych si přála, aby věci zůstaly v klidu, dokud nepřistaneme. Zajisté víte proč.“

„Ano, to vím. Musím zdůraznit, že vaše matka má na zřeteli jen vaše dobro.“

V očích se jí objevily slzy. „Přála bych si, aby situace vypadala jinak. Poznala jsem Roye, pane Masone, jenomže on

patří k jiné společenské vrstvě. Maškaráda končí a já dobře vím, že za ni zaplatím vysokou cenu. Jenom se obávám, že Carl nebo maminka, nebo snad oba mi zamýšlí poskytnout možnost, abych svou roli mohla hrát i nadále. To ale nejde. Roy žije v jiném světě nežli já. V Honolulu a tady na lodi se dá předstírat, že na tom nezáleží, ale jakmile přistaneme v San Francisku, musíme odhodit masky… Prozraďte mi, pane Masone, nechystá se maminka podat žalobu o rozvod?“

„O tom se mi ani slovem nezmínila.“

Belle Newberryová vstala. Když se loď prudce zakymácela, Mason přiskočil k dívce a přidržel ji za paži, aby neztratila rovnováhu.

„Nesmíte mamince dovolit, aby se pokoušela o nějaké zbytečné oběti, snažně vás o to prosím. Ona nechápe dost dobře situaci. Jakmile zítra ráno přistaneme, všechno definitivně skončí.“

„Mám tomu rozumět tak, že se s Royem už neuvidíte?“

„Nedám mu k tomu příležitost. Odejdu z jeho života a zabouchnu za sebou dveře. V té hře nemůžeme pokračovat. Na tátu se usmálo štěstí, když vyhrál v loterii. Nebýt toho, nezměnil by se ani můj život. Na čtrnáct dní bychom se s maminkou ubytovaly v nějakém levném penziónu v přímořských lázních anebo si vyjeli autem na delší výlet a nocovali v kempech… Pane Masone, musíte to mamince rozmluvit. Chce mi poskytnout šanci, kterou v žádném případě nemohu využít.“

Mason ji doprovodil ke dveřím. „Vedete poraženecké řeči. Jestliže jste se do Roye zakoukala, proč se vzdáváte bez boje? A jestli vás má doopravdy rád, pak mu jistě nemůže vadit, že váš otec je jenom účetní.“

„Nic nechápete. Neseznámil se se mnou jako s dcerou účetního. Táta mi dal šanci, abych mohla předstírat, že také patřím k společenské smetánce. A když jsem na Havajských ostrovech poznala Roye, nedala jsem mu najevo, že nejsem z jeho prostředí.

Ovšem, tehdy jsem ještě netušila, že… že mi tolik přírostе k srdci. Byla to chyba, která se už nedá napravit. Kdybych mu o sobě tehdy řekla pravdu, mohl by mě představit svým známým: To je Belle Newberryová… Sice pochází z jiné společenské vrstvy, ale já ji mám rád. Tím by to bylo vyřízeno. Jenom si představte, kdyby to slyšela Celinda Dailová… Ne, nemůžu vám to vysvětlit. Abyste pochopil, musel byste znát Roye… Nenávidí přetvářku a faleš. Opovrhuje děvčaty, které se ho pokouší ulovit. Jakživ by nepochopil, že jsem hrála divadýlko pouze pro vlastní potěšení. Domníval by se, že jsem jednala promyšleně, abych… abych –“

Nedokončila větu, neboť jí selhal hlas.

„Vidím, že se vám situace jeví beznadějně. Ale já bych na vašem místě ještě neházel flintu do žita. Promluvte si s vaší matkou. Vysvětlete jí –“

„Ne,“ přerušila ho. Oči měla plné slz, ale teď na něho úsměvně zamžikaly. „Promluvíte s ní vy, pane Perry Masone. Před sebou mám svůj poslední šťastný večer – proto tenhle nepříjemný úkol přenechávám vám.“

Otevřela dveře a vyšla na chodbu. Podlaha se houpala a dívka se co chvíli musela přidržet stěny, aby zachovala rovnováhu. Perry Mason sledoval vzdalující se postavu účastným pohledem.

KAPITOLA PÁTÁ

Prudký déšť šlehal do oken jídelny, kde kapitán pořádal večeři na rozloučenou. U stolů zůstalo mnoho prázdných míst. Pestré šaškovské čepice, balónky a papírové trumpety některých cestujících nestačily vyvolat tu pravou náladu – byl to jen jakýsi nucený pokus dodržet námořní zvyklosti. Mezi stoly se obratně proplétali číšníci s hlubokými podnosy naloženými talíři s jídlem.

Mason večeřel s Dellou Streetovou. Krátce pohlédl ke stolu, kde seděli Carl Newberry s manželkou, dcerou a Royem Hungerfordem.

„Už je na čase, aby se paní Newberryová jasně vyjádřila," poznamenala Della.

„Upozornil jsem ji, že nejpozději do deseti hodin večer musím vědět, na čem jsem," odpověděl advokát. „Řekla mi, abych o půl desáté přišel do její kajuty, a tam mi ty peníze předá. Potom půjdu za Dailem uzavřít dohodu."

„Moar – chci říct Newberry – se tváří docela spokojeně."

„Ano. Vypadá, jako by se dobře bavil. Má štěstí, že Evelyn Whitingová si jídlo pro sebe a svého pacienta dává posílat do kajuty."

„Myslíte, že Newberry se s tou ženou dohodl, šéfe?"

„Jak jste na to přišla?"

„Včera odpoledne jsem ho viděla vycházet z její kajuty. Spokojeně se usmíval."

„Byl to určitě on?"

Přikývla.

„Proto se zřejmě tváří tak bezstarostně. V duchu jsem se ptal, jak se chce vyhnout setkání s ošetřovatelkou, až se zítra cestující shromáždí v hale, aby se podrobili zdravotní a celní kontrole."

„Domnívám se, že ten problém už vyřešil. Stačilo za ní zajít, věc jí nějak uspokojivě vysvětlit a požádat ji, aby držela jazyk za

zuby.“

„To má háček,“ upozornil Mason. „Co když si Whitingová to tajemství nenechá pro sebe a honem se s ním svěří některé známé, kterou poznala na lodi? Pak je neštěstí hotovo. Kdyby Celinda Dailová tušila, že ošetřovatelka o Bellině otci něco ví, nasadí všechny páky, aby se to dověděla.“

„Belle, to ubohé dítě, si uvědomuje, že se nikdy nepřizpůsobí Royově životnímu stylu.“

„Vy si myslíte, že Roy nebude mít zájem zůstat s ní ve styku?“

„Nedostane k tomu příležitost, šéfe. Belle mu řekne, že se s ním uvidí na dostizích v Santa Anitě. Už předtím se mu zmínila, že její rodiče tam mají na tribuně svou lóži. Ovšem Roy tam Belle bude hledat marně.“

Mason tázavě zvedl obočí. „Ale přece ho miluje, takže nechápu –“

„Zato já vím dobře, jak se cítí,“ přerušila ho Della Streetová. „Belle se pohybovala v jeho společenských kruzích s naprostou samozřejmostí a upoutala jeho zájem. Ale jakmile Roy přijde na to, že Belle nepatří k nóbl společnosti, jakmile se jeho přátelé k ní začnou chovat s urážlivou shovívavostí, přestane ho dívka zajímat. Soutěžení mezi Celindou Dailovou a Belle zatím probíhá nerozhodně. Jakmile Celindě umožníte, aby se k soupeřce mohla chovat blahosklonně, je Belle vyřízená.“

„Tím bych si nebyl tak jistý.“

„Na to můžete vzít jed! Celinda je mazaná. Nebude jí připomínat, že je z jiného prostředí. Naopak, bude Belle vláčet na všelijaké dýchánky a večírky, kde se každý zná s každým, protože se už léta spolu stýkají. Belle bude úplně ztracená mezi těmi pro ni neznámými lidmi.“

„No, já si myslím, že Belle by měla své matce nalít čistého vína a říci jí, co zamýšlí udělat.“

„Pročpak?“

„Jestliže se Belle hodlá s Royem definitivně rozejít, pak nemám důvod, aby si přidělával zbytečnou práci a snažil se dohodnout s Products Refining Company.“

„Ale ano, máte k tomu důvod. Kdyby zítra ráno v přístavu čekali detektivové, až pan Newberry sestoupí po lodním můstku, aby mu pak nasadili želízka, byla by to pro Belle těžká rána. A kdyby se navíc ještě dověděla, že Carl zpronevěřil peníze firmy, jejímž ředitelem je otec Celindy Dailové… Šéfe, vy tomu musíte zabránit, děj se co děj. Copak nechápete? Belle si přeje, aby si ji Roy zachoval v paměti jako tajemnou ženu. Nepřeje si, aby ji litoval. To prostě nejde, aby se dočkala triumfálního úsměvu své sokyně Celindy Dailové.“

„Budiž. O půl desáté mám schůzku s paní Newberryovou. Trochu se projdu po palubě. Nechcete se taky trošku provětrat?“

„Ne, děkuji. Zastavím se na moment u Newberryových. Slíbila jsem to Belle. Teď je půl deváté a pět minut. Za půl hodiny přijdu za vámi a ještě budeme mít čas zajít na skleničku, než půjdete za paní Newberryovou.“

Mason se zvedl, popleskal Dellu po rameni a řekl: „Najdete mne na závětrné straně, asi na promenádní palubě.“

Mason odešel do své kajuty, oblékl si svrchník, ovinul si kolem krku hedvábnou šálu a vyšel na palubu.

Liják padal v celých proudech, veliké kapky se rozstřikovaly na podlaze paluby. V stružkách vody se mdle odrážela načervenalá světla lamp, která se marně pokoušela proniknout temnotou.

Mason se na promenádní palubě dlouho nezdržel. Po několika minutách se rozhodl sejít o palubu níž. Kráčel pomalu a cítil, jak tenké podrážky jeho lakýrek promáčí voda. Dešťové kapky mu skrápěly vlasy, řinuly se mu po tváři, stékaly za krk. Narovnal ramena a zhluboka nabíral do plic čerstvý mořský vzduch, naslouchal temnému hukotu vzdutého moře – a cítil se spokojeně.

Dva údery lodního zvonu ohlásily, že je devět hodin. Kdesi v

dáli na pravoboku blikala světla majáku.

Loď se zachvěla a nachýlila se na levou stranu, ale místo aby se vrátila do původní polohy, naklonila se ještě víc, takže Mason se musel přidržet zábradlí. Přímo pod sebou viděl vysoké vlny tříštící se o bok lodi.

Zaslechl slabý výkřik a vzápětí zvuk, který zněl jako výstřel. Po chvíli se výkřik opakoval. Ten, kdo vykřikl, se podle všeho nacházel o dvě paluby výš.

Loď se pomalu narovnala a Mason se naklonil přes zábradlí a zadíval se vzhůru. Déšť mu šlehal do očí, smáčel mu tvář a stékal po bradě na krk. Neviděl nic.

Trup lodi se zachvěl. Mason uslyšel, jak pětkrát krátce zahoukala lodní siréna a pak se rozezněl zvon. Další neurčité dunivé zvuky nasvědčovaly, že jeden z lodních šroubů byl uveden do zpětného chodu, aby se loď otočila doprava.

Z člunové paluby k němu zalehl dupot nohou, nato vzlétla světlice a jasně ozářila tmavou vířící hladinu, na kterou vzápětí dopadl záchranný kruh.

Mason se obrátil a zamířil ke dveřím na schodiště. Ty se najednou otevřely a vyběhl z nich lodní důstojník. Když uviděl Masona vykřikl: „Vraťte se do kajuty!“

„Copak se děje?“ zeptal se Mason.

„Muž přes palubu!“ zavolal důstojník a spěchal pryč.

Mason zamířil do chodby a za chvíli našel kajutu paní Newberyové. Zaklepal na dveře a potom zkusil otočit knoflíkem. Dveře byly zamčeny. Zabouchal na ně pěstí.

„Kdo je?“ uslyšel hlas paní Newberryové.

„Mason.“

„Počkejte chvilku, hned vás vpustím.“

Mason zabušil na dveře. „Okamžitě otevřete!“ pravil důrazně.

„Vy máte nějak naspěch!“ uvítala ho ve dveřích. Měla na sobě punčochy a světle oranžové spodní prádlo. Zatímco Mason dveře

zavřel a zamkl, navlékla si paní Newberryová přes hlavu šaty. „Co se stalo?“ zeptala se.

„Kde je váš manžel?“

„Měl nějakou nutnou schůzku. Slíbil, že za pět minut bude zpátky. Nepředcházejí se vám hodinky? Ještě není půl desáté.“

„Kdy jste ho viděla naposledy?“

„Před pěti minutami. Rozešli jsme se v jídelně, když Carl dostal vzkaz, aby okamžitě přišel projednat nějakou obchodní záležitost.“

„Co jste udělala?“

„Vrátila jsem se do kajuty a shodila ze sebe šaty, protože jsem jsi je předtím polila vínem. Carl se každou minutou má vrátit a musí nám říct – co se to děje, že se loď pořád takhle houpá? Taktak se udržím na nohou. Najeli jsme na mělčinu, nebo co? Podívejte, rozsvítili reflektor!“

Mason přikývl a pozoroval ji, zatímco si zapínala šaty. „Mne ale obzvlášť zajímá, abych se dověděl, kam váš manžel šel a kde teď je.“

Otočila se k němu. „Pane Masone, jsem podruhé vdaná a netrpím falešným studem. Ovšem, když do místnosti, kde se právě oblékám, vpadne nějaký muž… Vpustila jsem vás dovnitř, poněvadž jsem podle vašeho tónu usoudila, že musíte se mnou mluvit ve velmi naléhavé věci. Proto mi laskavě vysvětlete –“

„Slyšel jsem výstřel. Jeden lodní důstojník mi řekl, že někdo spadl přes palubu. Říká vám to něco?“

Chvíli na něho s úžasem hleděla, potom přistoupila k toaletnímu stolku, otevřela zásuvku a překvapeně zvedla oči.

„Co hledáte?“ zeptal se Mason. „Carlův revolver. Je pryč.“

„Tak si to ujasníme. Chtěla jste Carla požádat, aby vyložil všechny karty na stůl.“

„Ano.“

„Zmínila jste se mu, o čem s ním chcete hovořit?“

„Řekla jsem mu, že už se nedám odbýt mlhavými odpověďmi, ale že mi musí konkrétně říct, jak k těm penězům přišel a že si přeju, aby mi je předal.“

„Co vám odpověděl?“

„Řekl, že si o tom promluvíme později.“

„Proč ne hned?“

„Zrovna jsme dojedli večeři, když přinesl poslíček obálku. Carl ji otevřel, přečetl si vzkaz, a řekl, že musí na nutnou schůzku. Carl mě doprovodil do kajuty. Řekla jsem mu, že si přece musíme promluvit o těch penězích, a že je v Bellině zájmu, aby mi je předal. Carl odpověděl, že ta schůzka je nanejvýš důležitá, ale za pět minut se vrátí a pak si promluvíme.“

„V té zásuvce ležel revolver?“

„Ano.“

„Kdy jste jej tam naposled viděla?“

„Dnes odpoledne.“

„Byla to jeho zbraň?“

„Ano.“

„Jak dlouho ji má?“

„Carl ten revolver koupil asi před dvěma měsíci, hned jak začal nosit při sobě tolik peněz.“

„Náhodou vím, že se váš manžel setkal s Evelyn Whitingovou, tou ošetřovatelkou. Mám za to, že se s ní patrně snažil nějak dohodnout, aby neprozradila jeho pravou totožnost. Ovšem nevím, jak uspěl. Pokud ta žena patří k určitému typu lidí… mohla by ho vydírat. Co myslíte, nešel na schůzku s ní a nevzal si zbraň s sebou?“

„To opravdu nevím.“

Chytila ho za paži. „Pane Masone, slibte mi, že budete při mně stát. Moc vás o to prosím – už kvůli Belle.“

Mason po krátkém zaváhání přikývl na souhlas. „Dobrá, neopustím vás. Ale než se Carl vrátí, musíte mi zodpovědět ještě

pár otázek. Co jste mu konkrétně řekla?“

„Řekla jsem mu, že generální ředitel Products Refining Company pan Dail také cestuje na této lodi. Zdálo se mi, že to pro něho nebyla žádná novinka. Pověděla jsem mu, že pan Dail naznačil, že bude ochoten k ústupkům, pokud Carl nahradí firmě škodu. Nato na mne manžel vyjel, že jsem se snad pomátla na rozumu a vyhrožoval, že mě zabije, kdybych se pokusila s Dailem jednat o finančním narovnání. Prohlásil, že firmě nedluží ani cent. Když jsem se zmínila, že Celinda Dailová jenom pase po příležitosti, aby Bellu odhalila, zrudl vztekem.“

„Co ještě jste mu řekla?“

„To je všechno. Na víc už nezbýval čas.“

„Mluvila jste s ním předtím, než dostal pozvání na schůzku, nebo až potom?“

„Potom. Odešli jsme z jídelny do kajuty a naše rozmluva trvala asi jednu dvě minuty. Otevřela jsem šatník a hledala, co si vezmu na sebe, a zaslechla jsem bouchnout dveře, když odcházel.“

„Říkal, že má schůzku s nějakým mužem?“

„Ano. Povídal, že za pět minut se vrátí a všechno si ujasníme.“

„Myslím, že bychom se měli podívat na palubu, abychom se dověděli, co se přihodilo,“ řekl Mason. „Jste si jista, že revolver vzal Carl?“

„Ano, byl to on. Slyšela jsem, když zavřel zásuvku, ale v té chvíli jsem tomu nevěnovala pozornost. Je… jestliže někdo spadl přes palubu, myslíte, že se toho muže… tu ženu podaří zachránit?“

„Zbývá jen slabá naděje. Moře je velice rozbouřené. Mohou otočit loď bokem proti větru a spustit člun na závětrné straně, ale já se domnívám, že to udělají, až budou vědět víc. Zatím pátrají, vystřelují světlice, mořskou hladinu zkoumají světla reflektorů… Námořníky v záchranném člunu nechtějí vystavovat nebezpečí, pokud k tomu nemají pádný důvod – že ten člověk, který spadl do moře, je ještě naživu. Nezapomeňte, že bylo slyšet výstřel.“

„Myslíte, že by to mohl být pan Dail?“ otázala se, „Dobrý Bože! To by Carl přece neudělal!“

„O tom je zbytečné hloubat. Jdeme na palubu. Potřebuji Carla najít.“

„Budete stát při mně?“

„Ano, kvůli Belle. Ale vašeho manžela zastupovat nehodlám.“

Přikývla. „Můžeme jít.“

U dveří se paní Newberryová náhle zastavila. Mason na ni tázavě pohlédl.

„Zrovna mě napadlo…“ pravila potichu.

„Copak?“

„Carl… věděl, že musí konečně s pravdou ven, že Bellino štěstí závisí na… Ach, pane Masone, nešel na palubu, aby tam –“

„Spáchal sebevraždu?“

Přikývla.

„Vy si to myslíte?“ zeptal se Mason.

„Já nevím… Pouze se obávám… Belle by pak byla z toho venku, viďte?“

„Dobře vám nerozumím.“

„Stíhání pro defraudaci by se zastavilo, že ano?“

„Mrtvého pachatele nelze zatknout,“ odvětil Mason.

„Ano, to jsem měla na mysli.“

„Jestli ale zůstaly po Carlovi nějaké peníze, firma může požadovat, aby byla škoda uhrazena.“

„A co pojistka? Mají také nárok?“

„Kolik dělá pojistná částka?“

„Padesát tisíc.“

„Kdo je oprávněnou osobou?“

„Já.“

„Kdy bylo pojištění uzavřeno?“

„Před dvěma měsíci.“

„Kdyby se ukázalo, že váš manžel se dopustil zpronevěry, byla

byste ochotna uhradit firmě škodu z peněz, které vám vyplatí pojišťovna?“

„Udělám to, když nebudu mít jinou možnost.“

„Chtěl jsem slyšet váš názor,“ pravil Mason suše. „Smlouva nepochybně obsahuje klauzuli, že pojištění se nevztahuje na smrt následkem sebevraždy pojištěného v době jednoho roku od počátku pojištění.“

Zamračila se. „Víte to určitě?“

„Ano.“

Otevřela dveře a vyšli na chodbu. Několik kroků od schodiště se téměř srazili s Dellou Streetovou, která se náhle objevila v ohybu chodby. Z pláštěnky, kterou měla přehozenou přes ramena, stékala voda, a baret na hlavě jen zpola zakrýval její mokré vlasy.

„Všude vás hledám, šéfe,“ zvolala.

„Byl jsem na palubě,“ informoval ji Mason, „ale někdo spadl do moře a já potom –“

„Když jsem vás nenašla na promenádní palubě, hned jsem si řekla, že jste šel asi za paní Newberryovou,“ přerušila ho Della Streetová. Významně se na něj podívala. „Šéfe, potřebovala bych s vámi mluvit.“

Na chodbě se objevil lodní důstojník. „Žádáme všechny cestující, aby se vrátili do svých kajut. Děláme všechno, co je v našich silách, abychom zachránili nějakého člověka, který spadl přes palubu, a cestující by se nám jen pletli do cesty. Lodní pokladník provádí kontrolu, aby zjistil, kdo z cestujících chybí.“

Mason vzal paní Newberryovou za paži a otočil ji směrem ke kajutě, odkud přišli: „Nejrozumnější bude, kdy poslechneme.“

„Ale já nevydržím čekat v kajutě a zůstat v té strašné nejistotě,“ protestovala.

„Zajisté si nepřejete, aby se o Belle vědělo, že je dcerou defraudanta, že ne?“

„To rozhodně ne.“

„A jak by se vám líbilo, kdyby byla dcerou vraha?“

„Ale já nechápu –“

„Nesmíte udělat nic, co by obrátilo pozornost na Carla. Musíte se chovat stejně jako každý jiný cestující.“

Přisvědčila a zamířila ke kajutě. Della Streetová se naklonila k Perry Masonovi. „Budete ji zastupovat? Co jestli je zapletená do toho, co se stalo nahoře na palubě?“

„Není do ničeho zapletená. Jejího manžela zastupovat nebudu, ale při ní budu stát až do konce.“

„To jste jí slibovat neměl.“

Paní Newberryová zaslechla šepot a zastavila se: „Hovoříte o mně? Něco přede mnou tajíte?“

Della Streetová se nenucené usmála. „Vůbec ne,“ ujistila ji.

Mason otevřel dveře kajuty a počkal, až obě ženy vešly. Zrovna chtěl zavřít, ale ozvaly se kvapné kroky a za ohybem chodby se vynořila Belle.

„Je tam maminka, pane Masone?“ zvolala.

Mason přikývl, a když dívka vešla, zavřel dveře. „Mami, někdo spadl přes palubu!“ oznamovala vzrušeně. „Hrozně jsem se lekla. Myslela jsem, že možná… Kdepak je táta? Jsem promočená až na kůži, jak jsem ho hledala.“

„Za chvilku přijde,“ uklidňovala ji paní Newberryová.

„A kde teď je?“

„Musel na schůzku – asi v barovém salónku.“

„Ale mami, někdo spadl do moře. Běhala jsem po palubě a snažila se tátu najít, ale –“

„Belle, přestaň bláznit. Víš dobře, že tvůj otec by v tomhle nečase nešel na palubu, a i kdyby to udělal, dá si pozor, aby nespadl do moře. Byl to asi nějaký přiopilý cestující druhé třídy, který –“

„Kde ale je táta? Měl by tady být. Vyzvali všechny cestující, aby se vrátili do svých kajut.“

„Pochopitelně,“ řekla paní Newberryová a vyndala z kabelky ozdobné cigaretové pouzdro ze slonoviny. „A Carl se zdržel v tlačenici na schodišti. Děkuji pane Masone, zapálím si sama.“

Škrtla zápalkou a přidržela hořící plamínek u cigarety. Ruka se jí mírně chvěla.

„Přála bych si, aby táta už konečně přišel…“ ozvala se znova Belle Newberryová „Propána, kde je Roy?“

„Patrně ve své kajutě,“ odpověděl Mason.

„Vrátím se za moment,“ řekla Belle a vyběhla na chodbu.

Paní Newberryová se připojila k Masonovi a Delle, kteří stáli u kulatého okénka kajuty. Světla reflektorů klouzala po rozbouřené hladině. Paní Newberryová položila ruku na Masonovo rameno.

„Když pomyslím na to, že nějaký chudák zápasí o život v tom hrozném moři, dělá se mi špatně. Já…“ Hlas se jí zadrhl v hrdle a odvrátila se.

Hukot strojů už zeslábl, takže zřetelně slyšeli šplouchání vln narážejících do boku lodi a dusot nohou ve zvýšené činnosti na palubách.

Della Streetová pootevřela dveře a vyhlédla na chodbu. „Kapitán s pokladníkem přicházejí, šéfe… Vida, Belle je už tady… Všechno v pořádku, Belle?“

Belle Newberryová přikývla: „Měla jsem zbytečné obavy,“ řekla ještě celá udýchaná. „Roy sedí ve své kajutě… Ale kde zůstal táta, mami?“

„Každou chvíli musí přijít, Belle.“

Kapitán a lodní pokladník se protlačili kolem Delly Streetové do kajuty.

„Promiňte,“ pravil kapitán. „Konám neradostnou povinnost. Nepochybně víte, proč jsme přišli, že?“

„Slyšeli jsme, že někdo spadl přes palubu,“ řekla paní Newberryová.

„Ano, je to tak. Kdy jste svého manžela viděla naposledy, paní

Newberryová?“

„Rozešli jsme se hned po večeři.“

„Kde?“

„Vrátil se do kajuty se mnou a téměř vzápětí na to odešel. Proč se ptáte, kapitáne? Povězte mi, snad se nedomníváte… Totiž…“

„Máme za to, že pohřešovaný muž je váš manžel,“ prohlásil kapitán. „Můžete nám k tomu něco povědět?“

„Co… jak mám vašim slovům rozumět?“

Kapitán pohlédl na pokladníka. „Paní Newberryová, jste si naprosto jistá, že jste manžela po jeho odchodu z kajuty už neviděla?“

„Ano, víc jsem ho už neviděla.“

„A z jídelny jste odešli přímo do vaší kajuty?“

„Ano, je to tak.“

„Víte, kam pak vás manžel odešel?“

„Na schůzku do barového salónku. Určitě to ovšem nevím.“

„A vy jste ho na palubu nedoprovázela?“

„Ne.“

Kapitán a pokladník se znovu na sebe významně podívali. „Pamatuji si, kdy se vaše společnost rozešla, paní Newberryová. Bylo za deset minut devět, že ano?“

„O něco později, myslím. Asi pět minut před devátou.“

„Můžu vám to říct přesně, kapitáne,“ ozvala se Della Streetová. „Pan Mason odešel z jídelny pět minut po půl deváté. Potom jsem se stavila u stolu Newberryových a zdržela se tam čtvrt hodiny. Když jsme vstali od stolu, koukla jsem se na hodinky. Ukazovaly za osm minut devět.“

„Měla jste k tomu nějaký důvod?“ zeptal se kapitán.

„Ano. O deváté jsem se měla s panem Masonem sejít na palubě.“

„Odešla jste z jídelny s Newberryovými?“

„Ne,“ odpověděla Della. „Chvíli jsme si spolu povídali, potom

přinesl poslíček panu Newberrymu dopis. Prohlásil, že musí na schůzku, projednat nutnou obchodní záležitost. Nato se společnost rozešla. Já jsem se vrátila do své kajuty.“

„A co jste udělala pak?“ tázal se kapitán.

Udiveně na něho pohlédla. „No, vzala jsem si pláštěnku, nasadila si na hlavu baret a vyšla na palubu, abych vyhledala pana Masona.“

„Byl na palubě?“

„Samozřejmě, že tam byl.“

Kapitán si Masona chvilku zamyšleně měřil, potom se zase obrátil k paní Newberryové. „Všiml jsem si, že jste si vzala jiné šaty, paní Newberryová.“

Slehla po něm zlostným okem: „Laskavě mi povězte, co je vám do toho. Pokud máte nějaké zprávy o mém manželovi, tak mi je řekněte.“

Kapitán byl neústupný. „Chci vědět, proč jste si oblékla jiné šaty –“

„Budu si stěžovat na vaše neomalené chování,“ prohlásila chladně.

Kapitán na chvíli zaváhal. „Prohlédnu si váš šatník, paní Newberryová, když dovolíte.“

„Taková troufalost! Rozhodně k tomu nesvolím!“

„Je mi líto, ale udělám to i bez vašeho souhlasu.“

Mason se na kapitána tázavě zadíval. „Moment, kapitáne. Máme právo vědět, co hledáte. Zákon nedovoluje prohledávat věci v osobním vlastnictví bez přiměřeného důvodu.“

„Znám zákonné předpisy, pane Masone,“ odvětil kapitán chladně. „Jsem velitelem této lodi a na její palubě představuji zákon. Nesu odpovědnost za všechno, co udělám. Podívám se do toho šatníku. Ustupte z cesty.“

Oba muži chvíli na sebe upřeně hleděli, potom Mason ustoupil stranou: „Přejímáte za to plnou odpovědnost, kapitáne.“

„Pochopitelně.“

Paní Newberryová přiskočila ke skříni. „To nesmíte! Pane Masone, proč tomu nezabráníte?“

Díky svým dlouholetým zkušenostem v soudní síni, dokázal Mason bleskurychle odhadnou situaci: „Nemohu tomu zabránit, paní Newberryová!“

Opřela se o dveře šatníku a rozpažila ruce. „Tak to udělám já!“ řekla umíněně.

Advokát z ní nespustil oči. „Jestliže se v té skříni nachází něco důležitého –“

„Nevím, co tam chce kapitán najít a vůbec mě to nezajímá,“ vybuchla. „Jde mi o zásadu. Kapitán má být na palubě a řídit záchranné práce, místo aby čmuchal v mých osobních věcech!“

„Podívám se do toho šatníku. Odstupte od dveří, paní Newberryová,“ řekl kapitán a postoupil ke skříni.

„Můžete nám laskavě říct, co v tom šatníku hodláte najít?“ otázal se Mason.

Kapitán zavrtěl hlavou. „To se dozvíte, až to najdu.“

Spustila ruce a přistoupila k Masonovi.

„Tak či onak by kapitán prosadil svou,“ řekl jí advokát polohlasně. „Proč jste se mu zdráhala vyhovět?“

Sevřela mu paži. Cítil, jak se její ruka chvěje. „Nesnáším, aby mě někdo komandoval,“ řekla podrážděně.

Kapitán otevřel šatník, chvíli šmátral rukou, potom poklekl a pokračoval v hledání na dně skříně. Za chvíli se narovnal. V jedné ruce držel mokré černé večerní šaty zdrobené krajkou, v druhé pár mokrých černých atlasových střevíčků.

„Jsou to šaty, které jste měla na sobě při večeři, paní Newberryová? A jsou toto vaše střevíčky?“

„Ano,“ řekla po chvilkovém zaváhání.

„Přesto, že jste údajně nevyšla na palubu, jsou vaše šaty a střevíčky promáčené, vážená paní.“

„Promiňte, kapitáne, ale nyní si musím vzít slovo já. Copak na tom záleží, zda paní Newberryová šla na palubu nebo do své kajuty? Nevidím žádný důvod, proč by měla vysvětlovat, kde byla.“

Kapitán nespouštěl pohled z obličeje paní Newberryové. „Lituji, pane Masone, ale jsou tu určité okolnosti, které neznáte.“

„Můžete mi říct něco bližšího?“

„Nemohu,“ prohlásil kapitán. „Vysvětlíte mi konečně, paní Newberryová, jak se mohlo stát, že vaše šaty a střevíčky jsou úplně mokré?“

„Jako velitel lodi jste na sebe vzal odpovědnost, že jste bez dovolení prohlížel obsah šatníku paní Newberryové. Já, jako její právní zástupce mám povinnost, abych vás upozornil, že překračujete svou pravomoc. Jestli chcete, aby paní Newberryová s vámi spolupracovala, musíte jí říct, co konkrétně hledáte a proč to hledáte,“ ozval se znovu Mason.

„Položil jsem jí otázku a chci, aby mi ji zodpověděla,“ prohlásil kapitán.

Paní Newberryová odtušila vzpurně: „Ani mě nenapadne!“

Kapitán pokynul pokladníkovi „Prohledáme kajutu, pane Buchanane.“

Mason objal paní Newberryovou kolem ramen: „Zachovejte klid.“

„Ale já nezachovám klid!“ vybuchla Belle Newberryová. „Takové jednání nás obě uráží. Kapitáne, žádám vás důrazně o vysvětlení! A chci slyšet, co víte o mém otci a proč si myslíte, že je pohřešovaný.“

„Je mi líto,“ řekl kapitán a otočil tvář k Belle, „ale zdá se, že nešlo o nešťastnou náhodu. Nyní snad chápete?“

„Chcete říct, že… že…“

„Tak, abychom si udělali jasno, kapitáne,“ řekl Mason. „Chcete snad naznačit, že pan Newberry spáchal sebevraždu?“

Kapitán se podíval zpříma na Perry Masona. „Získali jsme informace, které nás opravňují k domněnce, že Carl Newberry byl zavražděn.“

Paní Newberryová krátce vykřikla. Belle přiskočila k matce a objala ji.

„Nebylo by rozumnější, kdybyste věnoval veškeré úsilí záchraně muže, který spadl přes palubu a odložil takovouhle bezdůvodnou prohlídku kajuty na později?“ otázal se Mason.

„Dělám všechno, co je v mých silách. Moře je rozbouřené, a proto si nedělám žádné velké naděje, že toho člověka zachráníme. Člun s posádkou je připraven, ale nehodlám zbytečně riskovat životy svých lidí. Vrátili jsme se k místu, kde k neštěstí došlo, vystřelujeme světlice, házíme na moře záchranné pásy. Myslím, že šance na úspěch jsou sotva jedna k tisíci. Řízením záchranné akce jsem pověřil prvního důstojníka. Toto vyšetřování musím vykonat. Jestliže budete ochotni ke spolupráci, usnadníte mi situaci. A když nebudete, stejně povedu vyšetřování dál. Nyní se postavte k okénku do řady, abych mohl prohledat kajutu.“

Kapitán a pokladník metodicky otevírali zásuvky, prohlíželi jejich obsah, dívali se do kufrů a zavazadel. Pokladník nadzvedl matraci jedné z manželských postelí. „Moment, pane Buchanane,“ řekl kapitán, vsunul ruku pod matraci a vytáhl semišový opasek na peníze. Nadité kožené kapsy byly mokré.

„Paní Newberryová, můžete mi říct, co držím v ruce?“

„Ovšemže. Je to opasek na peníze.“

„Můžete nám povědět, co obsahuje?“

„To nevím.“

„Vysvětlíte nám, proč je kůže na opasku celá vlhká?“

„To vám nepovím.“

„Nyní prozkoumám obsah tohoto opasku. Pomohla byste mi přepočítat peníze, paní Newberryová?“

Paní Newberryová neodpověděla.

Kapitán zavadil očima o Perry Masona. „Vy jste její právní zástupce?“

„Ano.“

„Pomůžete mi ty peníze přepočítat?“

„To je váš problém, kapitáne,“ odtušil Mason.

Kapitán se obrátil k pokladníkovi. „Pane Buchanane, spočítáme peníze.“

Otevřeli kapsy opasku a kapitán vysypal obsah na pokrývku postele, takže všichni přítomní na bankovky dobře viděli. Kapitán a pokladník je rozdělili podle hodnoty a za chvíli kapitán ohlásil:

„Osmnáct tisíc sedm set padesát dolarů.“ Pohlédl na paní Newberryovou: „Jsou to vaše peníze?“

„Záleží na tom, zda jsou to její peníze nebo peníze jejího manžela?“ otázal se Mason.

„Myslím, že ano,“ odvětil kapitán. „Odpovězte mi za otázku, paní Newberryová.“

„Jsou…“

„Když nechcete, nemusíte odpovídat,“ upozornil ji Mason.

„To jsou moje peníze,“ prohlásila důrazně.

„Jak jste k nim přišla?“ zeptal se kapitán.

„Do toho vám nic není, pane.“

Kapitán zamyšleně pozoroval svazek bankovek ve své ruce. „Jak se mohlo stát, že opasek nasákl vodou?“

Paní Newberryová neodpověděla.

„Můžete mi říct, jak dlouho ležel pod matrací?“

Znovu zůstala dlužná odpověď.

Kapitán nadzvedl matraci. „Všimněte si, že matrace je vlhká jenom na místě, kde se jí dotýkal opasek.“

Paní Newberryová na něj mlčky hleděla.

Kapitán položil matraci na původní místo. „Lituji, ale musím převzít ty peníze do úschovy. Pokladník vám dá potvrzenku.“

Pokladník vyndal z kapsy poznámkový blok, napsal

potvrzenku a předal ji paní Newberryové. Ta lístek vzala, roztrhala na čtyři kusy, a hodila je na podlahu.

„Vy –“ vybuchla, ale Mason jí dlaní zakryl ústa.

„Buďte zticha!“ řekl.

Žena sevřela pevně Masonovo zápěstí a odtáhla jeho ruku od svých úst. „Buďte zticha!“ opakoval advokát.

„Půjdeme, pane Buchanane,“ řekl kapitán a oba muži zamířili ke dveřím kajuty. Kapitán otočil knoflíkem kliky a obrátil se ještě jednou k paní Newberryové: „Děláme, co je v lidských silách, abychom nalezli vašeho manžela.“ Pak s pokladníkem vyšli na chodbu a zavřeli za sebou dveře.

Belle objala matku kolem krku. „Mami, co se to děje? Co to všechno znamená?“ řekla plačtivě.

Paní Newberryová pouze zavrtěla hlavou. Rty se jí chvěly, těžce dosedla na lůžko, zabořila obličej do polštáře a začala vzlykat.

„Mami, prosím tě, pověz mi, co se stalo?“ naléhala Belle. Poklekla vedle lůžka a hladila matčiny vlasy.

Mason kývl na Dellu Streetovou a oba tiše opustili kajutu.

Loď se jen slabě otřásala, slyšeli tlumený hukot lodních šroubů.

„Proč jste nechtěla, abych jí pomohl?“ otázal se Mason.

Della chvilku váhala, pak zvedla oči. „Nechtěla bych, abyste se kvůli té ženě do něčeho namočil, šéfe. Pokud pomáháte Belle, je to v pořádku, zato její matka jistě nemá čisté svědomí.“

„Ale, ale, Dello,“ zasmál se Mason. „Nesmíte se dát ovlivnit kapitánovým postojem. Nevím sice, čemu se chce dostat na kloub, ale pokud si myslí, že paní Newberryová vynesla manžela na palubu a shodila do moře, tak mu straší ve věži.“

Della se usmála. „Tak dobrá, šéfe. Jestli mě pozvete do své kajuty na skleničku, nebudu proti.“

„Zvu vás pod podmínkou, že zapomenete na své předsudky.“

KAPITOLA ŠESTÁ

V pondělí ráno přirazil k lodi člun se zástupci šerifova úřadu. Kapitán je doprovodil do své kajuty a parník zamířil k přístavní hrázi.

Cestující postávali ve skupinkách na palubě a polohlasně se dohadovali o nedávné tragické události.

Roy Hungerford vyhledal Perryho Masona. „Poslyšte, pane Masone," oslovil ho, „nechci předstírat, že mám jasný obraz o situaci, ale chci, abyste věděl, na čí straně stojím."

„Ano? Na čí straně tedy stojíte?"

„Paní Newberryová na mne udělala ten nejlepší dojem jako žena pevného charakteru. Považuji za zcela vyloučené, že by byla schopna zavraždit svého manžela. A Belle je děvče, jaké se najde jedno z miliónu."

Mason přikývl.

„Nemohl byste kapitána přesvědčit, aby přestal s tím absurdním podezřením a –"

„Zatím to nejde," přerušil ho Mason. „Slyšel jsem, že našel svědka, který viděl pana Newberryho s manželkou na palubě krátce před devátou večer. Lodní důstojníci jeho jméno tají, zřejmě jim velice záleží na tom, abych se nedozvěděl, kdo to je."

„Mohl bych vám říct jeho jméno, jestli vám to pomůže."

„Hodně by mi to pomohlo. Kdo to je?"

„Aileen Fellová."

„Ta učitelka s brýlemi?"

„Ano. Nervově se zhroutila a dostala půlroční zdravotní dovolenou."

„Jak to víte?" otázal se Mason.

„Řekla mi o tom její spolubydlící. Slečna Fellová měla hysterický záchvat a doktor jí musel dát injekci na uklidnění. Přikázal jí, aby s nikým nehovořila o tom, čeho byla svědkem, ale

ještě než doktor přišel, svěřila se své spolubydlící. Slečna Fellová je prý hrozně nervózní. Já osobně si myslím, že je pomatená.“

Mason se zamyslil. „Je jí asi pětatřicet, má vypoulené oči a takovou hrubou pleť. Tu máte na mysli?“

„Říká, že jí bude devětadvacet. Chová se jako podivín – chodí se procházet na palubu a vždycky sama.“

„Ano, pamatuji se, párkrát jsem ji viděl. Nosí střevíce s nízkým podpatkem, krátkou sukni a vždycky po večeři si to rázuje po palubě.“

„To souhlasí. Povídá se, že každý večer nachodí nejméně dvě míle.“

„Ten typ lidí znám,“ poznamenal Mason. „Spočítají si, kolik kol musí udělat, aby ušli jednu míli, a potom tvrdě dodržují rozvrh… Skutečně viděla paní Newberryovou na palubě?“

„Přísahá na to. Fellová stála v tmavém plášti do deště pod člunovou palubou, když se otevřely dveře, a z nich vyšli manželé Newberryovi. Prošli kolem ní ve vzdálenosti asi čtyř stop, aniž si jí všimli. Slyšela, jak pan Newberry říkal manželce něco v tom smyslu, aby nestrkala prsty do jeho záležitostí. Pak vystoupil na schůdky vedoucí na člunovou palubu. Paní Newberryová šla za ním, ale on se na ni obořil, ať zůstane, kde je. Ona ho ale neposlechla a šla také nahoru. Po chvíli uslyšela Aileen Fellová nad sebou nějaký hluk a vystoupila po schůdcích na člunovou palubu. Své spolubydlící řekla, že když byla asi v polovině schodů, zaslechla výstřel. Tvrdí, že pak viděla paní Newberryovou skloněnou nad tělem svého manžela a všimla si, jak ho táhne k zábradlí. Právě v té chvíli se loď prudce naklonila na pravobok – Aileen Fellová se zapotácela a myslela si, že sletí přes palubu. Tu uslyšela drahý výstřel. Začala křičet, a když se po chvíli zase postavila na nohy, viděla paní Newberryovou utíkat pryč. Newberry mezitím zmizel.“

„A slečna Fellová se dala do křiku?“

„Ano, říkala to.“

„Na člunové palubě byla jistě tma. Nemohla přece –“

„To je právě divné,“ přerušil Hungerford Masona. „Aileen Fellová přísahá, že v nemocnici se svítilo a dveře nemocnice byly otevřené. Jak asi víte, je to ta nástavba za tělocvičnou hned za kajutami důstojníků.“

„A v nemocnici se svítilo?“ zeptal se Mason zamyšleně.

„Aileen Fellová je o tom přesvědčena. Samozřejmě, mám tuhle zprávu z druhé ruky. Byla hysterická, když tohle všechno vyprávěla své spolubydlící. Já osobně bych tomu, co říká, moc nevěřil. Kapitánovi to ovšem stačilo, aby se pustil do prohlídky kajuty paní Newberryové a dostal ji do svízelné situace.“

„Prohledal kapitán také nemocnici?“

„Myslím, že to udělal, ale až později, jak jsem slyšel.“

Mason se zachmuřil: „Víte, Hungerforde, celá tahle věc prostě nedává smysl.“

„Také si to myslím. Slečna Fellová nemá všech pět pohromadě. Její spolubydlící Ida Johnsonová udělá všechno, co je v jejích silách, aby pomohla Belle. Aileen Fellovou nesnáší, ale Belle ji nadchla. Říká, že slečna Fellová patří k těm umanutým lidem, kteří když něco prohlásí, tak zarytě trvají na svém mínění. Jsou ochotni lhát, jen aby nemuseli přiznat, že se zmýlili.“

„Máte její adresu?“

Hungerford přikývl a podal Masonovi lístek. „Ida mi ji napsala. Říkala, že by ráda s vámi mluvila, kdykoli se vám to bude hodit. Udělá všechno, co bude v jejích silách.“

Mason zasunul lístek do kapsy. „Teď si půjdu promluvit s paní Newberryovou.“

„Chtěl jsem s ní také hovořit, ale nepustili mě k ní. Mohl byste jí vyřídit… nu, prostě říct, na čí straně stojím, pane Masone?“

„Řeknu jí to.“ Mason podal Hungerfordovi ruku: „Přeju vám hodně štěstí, Royi.“

Před kabinou paní Newberryové stál strážný. Pokynul hlavou, když uviděl Masona.

„Chci mluvit se svou mandantkou," řekl Mason.

Strážný ustoupil od dveří. Mason zaklepal.

„Kdo je?" ozvala se paní Newberryová.

„Mason."

Otevřela dveře kajuty. „Vstupte," řekla a sklesla do křesla, jakmile Mason za sebou zavřel. Podle zarudlých očí bylo vidět, že zřejmě strávila bezesnou noc.

Mason se usadil ve vedlejším křesle. „Nejdéle za půl hodiny přistaneme. Policie vás začne vyslýchat, vrhnou se na vás reportéři, budou na vás útočit otázkami. Jste na to připravená?"

„Musím to vydržet," řekla ochable.

„Budete mluvit?"

„Mám?"

„Ne."

„Nuže, pak mluvit nebudu."

„Nebude snadné neodpovídat na otázky."

„Řekla jsem, že mluvit nebudu!" odvětila rázně.

Mason se na ni zpříma podíval: „Chtěl bych vám něco sdělit."

„Je to dobrá zpráva nebo špatná?"

„Špatná."

„Dobrá. Poslouchám."

„Aileen Fallová, ta učitelka ze Santa Barbity tvrdí, že vás s vaším manželem viděla na člunové palubě. Slyšela, jak se spolu hádáte. O pár minut později se vydala za vámi a na schůdkách uslyšela výstřel. Pak vás viděla, jak vlečete manželovo tělo k zábradlí. Nato zaslechla další výstřel."

„Je to lhářka!"

„Myslel jsem, že snad budete chtít změnit svou výpověď," řekl Mason bezbarvým hlasem.

„To není třeba," odtušila rázně. „Ta holka lže. Je to blázen.

Říkám vám pravdu. Vyšla jsem s Carlem na palubu. Chtěla jsem s ním mluvit, ale on se mi vyhýbal. Řekla jsem mu, že když mi ty peníze dá a nechá mě jednat, uchrání Belle od nesnází. Odpověděl mi, abych se vrátila do kajuty a tam na něho počkala.“

„Jak to bylo s tím opaskem na peníze?“

„Dal mi jej manžel.“

„Kdy se to stalo?“

„Když jsme vyšli na člunovou palubu. ‚Tady máš ty peníze‘ řekl, ‚ale nedělej s nimi nic, dokud se nevrátím. Všechny patří Belle,‘ dodal. Naléhala jsem, aby se vrátil se mnou do kajuty, ale on se mě snažil uhodit. To už bylo trochu moc. Seběhla jsem po schůdcích, vrátila se do své kajuty a zrovna jsem se převlékala, když jste zaklepal.“

„Které schodiště jste použila?“

„To přední, na pravoboku.“

„Viděl vás někdo?“

„Ne.“

„Potkala jste někoho cestou do kajuty?“

„Nevzpomínám si.“

„Proč jste kapitánovi řekla, že jste na palubě nebyla?“

„Protože jsem byla přesvědčená, že Carl skočil do moře a já nechtěla být do toho zapletená.“

„Mám tomu rozumět tak, že když jste od něho odcházela, tušila jste, že zamýšlí –“

„Kdepak,“ přerušila ho, „nejsem blázen a prosím vás, abyste si to o mně nemyslel. Když jsem se vrátila do kajuty a zaslechla, jak lodní siréna pětkrát krátce zahoukala, okamžitě jsem pochopila, že někdo spadl přes palubu. Samozřejmě jsem tušila, kdo to asi mohl být. Moje mokré šaty ležely na podlaze a já tu stála ve spodním prádle s opaskem na peníze v ruce, když jste zaklepal. Honem jsem zastrčila opasek pod matraci a vzala si suché šaty.“

„Kde byl váš manžel, když jste odcházela?“

„Na člunové palubě.“

„Víte, kde je lodní nemocnice?“

„Ano, taková ta nástavba u tělocvičny…“

„Viděla jste, že se tam svítilo?“

„Ne, v oknech byla tma.“

„Viděla jste na člunové palubě mimo vašeho manžela ještě někoho?“

„Ne, nikoho jiného jsem tam neviděla.“

„A jste si jista, že se v nemocnici nesvítilo?“

„Tím si jsem naprosto jistá.“

„Podívejte se mi do očí a pozorně vyslechněte, co vám teď řeknu.“

Vyčkávavě se na něho zahleděla. „Tak mluvte!“

„Kapitánovi jste tvrdila, že jste nebyla na palubě. Prohlásila jste, že jste s manželem odešla z jídelny do své kajuty, kde vás on pak opustil. Budete muset svou výpověď změnit. Reakce veřejnosti se řídí podivnou logikou. Jednou můžete svou výpověď změnit a projde vám to, jestliže věrohodně vysvětlíte, proč jste hned napoprvé neřekla pravdu. Ale dvakrát změnit výpověď, to nejde. Takže až budete znovu vypovídat, musíte říct pravdu a hodnověrně vysvětlit, proč jste poprvé neřekla, jak to skutečně bylo. Proto nedělejte žádné prohlášení, dokud nebudete ochotná říct všechno. Chci slyšet čistou pravdu… Kde jste vzala ty peníze?“

„Dal mi je manžel.“

„Kdy se to stalo?“

„Když jsme vyšli na člunovou palubu.“

„Proč vám je dal?“

„Protože jsem mu řekla, že ty peníze potřebuju, abych mohla chránit Belliny zájmy.“

„Naznačil vám, že se chystá spáchat sebevraždu?“ otázal se Mason.

„Vůbec ne.“

„Nepokusil se vrhnout přes zábradlí do moře, když jste byli spolu na palubě?“

„Ne, to rozhodně ne.“

„Měla jste u sebe revolver?“

„Samozřejmě jsem ho neměla. Ta ženská lže.“

„Dávejte pozor, paní Newberryová. Předpokládejme, že vám manžel oznámil, že hodlá spáchat sebevraždu. Předpokládejme, že jste se snažila mu v jeho úmyslu zabránit. Předpokládejme, že vytáhl revolver a postřelil se, ačkoli jste se pokoušela mu to překazit. Předpokládejme, že jste ho vlekla ke schodišti, kde jste doufala najít pomoc. Předpokládejme, že v té chvíli se loď prudce naklonila, takže jste sklouzla po palubě k zábradlí na pravoboku. Nepustila jste se manželova těla, věděla jste, že musíte sehnat pomoc. Rozhodla byste se za stávajících okolností k tomu, abyste sundala opasek na peníze z manželova těla dřív, než uděláte poplach?“

„Pravděpodobně bych se k tomu rozhodla. Ovšem ve skutečnosti to tak nebylo.“

„A kdyby se váš manžel probral k vědomí ve chvíli, když jste mu rozepnula opasek, začal se s vámi o něj tahat a přitom spadl přes zábradlí, jak byste se zachovala?“

„Nevím.“

„Volala byste na poplach?“

„Asi ano.“

„Nuže, já se domnívám, že jste poplach způsobila vy.“

Sklopila oči. „Ne, já to nebyla.“

„Učitelka Fellová byla na člunové palubě. Byla vyděšená a hysterická a začala ječet. Její křik nemohli na můstku zaslechnout. Telefonistka, která měla službu v centrále, ovšem říká, že ze společenské místnosti telefonovala nějaká žena. Požádala ji, aby informovala můstek, že nějaký muž spadl přes palubu. Ta žena

nato zavěsila, aniž uvedla své jméno. Zřejmě měla velice naspěch. Byla jste vy ta neznámá?“

„Ne, já to nebyla.“

Mason si ji zamyšleně měřil: „Já si myslím, že jste to byla vy.“

„Proč si to myslíte?“ otázala se paní Newberryová, ale nezvedla oči.

„Jste jediná žena na lodi, která mohla tuto zprávu ohlásit a odmítala by se k tomu přiznat.“

„Ale já jsem opravdu do centrály nevolala.“

„Máte dvě možnosti, jak se hájit,“ pokračoval Mason. „Na člunové palubě jste se s manželem začali hádat, on se vás pokusil uhodit a vy jste nato odešla do své kajuty. Po vašem odchodu vyšel někdo z nemocnice a vašeho manžela zastřelil. Tato verze by se dala použít k vaší obhajobě, nebýt toho, že jste kapitánovi lhala a pokusila se ukrýt opasek na peníze. Je tu ještě druhá možnost, že vám manžel předal opasek, postřelil se a nato se vrhl do moře. Tuhle verzi ovšem nikdo nespolkne, pokud se svědectví Aileen Fellové nepodaří vyvrátit.“

„Co tedy navrhujete?“

„Nechci, abyste vypovídala, dokud nebudu mít jasno ve dvou věcech. Zaprvé, zda svědectví Aileen Fellové obstojí při křížovém výslechu a zadruhé, dokud nebudu znát důvod, proč popíráte, že jste telefonovala ze společenské místnosti.“

„Vy mi tedy nevěříte?“

„Neodvažuju se vám věřit. V sázce je příliš mnoho. Nemohu vám dovolit vypovídat, dokud nebudu mít jistotu, že řeknete pravdu. Už jednou jste mne obelhala, protože jste myslela, že vám to projde. A když se vám bude zdát, že vám to zase projde, budete lhát znovu. A nezapomínejte na jednu důležitou okolnost – musíte vysvětlit, proč jste ty peníze potřebovala. Vyjde najevo, že se váš manžel jmenoval Carl Moar a že jste měla za to, že ty peníze zpronevěřil.“

„To vyjde najevo tak jako tak,“ odvětila rezignovaně.

„Policie nepochybně zjistí, že jde o Carla Moara, ale ne dříve než za několik hodin. A já těch pár hodin využiju k tomu, abych se firmě Products Refining Company podíval na zoubek. S tou defraudací mi to nějak nehraje. Rooney, revizor účtů, děkuje za své postavení tomu, že je švagrem generálního ředitele. Mám takové tušení, že Rooney nemá dostatečnou kvalifikaci, takže nedokáže říct, jak a kdy k té defraudaci došlo. Jakmile se dozví, že je Moar mrtev, jistě si pospíší, aby upravil účetní knihy tak, aby se prokázalo, že Moar ty peníze zpronevěřil. Rooney si tak zachrání vlastní reputaci. A je mi také divné, že firma nepožádala o vydání zatykače na Carla Moara pro zpronevěru. Vynasnažím se zjistit, jaký měla důvod, že tak neučinila.“

„Takže Carl nebude obviněn ze zpronevěry?“

Mason přikývl.

„Pro Belle to bude znamenat nesmírně mnoho.“

„Ano,“ přikývl Mason. „Musím ovšem odhalit v jejich systému revize účtů nějaké slabé místo, které bych mohl využít. Musím to samozřejmě udělat ještě dřív, než se firma dozví, že Carl Moar je po smrti. Z toho plyne, že hned jakmile přistaneme, se musím okamžitě dát do práce. Nebudu stát po vašem boku, až vás začne vyslýchat policie a vrhnou se na vás reportéři.“

„Buďte bez obav, já si s nimi už poradím. Udělejte všechno proto, abyste Belle pomohl.“

„Na molu na mě bude čekat můj spolupracovník, detektiv Paul Drake. Odletíme do Los Angeles a dáme se do práce. Když nastoupím do ringu, nestojím tam, abych odrážel rány soupeře. Snažím se vyhledat jeho slabinu a tam udeřím. Až bude státní zástupce připravovat žalobu, nepochybně uvede, že jste ty peníze potřebovala, abyste Carlovi zajistila beztrestnost a Belle se nedověděla, že její otčím je defraudant. Aby tuto motivaci dal dohromady, bude státní zástupce potřebovat určitý čas. Proto

musím co nejrychleji vypátrat nějaká fakta, která mi umožní vyvinout na firmu Products Refining Company dostatečný tlak, aby trestní oznámení pro zpronevěru nepodala.“

Mason vykročil ke dveřím. Paní Newberryová se zvedla a vzala ho za ruku: „Můžete se na mne spolehnout, pane Masone. Nedostanou ze mne ani slovo.“

„Dobrá. Když se vás budou ptát na vaši minulost, neodpovídejte. Mohla byste je uvést na stopu, že váš manžel a Carl Moar byli jedna a tatáž osoba. Každá minuta, o kterou je zdržíte, mi poskytne další pro mou práci. Ten čas budu potřebovat velice,“ řekl a otevřel dveře.

Della Streetová a Belle Newberryová spolu hovořily, když Mason vstoupil do jejich kajuty.

„Co je nového, Belle?“ otázal se.

„Zatím to ujde. Už mě vyslýchali.“

„Co jste jim řekla?“

„Prohlásila jsem, že se nechovají jako zástupci zákona, ale jako inkvizitoři,“ odvětila. „Odmítla jsem na jejich otázky odpovídat. Řekla jsem, že obvinit mou matku z takového zločinu může jenom padouch.“

„Je mi líto, že jsem vám musel poradit, abyste takto jednala. Ale mám k tomu důvody.“

„Chcete říct, že kdybych jim prozradila Carlovo skutečné jméno, přišli by na to, že vyhrál v loterii a –“

„Jistě, tak nějak jsem to myslel. Potřebuji několik hodin času, abych mohl připravit obhajobu. Proto je důležité, aby zatím u nikoho nevznikl ani stín podezření, že Carl Newberry byl ve skutečnosti Carl Moar.“

„A těch několik hodin vám postačí?“

„Nevím. Ale udělám všechno, co je v mých silách.“

„Celinda Dailová stála velice o to, aby mohla s Belle mluvit,“

ozvala se Della Streetová. „Chtěla jí vyslovit své sympatie a –“

„To nepřichází v úvahu,“ prohlásil Mason. „Každému řekněte, že Belle je rozrušená a nepřijímá žádné návštěvy.“

„To jsem také udělala a Celindu odmítla. Ovšem policisty jsem vpustit musela.“

„Pane Masone, hovořil jste s maminkou?“ chtěla vědět Belle.

„Ano. Můžete být bez obav, drží se velice dobře.“

„Slyšela jsem, že ji nějaký svědek viděl na člunové palubě.“

Mason mávl rukou. „To pusťte z hlavy, Belle. Kolují různé fámy, které se nesmí brát vážně.“ Otočil se k Delle: „Potřebuji zjistit, kdo poslal Carlu Newberrymu ten vzkaz. Poslíček říká, že mu jej dal pokladník. Pokladník říká, že zrovna kontroloval nějaké záznamy, a když vzhlédl, uviděl na přepážce pod oknem ležet obálku. Okamžitě doručte p. Carlu Newberrymu stálo na ní. Pokladník proto zavolal poslíčka a přikázal mu, aby vzkaz předal.“

„Myslím, že vím, co stálo na tom lístku,“ řekla Belle.

„Opravdu?“

„Byla tam jen tři slova: ‚Promenádní paluba pravobok‘ napsaná tužkou. Žádný podpis.“

„Co myslíte, psal to muž nebo žena?“

„Měla jsem dojem, že to psala žena. Proto jsem zůstala zticha. Věděla jsem, že Carl nemá žádné milostné pletky, ale pomyslela jsem si, že maminka by třeba mohla žárlit.“

„Nebude rozhodně na škodu, kdybyste se o tom zmínila policii. Ale dávejte si velký pozor, abyste jim neprozradila nic ze své minulosti, kterou školu jste navštěvovala, kde jste bydleli a podobně. A bylo by dobře, kdybyste si změnila účes, aby vaše podoba s Winnie Joyceovou nebyla tak znatelná.“

„Hned se do toho dáme,“ řekla Della Streetová a sáhla po hřebenu.

KAPITOLA SEDMÁ

V celním prostoru byla tlačenice, ale Masonovi se podařilo rychle vyřídit všechny formality, s úsměvem odbyl otázky několika zvědavých reportérů a nasedl s Dellou Streetovou do taxíku. Paul Drake, šéf Drakovy detektivní agentury, který postával na chodníku, naskočil do auta okamžik předtím, než řidič zabouchl dveře.

„K letišti, máme naspěch," přikázal Mason.

„Speciál na nás čeká, Perry," ozval se Paul Drake. „Vy dva byste měli jezdit na dovolenou častěji. Svědčí vám to, prostě jste omládli. Della vypadá jako dívenka."

Mason se zazubil: „Medové řeči na nás neplatí, Paule. Od chvíle cos viděl Dellu naposledy, jí lichotily tucty expertů. A teď mi honem řekni, co jsi zjistil."

„Jak se to má s tou vraždou?" zeptal se Drake.

„Všechno ti povím, až mi řekneš, co víš o Products Refining Company."

Drake vytáhl z kapsy zápisník. „Našli schodek pětadvacet táců. Přišel na to Denton Rooney, hlavní revizor účtů, pár dní potom, co se Carl Moar nedostavil do práce. Rooney obvinil Moara z defraudace a požádal, aby firma podala trestní oznámení. Ale právní zástupce společnosti je chlápek velice opatrný. Je v tom nějaký háček. Netuším, co za tím je. Najali revizní společnost, aby provedla kontrolu účetních knih. Také požádali soukromou detektivní agenturu, aby vypátrala, kde Moar vězí. Ale pokud vím, zatím mu nepřišli na stopu.

S Rooneym jsem se osobně nesetkal, ale hovořil s ním Jackson. Podle něj je to prý nafouklá nula a za to, že bere čtyři sta šedesát dolarů měsíčně, děkuje tomu, že si vzal sestru ženy generálního ředitele."

„Ale ta už zemřela, že?" otázal se Mason.

„Myslíš Dailovu manželku?“

„Ano.“

„Ta je skutečně po smrti, ale její sestra, paní Rooneyová je zato plná života. Vládne svému mužíčkovi železnou rukou. Rooney je doma bačkora, ale v kanceláři se chová jako diktátor.“

„Zjistil jsi o něm něco?“

„Kupuje kytky jedné blondýnce,“ řekl Drake kysele. „Nic jiného jsme nevyšťourali.“

„Co mi povíš o té blondýnce?“

„Jmenuje se Marige Trentonová, byt 14 B, Pinerow Drive 3618. Říká ti její jméno něco?“

„Vůbec nic. Slyším je poprvé.“

„Nasadil jsem na ni jednoho ze svých lidí. Žádná sláva, ale aspoň ji zvěčnil.“

Mason si prohlížel lesklou zvětšeninu pohlednicového formátu, kterou mu Drake podal. Tiše hvízdl. „Kde ji to fotil?“ zeptal se.

„Když se opalovala na pláži.“

„Rozhodně vypadá zajímavě.“

Della Streetová zkoumala fotografii z jistým skeptickým odstupem ženy, která si prohlíží snímek jiné ženy. „Na parádě nešetří,“ poznamenala. „Podle těch drahých plavek, co má na sobě, bych řekla, že jí šlo spíš o to upoutat pozornost, než aby chytala bronz. Všimli jste si těch hodinek?“

Mason si pečlivě prohlížel náramkové hodinky. „Víš o nich něco, Paule?“ zeptal se.

„Pokusím se něco zjistit. Proč tě zajímají?“

„Ty náramkové hodinky by se nám mohly hodit, abychom se Rooneymu dostali na kůži.“

„Jak?“

„To zatím ještě nevím. Ale když se nám to podaří, přimějeme ho, aby nám řekl, jak se to má vlastně s tou defraudací. Budeme

držet v ruce trumf a donutíme Products Refining Company, aby nechala celou věc plavat.“

„Myslím, že vím, kde to skřípe,“ řekl Drake. „Products Refining Company je holding s dceřinými společnostmi. Úhrady, které přicházejí, se přesunují z účtu na účet. Některá z přidružených společností provede platbu, druhá zas si peníze vypůjčí a vystaví dlužní úpis. Potom se postupně ty úpisy převedou na společnost, která si vzala půjčku a tak dokola, až se z toho člověku točí hlava.“

„Chceš říct, že jde o daňový únik?“

„Samozřejmě. Holdingová společnost šikovně žongluje s penězi. Myslím, že za těmi machinacemi vězí nějaký mazaný právník, ale ten samozřejmě nestojí o to, aby ho věnčili vavříny, jestli mi rozumíš.“

„Rozumím ti velice dobře,“ zakřenil se Mason. „Takže jestliže se Charles Whitmore Dail pokusí o nějaký podtrh, dám echo finančním úřadům, a pak uvidí ten tanec.“

„Zatím nemáš v ruce nic, abys mu mohl pohrozit, že si na něho došlápne berňák,“ poznamenal Drake.

„Rooney nám poskytne informace, které potřebujeme. Musíme ho nějak zmáčknout.“

„Ale jak?“

„Jsme v časové tísni, Paule. Nemáme na vybranou. Musíme to zkusit s těmi náramkovými hodinkami a přinutíme ho, aby kápl božskou.“

„Uklidni se, Perry. Nezapomeň, že Rooney je spořádaný, dobře situovaný a vlivný občan. Jestli se zajímá o nějakou blondýnku, pak je to jeho věc. Kdybys chtěl poslat za mříže všechny ženáče, kteří svým přítelkyním kupují květiny, počet daňových poplatníků by silně prořídl. Nesmíš se ukvapovat. Ta dívka mohla dostat ty hodinky od mámy nebo snoubence a bůhví od koho. Rooney může být jenom náhodná známost… Sakra, dal

jsem ti knoflík a tys k němu přišil vestu. Říkám ti, že si hraješ s dynamitem.“

„Kdyby si střelmistři nehráli s dynamitem, nemohly by se stavět železnice. A jestliže řekneš, žes přišil vestu na knoflík, znamená to totéž, jako když konstatuješ, že knoflík je přišitý na vestu.“

„Nemá smysl, abyste se s ním přel, Paule,“ řekla Della Streetová. „Postrádá vitamíny záhad a kalorie z boje a co nejrychleji potřebuje ten nedostatek napravit.“

„Pro obhájce ve věcech trestních nastala v San Francisku zlá doba, Perry,“ poznamenal Drake chmurně. „Nedávno se projednával případ vraždy a porota nebyla schopná dojít k rozhodnutí. Státnímu zástupci se to nelíbilo a pár porotců, kteří hlasovali pro zproštění obžalovaného viny, si vzal pořádně do prádla. Zdá se, že získal dost důkazů, aby obhájce Baldwina Van Densieho obvinil z podplácení porotců. Porotci z toho dostali vítr a teď se žádný neodváží hlasovat pro nevinu, protože se bojí, že na něm ulpí podezření z úplatku. Státní zástupce teď honem předkládá jednu žalobu za druhou a porota to odkývá.“

„Za týden za dva to přejde,“ řekl Mason.

„To sotva,“ odpověděl Drake. „Advokátní komora začala vyšetřovat i další případy, kde Van Densie působil jako obhájce a porota rozhodla o vině. Hodlají si posvítit na obhájce ve věcech trestních a udělat čistku –“

„Padla někde také zmínka o mně?“ přerušil ho Mason.

„Státní zástupce udělal několik narážek na celostátně proslulého advokáta, který uplatňuje metody vypočítané na efekt, a tak výkon spravedlnosti mění ve frašku.“

Mason se zakřenil. „Jinými slovy, Paule, chceš mě odradit, abych se nepokoušel s pomocí těch hodinek udělat na Rooneye nějaký podraz.“

„No, opravdu by mě netěšilo, kdyby tě zabásli hned pár hodin

potom, co ses vrátil z dovolené!“

„Paule, vstupujeme do boje, ve kterém máme zatím všechno proti sobě. Na lodi zavražděný Newberry je ve skutečnosti Carl Moar. Jeho nevlastní dcera se zamilovala do milionáře. A navíc je to moc milé a hodné děvče. Její fotka bude dneska odpoledne ve všech novinách. A večer bude státní zástupce vědět, že její otčím se nejmenoval Carl Newberry, ale Waker C. Moar. A jakmile se to Rooney dozví, zakryje své účetní machinace tím, že svalí hanbu na mrtvého. A pokud holdingová společnost prováděla různé transakce, které sloužily ke zkrácení daní, pak určitě nakydají do Moarovy rakve ještě další špínu. A to jim musím zatrhnout.“

Della Streetová se usmála na detektiva. „Je to marné, Paule. Jestli se s námi nezřítí letadlo, ručím za to, že Margie Trentonová neprožije zvlášť příjemné odpoledne.“

Drake si povzdychl. „Ach, jo, a to jsem se ještě před čtvrthodinkou radoval, že vás zase vidím.“

KAPITOLA OSMÁ

Drake zastavil před impozantním průčelím činžovního domu a řekl: „Jsme na místě – Pinerow Drive číslo 3618.“

„Tady se jistě levně nebydlí,“ poznamenal Mason. „Co jsi zjistil o její minulosti?“

„Zatím nic, Marjory může být kolem třicítky, i když vypadá o pět let mladší. Chodí vždycky dobře oblečená, zřejmě má napěchovaný šatník.“

„A co šperky?“

„Nosí.“

„Jak dlouho může mít ty náramkové hodinky?“

„Asi šest neděl, jak mě o tom ujistil můj člověk.“

„Víš už, kde byly koupené?“

„Sakra Perry!“ ulevil si Drake. „Jsou to tři hodiny, co jsem volal z letiště v San Francisku do své kanceláře. Soukromý detektiv nemá takové možnosti jako policie. Zaprvé nemá k dispozici takovou spoustu lidí, zadruhé nemá úřední moc jako oni, zatřetí –“

Mason otevřel dveře vozu: „Nerozčiluj se, Paule. Vím velice dobře, jak se věci mají. Je to problém s kterým se musíme vypořádat. Jakmile je někdo obviněný z trestního činu, rozběhne se celá mašinérie ochránců zákona a hledá přitěžující důkazy. Jakmile se obviněný snaží opatřit důkazy, kterými by prokázal svou nevinu, narazí na kamennou zeď. Úřady se staví vůči němu netečně, lhostejně, někdy vyloženě nepřátelsky. Musí najmout lidi, kteří by mu ty důkazy opatřili, a pochopitelně nemá možnost zapojit do pátrání celý policejní sbor, ani kdyby byl milionář. A proto se musím uchýlit k praktikám vypočteným na efekt, které mění výkon spravedlnosti ve frašku, jak ráčil o mně prohlásit pan státní zástupce.“

„Abych řekl pravdu, mně se ty tvoje teatrální kousky taky moc

nezamlouvají. Víš určitě, že neskončíme tentokrát za mřížemi?“

„Buď bez obav.“

„Je to na tobě, ty se vyznáš v zákonech,“ odpověděl Drake, ale tvářil se pochybovačně.

„Důležitější je, že se vyznám v lidské povaze. To, co se chystáme udělat, není sice úplně legální, ale prakticky nám žádné riziko nehrozí.“

„Říkáš,“ poznamenal Drake.

„Hlavně si musíme být naprosto jistí, že jsme si nespletli typ dívky, s kterou máme co do činění.“

„Časy se drobet změnily od té doby, kdy děvčata směla od svých přátel přijímat výhradně květiny, bonboniéry a knížky,“ řekl Drake. „Tahle slečna ví dobře, na které straně je chleba namazaný máslem.“

Mason otevřel dveře vstupní haly. „Je doma, Paule?“

„Určitě. Vrátila se dneska kolem půl čtvrté ráno. Tamhle na druhé straně ulice parkuje sporťák. Sedí v něm můj člověk a dal mi znamení, že ptáček neopustil klec.“

Mason vykročil k pultu, za kterým seděl znuděný vrátný. „Mohl byste zavolat slečně Trentonové, že by s ní rád mluvil pan Drake? Jde o důležitou obchodní záležitost.“

Vrátný zastrčil banánek do spojovacího panelu a po chvilce řekl: „Slečno Trentonová, v hale jsou dva pánové. Jeden se jmenuje Drake.… Co?… V obchodní záležitosti… Moment.“ Podíval se na Masona. „Oč se konkrétně jedná?“

„Týká se to šperků.“

Vrátný se ušklíbl. „Musím jí říct něco víc.“

Mason zvýšil hlas: „Povězte jí, že se to týká šperku, že jde o čistě soukromou a důvěrnou věc. Ovšem, pokud slečně Trentonové nevadí, že by se o ní dověděli i další nájemníci –“

Účinek byl okamžitý. Z mluvítka zazněl tlumeně ženský hlas, načež vrátný řekl: „Ano, rozuměl jsem, slečno Trentonová.“

Položil telefon: „Můžete jít nahoru. Čtvrté patro, byt 14 B.“

Mason s Drakem přešli na druhý konec haly a vstoupili do kabiny výtahu. „Čtvrté patro,“ oznámil Mason černému liftboyovi. Nahoře vystoupili a po chvíli už Mason klepal na dveře označené tabulkou 14 B. Vzápětí se dveře pootevřely, a uviděli mladou ženu s plavými vlasy, plnými rudými rty a modrýma očima, které si je zkoumavě prohlížely. Měla na sobě negližé, které si dlouhými prsty štíhlé ruky přidržovala u krku. „Neznám vás,“ řekla Marjorie Trentonová tónem, který naznačoval, že bližší seznámení není vyloučeno.

Mason přikývl. „Máte pravdu, skutečně se neznáme.“

„Co chcete?“

„Vyhovuje vám, abychom hovořili na chodbě?“

„Rozhodně nemám v úmyslu pozvat vás dovnitř,“ prohlásila nevrle. „Nejsem oblečená a nevím, kdo jste a co chcete.“

„Tak dobrá, probereme to tedy tady,“ zvýšil Mason hlas. „toto je pan Paul Drake. Jeho manželka měla platinové náramkové hodinky, které jí byly ukradeny. Tyto hodinky jsou ve vašem majetku. Musíme si o tom pohovořit. Stojíte o to, aby náš rozhovor kdekdo slyšel?“

Znejistěla. „No, víte…“ pokřiveně se usmála, „tak tedy pojďte dál.“

Otevřela dveře dokořán. Mason vstoupil první, Paul Drake hned za ním.

„Jste detektivové?“ otázala se, když zavřela dveře.

„Kdo jsme, na tom nesejde. Ukažte nám ty hodinky,“ řekl Mason.

Pojednou zostražitěla. „To zrovna!“ odsekla rázně. „Vycucal jste si z prstu tuhle historku, abyste mě připravil o hodinky. Co máte vůbec za lubem?“

Mason ukázal rukou na telefonní aparát. „Tak dobře. Zavolám na direkci. Myslel jsem, že všechno hezky v klidu dáme do

pořádku. Ovšem, když si přejete, aby to šlo úřední cestou, rád vám vyhovím.“

„I kdyby ty hodinky byly ukradené, nemůžete mě z ničeho obvinit.“

„Když myslíte,“ řekl Mason. „Dejme tomu, že když vám někdo ty náramkové hodinky dal, nevěděla jste, že jsou kradené. Nyní to ovšem už víte. Co uděláte?“

„Nemůžete prokázat, že jsou to stejné hodinky.“

„Jsou to oválné platinové hodinky, vroubené brilianty a čtyřmi smaragdy po stranách.“

„To bude nějaký omyl… Moje hodinky sice vypadají stejně, ale to nic neznamená. Jak můžu vědět, že patří vám?“

„Myslím, že slečna Trentonová má pravdu,“ ozval se Drake. „Nemůžeš předpokládat, že nám vydá hodinky pouze na základě našeho ujištění.“

„Tak dobrá, požádám direkci, aby nám sem poslali někoho z oddělení vloupaček,“ odpověděl Mason. „Odveze slečnu Trentonovou na direkci, tvoje žena provede indentifikaci a odborník z klenotnictví, kde hodinky koupila, její svědectví potvrdí. Já ovšem myslel, že si tvoje žena nepřeje, aby se její fotka dostala do novin.“

„To je pravda. Byli bychom raději, kdyby –“

„Počkejte!“ zvolala Marjory Trentonová, když viděla Masona, jak napřahuje ruku po telefonu. „Ani já nestojím o to, abych se dostala do novin.“

Mason ji vyčkávavě pozoroval.

„Ty hodinky jsem dostala darem,“ řekla Marjory zamyšleně. „Stačil by mi jeden telefonický rozhovor a všechno by se vysvětlilo.“

Mason držel ruku na telefonu. „Komu chcete volat?“

„Muži, který mi ty hodinky daroval.“

„To nepůjde.“

„Proč? Všechno by se vysvětlilo.“

„Třeba je to zrovna ten chlápek, co hodinky štípl. Vypadáte jako dáma, proto s vámi jednáme v rukavičkách. Ale nemůžeme dovolit, abyste tomu chlápkovi, co vám daroval hodinky, dala třeba echo, aby se ztratil z parády. Kdepak! Honem se oblečte, půjdem na direkci a tam si všechno objasníme.“

„Jsem přesvědčena, že tu došlo k nějakému velkému omylu. Jestliže moje hodinky skutečně pocházejí z krádeže, pak je zloděj zřejmě prodal nějakému lepšímu klenotníkovi, kde je v dobré víře koupil muž, který mi je dal darem. Tento muž je dobře situovaný, má význačné postavení ve vedení velké obchodní společnosti a ani ve snu by ho nenapadlo, aby kradl hodinky.“

„Dobrá, řeknu vám, co uděláme. Zavoláte mu a požádáte ho, aby k vám okamžitě přišel. Zdůrazníte, že je to naléhavé, ale nesmíte mu říct, oč jde, ani že tu nejste sama. Souhlasíte?“

Přikývla.

„Ještě jednou opakuji, abyste se nepokoušela o nějaký podraz, jinak uvidíte ten tanec.“

Marjory Trentonová zvedla sluchátko a vytočila číslo. „Spojte mě s panem Rooneyem. Ahoj, Custere,“ řekla po chvilce „tady Madge. Musíš ke mně hned přijít… Potřebuju s tebou nutně mluvit… Ne, jde o jinou věc… Telefonem nemůžu nic vysvětlovat… Dobrá, pospěš si… Moc se na tebe těším.“

Zavěsila. „Slíbil, že si pospíší.“

Mason se uvelebil v křesle, Drake se pohodlně usadil na rohu stolu. Marjory Trentonová sklesla na pohovku a přehodila nohu pres nohu: „Nějakou chvíli to potrvá, než dorazí.“

„Nevezmete si něco na sebe?“ zeptal se Mason.

Zavrtěla hlavou. „Nenechám vás tady v pokoji samotné a taky vás nepozvu do ložnice, abyste se dívali, jak se oblékám. Takže zůstanem tady a budeme čekat.“

„Nenabídnete nám skleničku?“

„Mám dojem, že jste detektivové.“

„Ale když nám nabídnete něco k pití, nebudeme proti,“ řekl Mason.

„Tak dobře. Pojďte do kuchyňky, pomůžete mi připravit led.“

Mason se usmál: „Zvedni se, Paule, to je mužská práce. Stejně ti slečna nedovolí, abys tady zůstal sám.“

„Divíte se tomu?“ otázala se.

„Máte za ušima, jen co je pravda,“ řekl Mason.

„Život mi uštědřil nejednu lekci,“ pravila, zatímco Mason stál nad dřezem a nožem vydloubával kostky ledu z misky, kterou vyndal z chladničky.

„Kupříkladu jakou?“ zajímal se Mason.

„Nemyslete si, že se rozbrečím a začnu se vám tady zpovídat,“ odsekla.

„No, o něčem spolu přece hovořit můžeme.“

Nervózně se zasmála.

„Jak dlouho máte ty náramkové hodinky?“

„Kdy byly ukradeny paní Drakeové?“ opáčila.

„Asi před třemi měsíci.“

„Rozhodně vypadaly zbrusu nové, když jsem je dostala.“

„Já bych si vzal trochu skotské,“ řekl Drake. „Počkejte s těmi hodinkami, až přijde přítel slečny Trentonové.“

„Neříkala jsem, že je to můj přítel!“ vybuchla.

„To je pravda,“ řekl Mason, zatímco dával kostky ledu do velké sklenice. „Zazvonil u vás sympatický mládenec, který si přivydělává na studium sháněním předplatitelů na nějaký časopis, vy jste si jej objednala, byla jste vylosována mezi abonenty a dostala ty hodinky jako prémii.“

Držela v ruce láhev skotské. „Jestli nepřestanete s těmi uštěpačnými poznámkami, tak vám nenaleju.“

„Už mlčím,“ usmál se Mason.

Zkoumavě si ho měřila. „Vy si vlastně na drsňáka jenom

hrajete. Proč se na mne pokoušíte pouštět hrůzu?“

Mason se zazubil. „To nemám v úmyslu,“ odvětil. „Mé chování jste si špatně vyložila.“

„Dobrá, vezmu vás za slovo.“ Nalila do velké sklenice asi na dva prsty whisky a pak obsah rovnoměrně rozdělila do tří menších. Drake si zředil skotskou ještě sodovkou: „Zůstanem tady, nebo se vrátíme do pokoje?“

„Vrátíme se.“

Když se zas všichni posadili, detektiv se rozhlédl kolem a řekl: „Máte tu hezké bydlení.“

„Jsem tu spokojená.“

„Jak dlouho jste tady?“

„Tři měsíce.“

„Ale nájemné asi bude mastné.“

„Jestli vás zajímá, kolik v tomhle domě platíme za byty, správce vám rád poskytne informace.“

Mason se dal do smíchu. Marjory si ho zamyšleně prohlížela, upila ze sklenice a pak řekla: „Oč vám vůbec jde?“

„Chceme zjistit, jak se to má s těmi hodinkami.“

„Už jsem řekla, co vím. Nestačí to?“

„Pozor, Perry,“ ozval se Drake. „Zkouší z tebe vytáhnout, co všechno víme. Já osobně ji nechci obvinit z přechovávání kradeného zboží, protože se domnívám, že nevěděla, že ty hodinky pocházejí z krádeže. Ale to se domnívám já. Víš, co by se stalo, když ji necháme běžet, a pak se ukáže, že je přechovávačka? Máme na krku žalobu pro nadržování pachateli po dokonaném trestním činu.“

Marjory Trentonová se napila a pak se obrátila tváří k detektivovi: „Čím víc o této záležitosti mluvíme, tím víc roste mé podezření, že tu něco nehraje,“ řekla chladně. „Pan Rooney je velice zaměstnaný muž. Jestli se pokoušíte o nějakou levotu, radím vám, abyste koukali honem vypadnout, dokud je čas. Jinak se

dostanete do pěkného maléru.“

„My jsme na maléry zvyklí,“ zakřenil se Mason a zvedl sklenici. „Co dělá ten pan Rooney?“

„Je vedoucí pracovník.“

„Kde?“

„V jedné velké obchodní společnosti.“

„U které?“

Sladce se usmála. „Vás přece zajímají ukradené hodinky. Pana Rooneye nikdo neukradl.“

„Je ženatý?“

„Jistěže není.“

„Jste s ním zasnoubená?“

„Co to má společného s těmi hodinkami?“

„Snažím se také dovědět něco o muži, který vám hodinky daroval,“ odpověděl Mason. „Pokud koupil ty hodinky v dobré víře, je to v pořádku. Ty hodinky mají cenu patnácti set dolarů, a pokud dal za ně jednu nebo dvě stovky, musel vědět, že jsou kradené. Tím se ovšem podstatně mění situace.“

„Ujišťuji vás, že je nekoupil za dvě stovky,“ řekla důrazně. „Pan Rooney by nic takového neudělal.“

„Až přijde, tak se ho na to zeptáme,“ řekl Mason. „Co soudíte o politické situaci?“

„Nezajímá mě.“

Po několika vteřinách Marjory Trentonová znovu promluvila. „Teď byste mi pro změnu mohl říct něco o sobě zase vy.“

„Co chcete vědět?“

„Vy jste advokát?“

„Ano.“

„Proč jste mě chtěl postrašit?“

„Perry, buď opatrný!“ ozval se Drake.

Přitáhla si křeslo blíž k Masonovi: „Co vůbec máte za lubem? Jestli to má být nějaká hra, přestaňte dělat tajnosti a povězte mi, co

vlastně chcete.“

„Chceme ty náramkové hodinky,“ vpadl do řeči Drake.

„Myslím, že je to nějaká habaďůra. Myslím, že vaše žena nikdy žádné takové hodinky neměla.“

Uslyšeli, jak se v zámku otočil klíč. Marjory Trentonová svraštila čelo, začala se zvedat, ale pak znovu sklesla do křesla. Drake se zašklebil. Šlehla po něm ostrým pohledem a přitáhla nedbalky k tělu. Dveře se otevřely a vstoupil muž asi pětačtyřicetiletý. Měl černé oči, černý knírek a černé vlasy na skráních už poněkud prokvetlé. Když uviděl oba návštěvníky, náhle znehybněl.

„Jen pojďte dál, Rooney,“ řekl Mason, „a zavřete za sebou.“

Rooney přikopl za sebou dveře a vkročil do bytu. „Co jsou to za vtipy?“ obořil se na Marjory Trentonovou. „Proč jsi mi neřekla, že tu máš ty dva? Co jsou zač a co tady ksakru dělají?“

„Nechte na hlavě,“ řekl Drake. „Čekáme na vás, protože chceme zabránit skandálu.“

Rooney se zamračil. „O čem to mluvíte?“ zeptal se chladně.

„Budu stručný. Téhle mladé dámě jste daroval hodinky, které byly ukradeny mé ženě. Proto bych rád věděl, kde jste vzal věc pocházející z krádeže.“

„Mluvíte z cesty!“ vykřikl Rooney. Obrátil se k Marjory Trentonové. „Tihle dva se snaží něco na nás hodit, aby z nás vymáčkli peníze. Jsou to vyděrači. Radím ti, zavolej policii.“

„Jsem pro,“ řekl Mason.

Významně se podívala na Rooneyho. „Chtěli ji také zavolat. Myslela jsem, že bude líp, když se tahle věc nedostane na stránky novin.“

Rooney se posadil. „Poslyšte, to bude nějaké nedorozumění. Já jsem ty hodinky koupil.“

„V které zastáváme?“

„V žádné zastáváme. Co si to o mně myslíte? Zakoupil jsem je

v renomovaném klenotnictví.“

Mason se blahosklonně usmál. „Docela vás chápu. Chcete vypadat hezky před svou přítelkyní, ale teď jste oba v prekérní situaci. Nezbývá nic jiného, než abyste nám nalil čistého vína.“

„Custere, neboj se říct pravdu,“ řekla Marjory Trentonová. „Já tenhle fígl dobře znám. Muž koupí výhodně ve frcu nějaký šperk nebo prsten, dá ho do hezké kazety s firmou známého klenotnictví a –“

„Říkám ti, že nic takového jsem neudělal!“ rozhořčil se Rooney. „Hodinky jsem koupil v klenotnictví Coontz a Cutter a zaplatil za ně třináct set padesát dolarů!“

Mason zívl.

Marjory Trentonová se rozčilila: „Koukej, přestaň se vykrucovat! Nechceš ztratit tvář a dostaneme se do pěkné kaše. Nemám nejmenší chuť vysvětlovat státnímu zástupci, jak jsem k těm hodinkám přišla, a vidět pak svou fotku v novinách.“

„A myslíš, že já toužím po tom, aby se v novinách objevila moje fotografie?“ odtušil Rooney nakvašeně.

„No, nezbývá mi nic jiného než uvědomit policii. Snažil jsem se vám vyjít vstříc, ale nikam to nevede, hrajeme si na slepou bábu. Už toho mám plné zuby.“

„Ještě moment,“ řekl Rooney. „Jak máme k čertu vědět, že jsou to vaše hodinky? Identifikovali je, Margie?“

„Uvedli jejich popis.“

„A také výrobní číslo?“

Zavrtěla hlavou.

„Nejste nic jiného než párek obyčejných mizerů!“ rozhorlil se Rooney. „Jenže tenhle podraz vám nevyjde. Vím zatraceně dobře, že jsem ty hodinky koupil u firmy Coontz a Cutter. Asi jste někde viděli Margie s těmi hodinkami na ruce a vymysleli tenhle fígl.“

Mason řekl omrzele: „Tak dobrá, půjdeme spolu na direkci.“

„Nikam s vámi nepůjdu,“ odsekl Rooney. „Vy dva se honem

seberte a ztraťte se mi z očí!“

„A když to neuděláme?“

Rooney se na Masona zachmuřeně zahleděl, ale neřekl nic.

„Navrhl bych jiné řešení,“ ozval se Drake. „Zajdeme do klenotnictví Coontz a Cutter a hodinky jim ukážeme. Člověk nikdy neví. Možná, že je koupili od zloděje, který k nim přišel s nějakou věrohodnou historkou. Žádné velké klenotnictví takovým výhodným kšeftem nepohrdne.“

„Váš nápad se mi moc nezamlouvá,“ řekl Rooney. „Když se to tak vezme, nelíbí se mi, jak strkáte nos do mých soukromých záležitostí.“

„Pochyboval jsem, že na tenhle návrh přistoupíte,“ poznamenal Mason.

„Tak jsi ty hodinky opravdu koupil ve frcu!“ vykřikla Marjory.

Rooney sáhl rukou po klobouku. „Margie, jdi se obléct.“

„Dávej na ty dva pozor,“ požádala.

„Dám, spolehni se,“ ujistil ji Rooney.

„Vrátím se za tři minuty,“ řekla a zmizela ve dveřích do ložnice.

Rooney se nervózně podíval na hodinky. „Mám spoustu práce,“ řekl. „Nejpozději v pět musím být zase v kanceláři.“

„Já mám taky hromadu práce,“ podotkl Mason. „A Paul je na tom zrovna tak.“

Rooney seděl vzpřímeně, v obličeji neměl vůbec žádný výraz, jenom co chvíli zaletěl pohledem ke dveřím do ložnice.

Za několik minut se dveře otevřely a vyšla Marjory Trentonová oblečená v dobře, padnoucím světlemodrém kostýmu: „Můžeme jít!“

V taxíku se pokoušela navázat konverzaci, Rooney se však tvářil rozmrzele a neodpovídal, takže zmlkla. Ozvala se teprve, když vůz zastavil před klenotnictvím. „Vy jste nás pozval,“ řekla Perrymu Masonovi, „tak plaťte.“

Mason se zazubil a zaplatil řidiči.

Arthura P. Cuttera zastihli v jeho kanceláři. Srdečně přivítal Rooneyho, zálibným pohledem spočinul na Marjory Trentonové, Perryho Masona a Drakea vzal na vědomí pokynem hlavy.

„Chceme zjistit, zda pan Rooney koupil u vás hodinky," řekl Mason.

„Pan Rooney nás vícekrát poctil svou návštěvou," odvětil Cutter opatrně. „Pokud snad…"

„Margie, ukaž mu ty hodinky," vybídl ji Rooney.

Cutter si hodinky prohlédl, pak zvedl oči. „Přejete si, abych na tu otázku odpověděl?"

Rooney přikývl.

„Pan Rooney tyto náramkové hodinky zakoupil u nás," řekl Cutter. „Bylo to asi před šesti nedělemi."

„Kolik jsem za ně zaplatil?" otázal se Rooney.

„Musel bych se podívat do našich záznamů, abych vám to řekl přesně. Na tyto hodinky se dobře pamatuji a vím, že byly prodány vám. Myslím, že jste za ně zaplatil něco kolem třinácti set dolarů."

Rooney řekl: „Tihle dva muži tvrdí, že jde o kradené hodinky. Co nám k tomu povíte?"

Cutter chladně pohlédl na advokáta a detektiva, zvedl sluchátko a řekl: „Hned se to dovíte. Spojte mě s policejním ředitelstvím."

Rooney mu položil ruku na paži. „Nepřejeme si žádnou publicitu," poznamenal.

„Buďte bez obav," odpověděl Cutter ostře. „Mám dohodu s policií, že v podobných případech… Mám dojem, že jednoho z těch dvou jsem viděl na fotografii v nějakém oběžníku – Haló, tady je Cutter, klenotnictví Coontz a Cutter. Mám tu dva podezřelé, pošlete hned hlídkový vůz… Díky… Ano, jedná se pokus o podvod, to si už zjistíte sami."

Položil sluchátko. „Vy dva se posaďte a nepokoušejte se o

útěk,“ řekl Masonovi. „Náš detektiv je bývalý policista a má právo vás zadržet.“

Mason se posadil a kývl na Paula: „Sedni si taky.“

„Je mi líto, že máte kvůli těm hodinkám nepříjemnosti,“ omlouval se klenotník Rooneymu. Jeho oči znova zálibně spočinuly na Marjory Trentonové.

„Poznala jsem, že na mne něco hrajou,“ poznamenala. „Jenom nedovedu pochopit, co mají vlastně za lubem. Určitě nejsou tak hloupí, aby si mysleli, že jim hodinky v ceně třinácti set dolaru dám jenom proto, že mi tvrdí, že jsou jejich.“

„Najdou se velice důvěřiví lidé a dají se snadno zastrašit… za jistých okolností,“ odpověděl Cutter.

„Poslyšte, říkal jste, že tohle zůstane pod pokličkou,“ vmísil se Rooney do hovoru.

„Na to se můžete spolehnout. Spolupracujeme s policií a oni mi vyjdou vstříc. V novinách se objeví pouze noticka, že v jednom známém klenotnictví byli při pokusu o podvod zadrženi dva muži. O vás nepadne zmínka. Ten muž tvrdil, že jeho ženě ty hodinky ukradli?“

„Ano, to tvrdil,“ řekla Marjory Trentonová.

„To je všechno, co potřebuji vědět,“ konstatoval Cutter.

Uslyšeli dusot těžkých kroků, pak se dveře otevřely a vstoupili dva uniformovaní policisté s revolvery v rukou. „Co se stalo?“ zeptal se jeden klenotníka.

Cutter ukázal na Masona a Drakea. „Tihle dva.“

Starší policista přistoupil k Masonovi a pojednou se zarazil. „Poslyšte, to přece je Perry Mason.“

Advokát se usmál a řekl: „Dobré odpoledne, pánové.“

Policista se otočil k Cutterovi. „Slyšel jste jistě o Perry Masonovi, advokátovi.“

„Ať je to kdo chce,“ odvětil Cutter chladně, „pokusil se ošidit mého klienta.“

Policista se tvářil udiveně. „Takže podle vás spáchal trestní čin?“

„Samozřejmě. Tvrdil, že hodinky, které jsem prodal zde přítomnému panu Rooneymu, pocházejí z krádeže.“

„Jestli mu opravdu prokážete, že se dopustil trestného činu, můj šéf se určitě nebude hněvat,“ odpověděl policista. „Být na vašem místě, dával bych si ovšem pekelný pozor, pane Cuttere. Pan Mason je ten advokát, který obhajoval tu ženu v případě chromého kanárka a taky usvědčil pachatele vraždy v případu vyjícího psa.“

Cutter svraštil čelo. „Pane Masone, můžete nám své jednání vysvětlit?“

Mason řekl: „Situace je jasná. Musíte mě přesvědčit, že tyto hodinky nemají co dělat s ukradenými.“

„Ale já je přece identifikoval.“

„Jenom podle jejich vzhledu a toho, co jste si pamatoval. Rozhodující je výrobní číslo, jinak se soudním sporu nevyhnete.“

Cutter na chvilku zaváhal, nato stiskl tlačítko na stole. Dveře vedoucí do vedlejší kanceláře se otevřely a vstoupila mladá žena. „Potřebuji konto Custera D. Rooneyho,“ řekl.

Žena se za pár minut vrátila s kartou, kterou položila Cutterovi na stůl. Klenotník do ní nahlédl, pak otevřel plášť hodinek, nasadil si hodinářskou lupu na oko a vzápětí pokývl hlavou. „Číslo souhlasí. Ano, jsou to hodinky, které jsme prodali panu Rooneymu.“

„Rád bych se o tom přesvědčil,“ řekl Mason a naklonil se nad stůl. Hodinek se nedotkl, ale vzal si kartu. Přelétl ji pohledem a otočil se k Marjory Trentonové: „Margie, věděla jste, že je ženatý?“

Rooney vyskočil ze židle: „Ksakru, co si to dovolujete –“

„A vy,“ pokračoval Mason a chladně si Rooneyho měřil, „jste za poslední dva měsíce jenom v tomto klenotnictví utratil čtyři

tisíce šest set padesát dva dolarů a dvacet pět centů. Nuže, pane Dentone C. Rooney, můžete nám vysvětlit, kde jste vzal tolik peněz?“

Cutter odstrčil křeslo a snažil se kartu vytrhnout Masonovi z ruky. Nepodařilo se mu to, protože advokát couvl. „Zatkněte toho muže!“ vykřikl Cutter.

Jeden z policistů udělal krok vpřed. Mason zvedl varovně ruku, druhou ruku s kartou schoval za zády. „Nedělejte hlouposti,“ řekl. „Podívejte se na něj.“

Rooney se sesunul do židle jako podťatý. Strachem zpopelavěl ve tváři.

„Jste hlavním účetním revizorem firmy Products Refining Company, Rooney,“ řekl Mason. „Berete čtyři sta šedesát dolarů měsíčně. Před necelým čtvrt rokem záhadně zmizel Carl Moar, který u vás pracoval jako účetní. Vy jste vzápětí na to upozornil vedení společnosti, že jste v účetních knihách zjistil schodek. Věděl jste, že se na něj stejně přijde, protože po zmizení účetního bude provedena kontrola knih. A teď nám laskavě vysvětlete, jak se vám při měsíčním platu čtyři sta šedesát dolarů podařilo našetřit těch pět tisíc dolarů.“

Rooney mávl rukou. „Dobrá, dostal jste mě.“

„Kdy jste si začal přilepšovat?“ otázal se Mason.

Arthur Cutter těžce dosedl do křesla. „Tohle se mi ale vůbec nelíbí,“ povzdychl si.

„Na váš názor nejsme zvědaví,“ odtušil Mason. Vyčkávavě hleděl na Rooneyho. „Kdy jste začal s defraudacemi?“ zeptal se.

„Koukejte, všechno se dá urovnat. Kromě nás, co jsme tady, se to nikdo nedozví. Charles Whitmore Dail, generální ředitel společnosti, je můj příbuzný. Bude na mne svolávat hromy a blesky, ale nakonec všechno nějak srovná, aby se vyhnul skandálu.“

Jeden z policistů vykročil dopředu, ale Mason ho zarazil

pohybem ruky.

„Nějaký obětní beránek se ovšem najít musí,“ řekl Mason.

Rooney se ušklíbl. „Tím bude Moar.“

„Myslíte, že nebude protestovat?“

„Určitě ne, protože je po smrti,“ odpověděl Rooney. „Včera v noci zemřel na parníku, který připlul do San Franciska z Honolulu.“

„Víte to jistě?“ zeptal se Mason.

„Tvrdím to s naprostou jistotou. Pan Dail s dcerou cestovali stejnou lodí. Celinda pojala podezření vůči nevlastní dceři Carla Moara. Poslala mi kabelogram, kde mě žádala, abych získal informace o Belle Newberryové, které absolvovala univerzitu Jižní Kalifornie. Zjistil jsem, že její matka Ann Newberryová se provdala za Carla Moara.“

„A oznámil jste to Celindě Dailové?“

„Ano. Dnes dopoledne mi Celinda volala a řekla mi, že včera v noci paní Moarová zavraždila svého manžela. Takže tuhle záležitost můžeme hezky v klidu urovnat a nedělat z toho aféru.“

„Ne, to nepůjde, Rooney,“ usmál se Mason. „A až budete hovořit s panem Charlesem Whitmorem Dailem, vyřiďte mu, že Perry Mason by mu rád připomněl přísloví, že kdo jinému jámu kope, sám do ní padá. Paule, jdeme, čeká nás práce.“

KAPITOLA DEVÁTÁ

Drake se na chodníku před klenotnictvím zastavil, otřel si čelo kapesníkem a řekl: „Perry, říkals, že nám nic nehrozí. Ale chvílemi mi bylo hezky horko. Jak jsi mohl vědět, že ty peníze defraudoval Rooney?“

„Já to nevěděl,“ přiznal Mason. „Ale když otevřel dveře toho bytu vlastním klíčem, napadlo mě, že by se vyplatilo naše pohostinské vystoupení trochu prodloužit.“

Zamával na taxík. Když nastoupili, Drake se zeptal: „Co by se stalo, kdybys netrefil do černého?“

Mason se zakřenil: „Asi bychom dneska večeřeli v base.“

„Perry, drobet se mírni. Zbytečně moc riskuješ.“

„Nebezpečí mě láká.“

„Já vím. Co mám s tebou dělat?“ povzdechl si Drake.

Dvacet minut před pátou odpoledne otevřel Perry Mason dveře své soukromé kanceláře následován Paulem Drakem.

Della Streetová sundala z hlavy telefonní sluchátka. „Co je nového, šéfe?“ zeptala se.

„Obvinění ze zpronevěry se nekoná.“

„Postrašil jste Rooneyho?“

„To taky. Nakonec se přiznal, že ty peníze defraudoval on. A co víte vy?“

Della Streetová nahlédla do poznámkového bloku. „Belle Newberryovou zadrželi v San Francisku. Důvod jí neřekli. Její matka je ve vazbě pro podezření z vraždy. Na člunové palubě nalezli revolver ráže osmatřicet. Ze dvou komor bubínku bylo vystřeleno. Paní Newberryovou identifikovali jako paní Moarovou. Dvoje sanfranciské noviny přinesly zprávu o té defraudaci. Roy Hungerford na vás čeká v přijímacím pokoji.“

„Myslel jsem, že zabráníme tomu, aby se zpráva o té defraudaci dostala do novin. Jenže pár drahocenných minut

rozhodlo…“ Mason se uvelebil v otáčecím křesle za svým psacím stolem a podíval se na hodinky: „Kvůli čemu přišel Hungerford?“

„Nevím. Neměla jsem čas se ho na něco zeptat. Objednala jsem apartmá v hotelu v San Francisku. Na letišti na nás čeká letadlo.“

„Zavolejte kancelář státního zástupce v San Francisku, zjistěte, kdo má ten případ na starosti a dejte mi ho k aparátu.“

„Pověřený případem je Donaldson P. Scudder,“ řekla, nasadila si sluchátka a zastrčila banánek do spojovací desky.

Mason řekl: „Paule, počkej tady. Promluvím si s Hungerfordem.“

„Já ti tu nebudu zaclánět, pozvi ho sem.“

„Ne, promluvím si s ním v právnické knihovně,“ odvětil Mason. Prošel knihovnou a otevřel dveře přijímacího pokoje: „Pojďte dál, pane Hungerforde.“

Hungerford se zvedl ze židle a vstoupil do místnosti. Mason zavřel dveře. Oba muži si potřásli rukama a Mason ukázal na židli u dlouhého mahagonového stolu. Sám se posadil naproti. „Co máte na srdci?“ otázal se.

„Musím si s vámi promluvit o Belle,“ odvětil Hungerford.

„Ano?“

„Do L. A. jsem přiletěl. Před půl hodinou jsem telefonoval do San Franciska a dověděl jsem se, že noviny uveřejnily reportáž o Carlu Newberrym. Ve skutečnosti se jmenoval C. Waker Moar. Předstíral, že je zámožný turista, zatím byl ale účetním u firmy Products Refining Company, kde pobíral plat sto osmdesát pět dolarů měsíčně.“

„Co na tom?“

„V novinách se objevil rozhovor s Charlesem Whitmorem Dailem. Dail tvrdí, že Moar připravil jeho společnost o pětadvacet tisíc. U lodního můstku čekali detektivové, aby Moara zatkli pro zpronevěru. Dail dále prohlásil, že peníze nalezené v Moarově

opasku pocházejí určitě z defraudace.“

Mason si zapálil cigaretu. „Pokračujte.“

„Rád bych se dověděl, co o tom všem víte.“

„Hovořil jste s Belle?“

„Nešlo to. Policie v San Francisku ji zadržela.“

Mason mu pohlédl zpříma do očí: „Ano, Newberry byl Moar. Pracoval jako účetní u Products Refining Company.“

„Kde vzal peníze, aby si mohl dopřát dovolenou v Honolulu?“

„Říkal, že je vyhrál v loterii.“

„A je pravda, že po jeho odchodu od firmy se přišlo na schodek ve výši pětadvaceti tisíc dolarů?“

„Pokud vím, je to skutečně tak,“ přikývl advokát.

Hungerford neodpověděl. Klouzal pohledem po policích zaplněných právnickými knihami v kožených vazbách. Po chvíli sklopil oči: „Belle si dala se mnou schůzku na dostizích v Santa Anitě. Zjevně si i nadále chce hrát na děvče z vyšší společností.“

Mason si ho zamyšleně prohlížel. „Rád bych věděl, zda jsem vám dobře porozuměl, Hungerforde. Přinesl jste mi špinavé prádlo a doufáte, že ho vyperu. Doufáte, že Belle ve vašich očích očistím, mám pravdu?“

„Mýlíte se,“ zamumlal Hungerford.

„Nepovídejte! Zajímáte se o Belle, ale nevíte, co si počít. Jste spoután společenskými konvencemi a nedokážete překlenout propast, která, jak se domníváte, vás oba dělí. V podstatě celé jádro problému tkví v tom, že se nedovedete rozhodnout, protože si nejste jistý sám sebou.“

Hungerford se začervenal a chvíli zarytě zíral na Masona. Nakonec se jeho napjatá tvář vyjasnila a řekl: „Máte naprosto pravdu, pane Masone. To, co jste mi řekl, mi pomohlo ujasnit situaci a nyní vím… vím, jak velice mi na Belle záleží.“

Mason přikývl. „Něco vám prozradím. Belle už nechtěla hrát úlohu děvčete z nóbl společnosti, abych opakoval vaše slova.

Vůbec neměla v úmyslu se ještě někdy s vámi vidět.“ Rungerford otevřel zeširoka oči.

„Dobře mě poslouchejte,“ pokračoval Mason. „Pokud si Carl Moar opatřil peníze nelegálním způsobem, Belle to nevěděla. Své rodině řekl, že vyhrál v loterii. Belle tomu věřila. Moar nebyl jejím otcem. Skutečný otec opustil její matku, když Belle byly tři roky. Paní Newberryová měla nějaké úspory, které jí umožnily skromné živobytí a také, aby Belle mohla vystudovat. Potom se její matka provdala za Carla Moara. Belle k němu pochopitelně velice přilnula, protože vlastně jiného otce nepoznala. A tu se znenadání na jejich rodinu usmálo štěstí. Mohli si dovolit dovolenou na Havaji. Tam Belle potkala vás. Projevil jste o ní bližší zájem, a protože její rodiče vypadali na zámožné turisty, domníval jste se, že patří také k společenské smetánce, a choval jste se podle toho.

To byla jediná možnost, jak se Belle mohla těšit z vaší společnosti. Jinak byste se k ní choval povýšeně, nebo ji litoval nebo si ji držel od těla. Belle byla natolik bystrá, aby pochopila, že až se vrátíte na pevninu mezi své přátele, nebude už nadále moci hrát roli, kterou jste jí přidělil. Proto se rozhodla odejít z vašeho života –jakmile loď přistane v San Francisku. Vzpomínku na těch několik překrásných dnů si navždy hodlala uchovat v srdci. Ani ve snu ji nenapadlo, že by se její otčím mohl dopustit defraudace. Kdyby byla pojala podezření, že se dostal nepoctivým způsobem k penězům, nedotkla by se ani centu.“

„Na Belle mi velice záleží,“ pravil Hungerford procítěně.

„Nevím, jak Moar k těm penězům přišel,“ dodal ještě Mason. „Vím ale, že Belle věřila, že je vyhrál v loterii.“

„Kdo vám zaplatí palmáre?“

„Paní Moarová. Zatím jsem s ní ovšem o tom nemluvil.“

„Podívejte, pane Masone, chtěl bych je uhradit já.“

„Proč vy?“

„Protože mi na Belle záleží – mnohem víc, než jsem si byl

vůbec vědom.“

„Nepodlehl jste sebeklamu, protože se teď dostala do nesnází?“

„Opravdu nevím, jestli bych poznal, co k Belle cítím, kdyby se nestalo to, co se stalo. Znám hodně děvčat. Jsem považován za dobrou partii. Matky s dcerami na vdávání mi nadbíhají, až se mi z toho dělají mžitky před očima. Belle je jiná než ta ostatní děvčata, které trousí lehkovážné poznámky a snaží se vypadat povzneseně a moderně. To ona nedělá. Chová se přirozeně, je optimistická a plná života.“

„Pokračujte,“ pobídl ho Mason.

Hungerford mu pohlédl do očí: „Chci se s ní oženit.“

„Syn z bohaté rodiny Hungerfordů si chce vzít dceru defraudanta?“

„Nevlastní dceru,“ opravil ho Hungerford.

„Co na to řekne váš otec?“

„Věřím, že nebude mít námitky,“ prohlásil Hungerford. „Jinak nám hrozí vzájemné odcizení, protože provedu svou i proti jeho vůli. Říkám vám to, pane Masone, abyste pochopil, proč chci zaplatit za vaši právní pomoc. Jistě nemusím připomínat, abyste všechno, o čem jsme právě hovořili, považoval za důvěrné sdělení. Já totiž… samozřejmě hodlám…“

„Požádat Belle o ruku?“ doplnil advokát s úsměvem.

„Ano. Věřím, že mě má ráda a bude souhlasit.“

„Dobrá, počkáme na její odpověď a potom si o zaplacení mého palmáre znova pohovoříme. Do té doby zůstává všechno při starém. A ještě něco. Jistě vás bude zajímat, že Carl Moar žádné peníze firmy Products Refining Company nezpronevěřil.“

„Opravdu ne?“

Mason zavrtěl hlavou.

„Můžete to prokázat?“ otázal se Hungerford nedočkavě.

„Netvrdil bych to, kdybych to nevěděl s naprostou jistotou,“

odvětil Mason a zazubil se. „A ještě mezi námi: myslím, že část výloh a obhajobu paní Moarové uhradí váš přítel Charles Whitmore Dail – pokud skutečně v rozhovoru s novináři prohlásil, že se Moar dopustil defraudace.“

„Moar opravdu vyhrál peníze v loterii?“

„To nevím. Obávám se, že ne.“

„Tak odkud je vzal?“

„To se teprv ukáže. Nevíme také, zda peníze nalezené v tom opasku ukrytém pod matrací patřily Moarovi. Mohly to být peníze paní Moarové.“

„Co tomu říká ona?“

„Neříká nic,“ odvětil Mason suše.

Hungerford se díval mlčky před sebe.

„Chtěl jsem, abyste tohle všechno věděl, než za sebou spálíte všechny mosty,“ ozval se za chvíli advokát.

„Už jsem se rozhodl,“ odpověděl Hungerford pevně. „Belle je jediná bytost na tomto světě, která mě může učinit šťastným.“

„Nezapomínejte, že proti její matce je vzneseno obvinění z vraždy. Nepřímé důkazy svědčí proti ní, takže její situace nevypadá zrovna růžově.“

„Bellina matka je nevinná. Není takového činu prostě schopna.“

„Zdá se, že státní zastupitelství v San Francisku má na to jiný názor.“

„Pane Masone, zjistil jsem pár věcí, které by vás mohly zajímat.“

„Tak povídejte.“

Dveře právnické knihovny se otevřely a Della Streetová nahlédla do místnosti. Usmála se na Hungerforda a řekla: „Mám na drátě pana Scuddera, náměstka státního zástupce v San Francisku.“

„Přepojte mi ho sem, Dello!“ Mason zvedl sluchátko telefonu

na stole.

Della zavřela dveře a Hungerford řekl: „Lístek, tedy vzkaz, který pan Newberry – totiž pan Moar – dostal v jídelně, mu poslala slečna Evelyn Whitingová, ošetřovatelka, která pečovala o toho muže se zlomeným obratlem.“

Mason zaslechl cvaknutí v sluchátku a nato mužský hlas: „Ano… Haló, Scudder u aparátu.“

„Tady je Mason, pane Scuddere. Chtěl bych, aby k předběžnému projednání případu Newberryová došlo co nejdříve.“

„Beze všeho, rád vám vyhovím, ale sluší se, abych vás informoval o něčem, co patrně ještě nevíte. Zdejší noviny přinesly zprávu, že pan Moar zpronevěřil pětadvacet tisíc dolarů. Peníze, které našel kapitán lodi v opasku, pocházejí nepochybně z defraudace. Paní Moarová sejmula opasek z těla svého manžela předtím, než ho svrhla přes palubu. Paní Moarová tudíž nemůže těmito penězi disponovat.“

„Děkuji vám za informaci, ale i nadále trvám na tom, aby se předběžné projednání uskutečnilo co nejdříve,“ odpověděl Mason. „Belle Newberryová byla zadržena. Žádám o její propuštění.“

„To bohužel nepůjde.“

„Dobrá, podávám tedy soudu žádost o prošetření zákonnosti vazby. Dnes večer odlétám do San Franciska, abych ji doručil. Buď vznesete proti té dívce trestní obvinění, nebo ji musíte propustit.“

Hodil sluchátko do vidlice, otočil se k Hungerfordovi a zeptal se: „Jak jste se to dověděl?“

„Že ten vzkaz poslala slečna Whitingová?“

„Ovšem.“

„Jeden stevard ji viděl, když tu obálku položila na desku přepážky před okénkem pokladníka. Je přesvědčen, že je to obálka, která pak byla doručena Moarovi.“

Mason zvedl tázavě obočí. „Jak byla ta žena oblečená?“

„O tom se stevard nezmínil. Jenom říkal, že ji viděl, jak tam obálku dávala. Stevard se jmenuje Frank Bevina. Podle toho, co mi říkal, jsem vyrozuměl, že to policii nehlásil. Mám dojem, že nijak nestál o to, aby s ní přišel do styku, protože má asi nějaký hříšek na svědomí. Přišel za mnou s tím, že za padesát dolarů má pro mne zajímavou informaci.“

„A vy jste nabídku přijal?“

Hungerford přikývl. „Všichni stevardi věděli, že já a Belle býváme často spolu.“

„A byl by váš informátor ochoten svědčit u soudu?“

„Sotva. Povídal mi, že vzal to místo stevarda, aby se na čas ztratil z očí, a až přistaneme, tak se vypaří.“

„Je to zajímavá informace, ovšem svědka nemohu obeslat.“

„Ano, je to tak.“

„Co ještě víte?“

„Slyšel jsem, že slečna Fellová změnila svou původní výpověď. Tvrdí teď, že viděla paní Newberryovou, jak zastřelila manžela a pak ho shodila přes zábradlí paluby do moře.“

Mason zvedl sluchátko a stiskl tlačítko na telefonním přístroji. Když se ohlásila Della Streetová, řekl: „Ať Paul zavolá do Honolulu a od tamější detektivní agentury, s kterou spolupracuje, vyžádá podrobné informace o Evelyn Whitingové, té ošetřovatelce, která s námi na parníku cestovala. A dál ať někoho pošle za Idou Johnsonovou a přinese její písemnou výpověď. Měla kajutu s Aileen Fellovou a je nám přátelsky nakloněna, takže se nebude zdráhat. A konečně potřebuji, aby mi Paul opatřil fotografii Aileen Fellové ve večerních šatech.“

„Počkejte u aparátu,“ řekla Della Streetová.

Mason slyšel, jak Della hovoří s detektivem. „Šéfe“ ohlásila se znova, „Paul řekl, že zprávu z Honolulu sežene co nejdřív, ale vůbec nemá představu, jak obstará fotku Aileen Fellové ve večerních šatech. Prý ji určitě hlídá pár tajných, které tam poslal

státní zástupce a –“

„Ať přesvědčí některého prominenta, aby pro ty detektivy uspořádal večírek, při němž je předepsán společenský úbor,“ skočil jí Mason do řeči. „Drakův fotograf se může vydávat za zpravodaje od novin a pořídit pár snímků. Nenajde se detektiv, který by si nechal ujít takovou příležitost, aby se dal vyblejsknout ve smokasu… Propána, copak musím Drakovi pořád dávat rozumy, aby věděl, jak má co zaonačit?“

Della Streetová se zasmála. „Paul mi zrovna říkal, že jeho rodiče udělali chybu. Místo jedináčka měli porodit paterčata.“

„Když vidím ty jeho účty, taky se mi zdá, že těch Paulů je pět.“ Mason položil sluchátko, obešel stůl a podal Hungerfordovi ruku.

„Velice vám děkuji, Royi. Obrátím se na vás, kdyby se ukázalo, že máme finanční problémy. Domnívám se, že se to ale nestane. Hned po večeři odlétáme do San Franciska. Nechtěl byste se k nám připojit?“

„Děkuji vám za nabídku. Mám vlastní letadlo. Ale v San Francisku se u vás rozhodně zastavím.“

Mason vyprovodil Hungerforda ke dveřím. Potom se zastavil ve vedlejší kanceláři, pozdravil se se svými zaměstnanci, několik minut vyprávěl o Číně a Bali a pak odvedl Jacksona do právnické knihovny.

Jackson několikrát zamřikal očima za skly v obroučkách ze želvoviny. „Považuji za svou povinnost, pane Masone, abych vás upozornil, že s Rooneyem se jedná velice obtížně.“

Mason se zazubil: „Moc v lásce ho zřejmě nemáte.“

„Je to arogantní, pánovitý, nafoukaný trouba,“ prohlásil Jackson rozhorleně.

„To člověku svědčí, když si takhle trochu může ulevit,“ poznamenal Mason.

„Naznačil jste mi, že jsem se dost nesnažil,“ pokračoval

Jackson vyčítavým tónem. „Udělal jsem opravdu všechno, co je v lidských silách, pane Masone. Řekl jsem panu Rooneymu naprosto jasně, co si přeju, a když mi odmítl vyhovět, otevřeně jsem mu vyčetl, že jeho jednání se zrovna nesrovnává s nejlepšími zájmy firmy, u které je zaměstnaný.“

Mason otevřel zásuvku a postavil na stůl láhev whisky a dvě skleničky. „Jacksone, jakmile se dáte do boje, nikdy se nepokoušejte svému soupeři zasadit ránu tam, kde ji čeká. Musíte vydržet a bojovat, dokud váš protivník neleží na lopatkách. Když to nejde tak, musí to jít onak – hlavně ho musíte porazit. Mimochodem, co vám říká jméno Marjory Trentonová?“

„Slyším je poprvé, pane.“

Mason nalil whisky do skleniček. „A to je právě ta chyba, které jste se dopustil, Jacksone.“

KAPITOLA DESÁTÁ

V úterý ráno se obloha zatáhla temnými mraky a rozpršel se studený drobný déšť. V hotelovém apartmá, které se na přechodnou dobu stalo Masonovou kanceláří, advokát právě dokončil diktát a řekl Delle: „Habeas corpus přepište načisto a pak žádost doručíme soudu.“

Zadrnčel telefon. Della Steetová zvedla sluchátko. „Pan Charles Whitmore čeká v hale,“ oznámila Masonovi.

„Řekněte mu, aby přišel nahoru.“

Drake, který hovořil na jiné lince s vedoucím své pobočky v San Francisku, vstoupil spojovacími dveřmi. „Dostal jsem hlášku o Evelyn Whitingové, Perry. Je diplomovaná zdravotní sestra. Byla provdaná, po rozvodu přijala zas své dívčí jméno a má vyhraněný osobní názor na manžela – na manžely jako na celek i jako na jednotlivce.“

„Takhle to tedy je?“ zazubil se Mason.

„Přesně tak.“

„Na mne nedělala dojem, že by muže nenáviděla.“

„Neříkal jsem, že má něco proti mužským. Mluvil jsem o manželech.“

„Co z toho vyplývá?“

„Prostě, když se do ní Moar zabouchl a řekl, že si ji chce vzít, odpověděla, že o vdavky nemá zájem, ale že dále zůstanou přáteli.“

„Třeba je tak temperamentní, že jí chlápek jako byl Moar nevyhovoval,“ poznamenal Mason.

„To nevím. Tys Moara viděl, já ne. Ale jak jsem vyrozuměl, s Moarem měla rande tak jednou týdně, ostatní dny navštěvovala noční podniky. Jinými slovy Moar s ní měl čestné a vážné úmysly, ona s ním ne.“

„Kde jsi vydoloval tyhle informace?“

„Její sestra, Marion Whitingová, bydlí v San Francisku a tyhle informace mám od ní.“

„Tvoji lidé s ní hovořili?“

„Ano.“

„Co ještě zjistili?“

„Tohle je všechno, co mi napsali do hlášení.“

„Jak se její sestra chovala? Tvářila se podezíravě, byla skoupá a slovo?“

„Jak se mi zdálo, tak ne. Překvapilo ji, že je paní Moarová obviněna z vraždy, a byla zvědavá, co tomu řekne Evelyn.“

Mason udiveně zíral na detektiva. „Cože? Řekni to ještě jednou, Paule.“

Drake povytáhl obočí. „Zajímalo ji, co tomu řekne její sestra, až se to dozví.“

„Tak moment, Paule. Nedává to smysl. Její sestra je přece v San Francisku.“

Drake svraštil čelo a nakoukl do svého zápisníku. „Hm… Už chápu. Asi jsi na něco kápl, Perry. Mám do toho znovu zapřáhnout své lidí? Zajdou ještě jednou za Marion –“

„Počkej,“ přerušil ho Mason. „Musím si to promyslet. Buď jde o zanedbatelnou maličkost anebo o zatraceně důležitou věc. A jestliže je to důležité, nemůžeme za ní nikoho posílat, ale vyslechneme si ji sami. A ještě mám jeden problém: Krátce předtím, než loď vyplula z Honolulu, někdo odemkl zámek Moarova kufru, vzal odtam fotografii Belle Newberryové a nahradil ji fotkou herečky Winnie Joyceové.“

„Jaký to mělo smysl?“

„Podle všeho chtěl tak pachatel zabránit, aby byla krádež odhalena. Belle a ta herečka si jsou k nerozeznání podobné, takže oba portréty vypadají skoro jeden jako druhý.“

„Jak to?“ zeptal se Drake.

„Belle si napsala Winnie Joyceové o fotografii a nato se dala

zvěčnit v stejné pozici a se stejnými světelnými efekty jako filmová hvězda. Pachatel si opatřil fotku Winnie a provedl záměnu.“

„Doufám, že si nemyslíš, že Winnie Joyceová má s tímhle případem něco společného,“ poznamenal Drake. „Je to filmová hvězda, do které investovali velké peníze, a kdyby se její jméno objevilo v souvislosti s vyšetřováním –“

„Ne, to si vůbec nemyslím.“

„Kdybys filmovému studiu naznačil, že se při projednávání tohohle případu zmíníš o Winnie Joyceové, obžalobě by to zamotalo hlavu, protože –“

„To nepřichází v úvahu,“ přerušil ho Mason. „Viděl jsem ji párkrát na plátně a vypadá jako milé děvče. Belle se jí úžasně podobá obličejem, figurou a také gesty. A myslím, že i temperamentem.“

„A ty myslíš, že ta vyměněná fotka má nějakou spojitost s vraždou?“

„To nevím, Paule. Zatím vycházím z předpokladu, že Celinda Dailová, která o Roye Hungerforda zřejmě velice usilovala, fotografii ukradla a poslala leteckou poštou Rooneymu. Ovšem, prokázat to nemohu. Rooney připustil, že Celinda ho pověřila pátráním, ale o žádné fotografii se nezmínil. Celinda z nějaké Belliny poznámky asi usoudila, že dívka studovala na Jihokalifornské univerzitě. Musím se o té fotografii dovědět něco víc. Nasaď své lidi na hotel Royal Hawaiian v Honolulu. Možná, že některý zaměstnanec někoho zahlédl poblíž Moarova pokoje. Nezapomeň, že Moar byl zapsaný v hotelu jako Newberry.“

„Hned to rozjedu, Perry,“ řekl Drake a odkráčel do svého pokoje.

Ozvalo se zaklepání na dveře. „To bude Dail, Dello,“ řekl Mason.

Della Streetová otevřela dveře. „Pojďte dál, pane Daile,“

vybídla ho.

„Dobré jitro, pane Masone,“ pozdravil Charles Whitmore Dail když vešel. „Dobrý den, slečno Streetová. Zjevně jsem se dostal do situace, která není právě záviděníhodná.“

„Posaďte se,“ řekl Mason.

„Díky.“ Sklesl na židli a rozhlédl se po místnosti. Jeho zrak se na chvíli zastavil u stolu s diktafonem, cestovními psacími stroji a hromadou právnických knih.

„Přenesl jsem svůj hlavní stan sem,“ vysvětloval Mason.

„Vidím, že jste sebou hodil.“

„Nemohu mařit čas, když jde o hrdelní případ.“

„To jistě ne,“ odvětil Dail. „Asi víte, proč jsem přišel, pane Masone. Uznávám, že jste mě předběhl a ujal se vedení.“

„Opravdu?“

Dail se nervózně usmál. „Ano, je to tak, Nestačím s vámi držet krok.“

„A to jste chtěl?“

„Zajisté se mnou budete souhlasit, že jsem měl platné důvody, abych byl přesvědčen, že Carl Moar se dopustil zpronevěry.“

Mason si zapálil cigaretu. „Neměl jste jediný důvod, abyste ho veřejně obvinil.“

„Jestliže zaměstnanec opustí firmu bez jediného slova vysvětlení, a po jeho odchodu se přijde na schodek ve výši pětadvaceti tisíc dolarů, dá se logicky předpokládat, že ty peníze defraudoval on.“

„Vaše dedukce vás opravňovala, abyste provedl revizi účetních knih, nikoli k tomu, abyste bezostyšně vznesl obvinění.“

„Uvažte také další okolnosti,“ odpověděl Dail stísněně. „Na palubě parníku na širém moři jsem já, jste tam vy, cestuje s námi také Moar – pod jiným jménem. Přijdete za mnou s nabídkou, že vrátíte dvacet tisíc –“

„Promiňte,“ přerušil ho Mason. „Nepřišel jsem za vámi s

nabídkou. Prohlásil jsem, že vám chci položit pár otázek. Přál bych si, aby v tom bylo mezi námi jasno.“

„To ale vyjde na stejno,“ trval Dail na svém.

„Jako právník si dovolím mít rozdílný názor. Nicméně, pokračujte.“

„Nemám v úmyslu se s vámi přít, pane Masone. Vím, že jsem se dostal do nepříjemné situace. Jestliže paní Moarová na mne podá žalobu –“

„To nepochybně udělá.“

„Přesně vzato, ji jsem přece neobvinil. Za defraudanta jsem označil jejího mrtvého manžela.“

„Řekl jste ovšem, že peníze nalezené v jejím majetku pocházejí ze zpronevěry. Jak se nyní ukázalo, Moar je nevinen.“

„Tak proč k čertu odešel zničehonic ze zaměstnání?“

Mason pokrčil rameny.

„Nejevíte snahu, abyste mi vyšel vstříc,“ řekl Dail.

„Předpokládal jste to?“

„Myslel jsem, že ten problém rozumně vyřešíme.“

„Vždycky se snažím jednat podle zdravého rozumu.“

„Poslyšte,“ vyhrkl Dail, „nechci, aby se dostalo na veřejnost, že Rooney se dopustil zpronevěry. Protože jde o mého příbuzného, vrhlo by to u akcionářů společnosti špatné světlo i na mne. Proto se postarám, aby schodek byl vyrovnán.“

„To rád slyším,“ poznamenal Mason.

„Products Refining Company je holdingová společnost se značně složitou finanční strukturou…“

„To vím.“

„Jestliže paní Newberryová podá na mne žalobu a uvede, že ve skutečnosti se zpronevěry dopustil revizor účtů… Prostě, chci se dohodnout.“

„Co navrhujete?“

„Mám za to, že jsem paní Moarové nezpůsobil svým

prohlášením tuze velikou škodu, nicméně jsem ochoten nést veškeré výlohy, spojené s její obhajobou.“

Mason se usmál. „Nejsem zrovna levný.“

„To předpokládám.“

„Kolik nabízíte?“

„Pět tisíc dolarů, souhlasíte?“

„Musím se poradit se svou klientkou.“

„Nemůžete mi odpovědět hned?“

„Jsem si jist, že moje klientka nebude ochotna přistoupit na částku nižší než deset tisíc dolarů.“

„Tolik dělá vaše palmáre?“ otázal se Dail a svraštil čelo.

„Nuže, řekněme, že pět tisíc bude činit můj honorář a zbytek peněz bude potřebovat k uhrazení dalších výloh.“

„Ale paní Moarová přece není úplně bez peněz,“ ohradil se Dail.

„Vzhledem k okolnostem a také díky interview, který jste poskytl novinám, pane Daile, hotovost nalezená v opasku byla zabavena a má žalobě posloužit jako důkaz.“

Dail se zvedl, vykročil ke dveřím, ale v polovině cesty se otočil: „Deseti tisíc je příliš mnoho.“

„Pane Daile, když jsem se vás přišel zeptat, co byste říkal, kdyby vám část zpronevěřené částky byla vrácena, už jste zřejmě věděl, že Moar cestuje na lodi pod jménem Newberry. Z poznámky, kterou udělal pan Rooney, jsem vyrozuměl, že Moar měl být zatčen, jakmile vystoupí z lodi. Paní Moarová a její dcera by tak byly veřejně poníženy. Když to všechno uvážíme, domnívám se, že deset tisíc dolarů je přijatelná částka. Pokud se vám zdá přehnaná, zamyslete se ještě nad tím, jak záhy by byl porušen slib, který jste mi dal.“

„Právě tohle nechápu. Proč se ksakru Moar nabídl, že vrátí dvacet tisíc dolarů, když žádné peníze nedefraudoval?“

„On ale žádnou takovou nabídku neudělal.“

Dail došel ke dveřím, otevřel je a zastavil se na prahu. „Jistě si uvědomujete, pane Masone, že na lodi jsme spolu slušně jednali. Nebyl jsem nijak povinován, abych vám řekl, že znám Newberryho pravou totožnost.“

„Pochopitelně,“ odvětil Mason. „Pořád ještě spolu jednáme slušně.“

„Tak dobrá, vyhrál jste. Takže tedy dohodu sepište.“ Dail vyšel na chodbu a zavřel za sebou dveře.

Della Streetová vrhla starostlivý pohled na Masonův usměvavý obličej. „Když přejdeme k jádru věci šéfe – proč chtěl Moar ty peníze vrátit?“

„Ne on, ale jeho žena to chtěla.“

„Dobrá, chtěla je vrátit ona. Ale proč?“

„Měla za to, že její manžel ty peníze zpronevěřil.“

„Myslíte, že se to opravdu domnívala?“

Della pohlédla na zachmuřenou oblohu a chvíli pozorovala déšť, který crčel po okenní tabuli. Najednou se otočila. „Šéfe,“ řekla, „jste nepřekonatelný, když jde o to hodnotit důkazy. Výborně umíte odhadnout lidskou povahu, ale když jde o ženy, nejednou vám něco unikne.“

„Co, kupříkladu?“

„Mám na mysli vaši klientku. Je přitažlivá, a podle toho, jak zdůrazňuje svou osobitost, je vidět, že se jí ten způsob osvědčuje. Žena, která využívá svého půvabu k tomu, aby získala ze života to, co si přeje, začíná být nebezpečná, když se jí blíží čtyřicítka. Vezměte jed na to, šéfe, že tahle žena je chytrá, prohnaná intrikánka. Postarala se, aby Moar vlezl do chomoutu, ne proto, že by o něj nějak moc stála, ale protože potřebovala pro svou dceru domov a pozlátko úctyhodnosti, jak to vyhovuje její konvenci. Moar byl natolik naivní, že se stal snadnou kořistí. Vůbec jste s Moarem nemluvil. Teď už k tomu nemáte příležitost. Jsem přesvědčená, že kdybyste vyslechl jeho názor, pohlížel byste na

celou situaci docela jinak. Myslím, že Belle si to uvědomovala, protože na vás naléhala, abyste si s jejím otcem pohovořil. Myslím, že paní Moarová si toho nebezpečí byla dobře vědoma, a proto se všemožně snažila, aby k setkání nedošlo.“

Mason zamyšleně pozoroval Dellu. „Pokračujte, Dello. Co ještě máte na srdci?“

„Dokázal jste, že Moar se zpronevěry nedopustil –“

„Ovšem pořád ještě nedovedu vysvětlit, kde vzal tolik peněz,“ poznamenal Mason.

„Proč myslíte, že měl Moar hodně peněz?“

„Měl opasek naditý osmnácti tisíci dolary, které nemohl ze svého hubeného platu účetního ušetřit a proto –“

„Okamžik, šéfe,“ přerušila ho Della. „Jak můžete vědět, že ty peníze patřily jemu?“

„Byli jsme přece při tom, když je kapitán počítal…“ Najednou zmlkl a zamyšleně se zadíval na Dellu. „Tak to vyklopte!“

„Nemám co. Jenom vám chci připomenout, že jen opakujete, co vám řekla paní Moarová. Ale předpokládejme, že tím dítětem štěstěny, kterému spadly ty peníze do klína, byla ona. Předpokládejme, že je dala manželovi, aby mohl zaplatit dovolenou v Honolulu. Předpokládejme, že manžela přemluvila, aby odešel od firmy a dále ho přesvědčila, že Belle usnadní život, když si změní jméno na Newberry.“

„Moment! A co ten opasek na peníze?“

„Copak vám to ještě nedošlo? Moar se už neměl vrátit do San Franciska. Jeho smrt měla vypadat jako sebevražda. Paní Moarová si ovšem nevšimla klausule, že v případě sebevraždy nárok na vyplacení pojistky zaniká. Upozornil jste ji na to až vy. Dověděla se to ovšem příliš pozdě – nezbývalo jí než dokončit, co začala. Pan Moar odejde dobrovolně ze světa, ale předtím odepne opasek na peníze a schová jej pod matraci, kde jej později paní Moarová ‘objeví’. Jenomže jí plán nevyšel – slečna Fellová ji viděla s

manželem na palubě a peníze nalezl kapitán při prohlídce kajuty.“

„Takže podle vás postupovala paní Moarová podle předem připraveného plánu, že?“

„Ano.“

„Vaše verze postrádá smysl.“

„Přemýšlejte. Jde to dohromady: Paní Moarová věděla, že Evelyn Whitingová zná Carla Newberryho jako Carla Moara. Měla důvody předpokládat, že také Celinda Dailová zná jeho skutečnou totožnost. Přesvědčila vás, že Moar zpronevěřil větší částku peněz. Jeviště bylo připravené – Moar vyjde na palubu, zastřelí se a spadne do moře. Všechno bude nasvědčovat, že spáchal sebevraždu.“

„To, co tvrdíte, je v příkrém rozporu s mou představou o její povaze.“

„To věřím,“ poznamenala Della Streetová. „Ale mému mínění o paní Moarové to zato plně odpovídá.“

„Poslyšte, napadlo vás vůbec, že obžaloba se opírá jedině o svědectví Aileen Fellové a s ní stojí a padá?“

„Obžaloba se opírá o nepřímé důkazy, že paní Moarová byla s manželem na palubě – měla mokré šaty, střevíce a opasek na peníze promáčené.“

„Dobrá, připusťme, že skutečně manžela doprovodila na palubu. To ovšem nedokazuje, že ho zabila.“

Della Steetová si zamyšleně prohlížela koberec. „Šéfe, kdyby se vám podařilo zpochybnit svědectví Aillen Fellové, bude obžaloba proti paní Moarové stažena?“

Mason přikývl. „Jestli vyvrátím svědectví Aileen Fellové, porota se pravděpodobně přikloní k názoru, že šlo o sebevraždu.“

„A proč si myslíte, že se vám povede její svědectví vyvrátit?“

„Vím, že vylíčila průběh událostí své spolubydlící v kajutě trochu jinak, než jak to popisuje teď. Nezapomínejte, že Fellová je poněkud morbidní osobnost. Stála docela sama na palubě a

nechala se unášet bouřkou. Všiml jsem si jí toho večera v jídelně. Seděla zase sama u stolu v modrých večerních šatech a jedla jako o závod.“

„Při křížovém výslechu s ní nebudete mít vůbec snadnou práci.“

„Proč myslíte?“

„Nebude se ohlížet na fakta. Křížový výslech bude brát osobně jako souboj mezi sebou a obhájcem. Čím víc se jí bude zdát, že chcete její svědectví zpochybnit, tím tvrdohlavěji bude stát na svém.“

Mason se zazubil. „S tím si nedělejte starosti, Dello. Při křížovém výslechu se už dopátrám pravdy.“

„Jste si tím tak úplně jistý, šéfe?“

„Ovšem,“ odpověděl. „Když mi Paul Drake opatří její fotku ve večerních šatech.“

„Proč vám na té fotce tolik záleží?“

Mason se usmál. „To je tajemství.“

Zazvonil telefon. Della Streetová zvedla sluchátko, vyslechla zprávu z recepce a zavěsila. „Dole čeká Oscar. Chce s vámi mluvit.“

„Oscar?“

„Obsluhoval nás na lodi v jídelně.“

„Aha, už vím. Zajděte za ním, Dello a promluvte s ním. Jestli je na suchu a potřebuje půjčit, dejte mu pětadvacet dolarů a vyřiďte můj pozdrav. Pokud ovšem přináší nějaké informace, vemte ho nahoru.“

Della Streetová vyklouzla z pokoje. Mason začal rázovat po místnosti, s rukama zabořenýma v kapsách kalhot a hlavou lehce nakloněnou kupředu. Po několika minutách se zastavil u okna a pozoroval kapky deště tekoucí po skle. Otočil se, když se dveře otevřely a Della se stevardem vstoupili do pokoje. „Zdravím vás, Oscare,“ řekl Mason.

„Dobrý den, pane Masone. Nechci vás připravovat o váš vzácný čas. Ale kdybyste mi minutku nebo dvě mohl věnovat… Na lodi jste se ke mně choval moc pěkně a tak jsem myslel… no, že vám snad můžu nějak pomoct.“

Mason se tázavě podíval na Dellu Streetovou. Téměř neznatelně přikývla.

„Tak oč běží, Oscare?“ otázal se.

Stevard se tvářil rozpačitě. „Pane Masone, víte, jak jsme se dostali do té bouře a potom vypukl ten rozruch na horní palubě. Byli jsme připravení spustit záchranné čluny, no nakonec z toho ovšem sešlo, jak jistě víte. Potom zrána, když se rozjasnilo, nás poslali všechno zase dát do pořádku, zakrýt zase čluny plachtovinou a tak. Jeden z naší pracovní party pak našel revolver, který první důstojník převzal do úschovy.“

„Můžete ten revolver popsat?“

„Byla to osmatřicítka, ale značku neznám.“

„Ještě něco?“

„Ano, pane.“

Muž vyndal z kapsy balíček. „Tohle jsem našel zase já, pane. Zeptal jsem se prvního důstojníka, jestli je to nějak důležité, ale on řekl, abych to hodil do moře, že to k ničemu není. Já ho ale neposlechl a nechal jsem si věc pro sebe… Když jsem se pak dověděl, že jste právní zástupce paní Moarové, napadlo mě, že vám to donesu, abyste se na to podíval.“

Rozbalil papír a podal Masonovi kus modrého imprimé. „Vypadá to na útržek z dámských šatů. Kde jste to našel?“

„Zachytil se na oporce, na vnější straně palubního zábradlí.“

„Na vnější straně zábradlí?“

„Ano, pane.“

„Na levé nebo na pravé straně lodi?“

„Na levoboku, blíž k zádi.“

„Ujasněme si to,“ řekl Mason. „Ten útržek visel na oporce na

vnější straně zábradlí. Je to tak?“

„Ano, pane. Myslím, že obruba šatů se zachytila na oporce a tenhle trojúhelníkový kus látky se vyškubl.“

„Byla ovinutá kolem oporky?“

„Tahle obroubená část byla párkrát omotaná kolem oporky, zatímco osm nebo deset palců dlouhý kus hedvábí se třepetal ve větru. Možná, že jsem se měl o tom zmínit policii, ale jenomže první důstojník mi nařídil, abych ten cár zahodil. Jestli přinesu nález na policii až teď a ukáže se, že jde o něco důležitého, první důstojník mi bude dělat nohy, pokud budu na lodi. Proto jdu za vámi, pane, a moc vás prosím, abyste všechno, co jsem teď říkal, bral za důvěrnou věc.“

Mason se usmál. „Velice děkuji Oscare. Vážím si vaší důvěry a budu držet jazyk za zuby. Uděláte dobře, když se zařídíte taky tak. Chtěl bych vám nějak vynahradit, že jste se ve svém volnu obtěžovat za mnou přijít a –“

„Co vás napadá, pane,“ skočil mu do řeči stevard. „Choval jste se na lodi ke mně tak přátelsky, že je pro mě opravdu potěšení, že vám vaši laskavost můžu nějak oplatit. Myslel jsem si, že ten hadřík by vám mohl být nějak k užitku, když vám ho přinesu.“

Mason si s ním potřásl rukou a doprovodil ho ke dveřím: „Doufám, Oscare, že se vám jednou budu moci revanšovat.“

„Děkuju, vám, pane. Těším se, že zas brzy s námi pocestujete.“

Mason zavřel dveře a pohlédl na Dellu: „Tak co mi řeknete?“

Zavrtěla hlavou. „Šéfe, určitě jsem už tohle imprimé viděla, ale marně vzpomínám, která žena měla ty šaty na sobě. První třídou cestovalo na dvě stě lidí.“

Mason vzal z neceséru nůžtičky a rozstřihal útržek na tři menší kousky. Spojovací dveře se otevřely; do pokoje vstoupil Paul Drake. „Hraješ si na švadlenu, Perry?“ zeptal se.

„Paule, něco pro tebe mám,“ řekl Mason. „Tohle je útržek z

dámských šatů. Potřebuji nenápadně zjistit, které ženě na lodi ty šaty patřily.“

„To bys měl vědět ty,“ odpověděl Drake. „Vy jste připluli tím parníkem.“

„Propánajána, co je to za nápad! Vidím, že ženské mají na sobě šaty a to je všechno.“

„Já je viděla, ale nedokážu si vzpomenout, kdo je měl na sobě,“ řekla Della Streetová. „Možná na to později přijdu.“

„Mám pro tebe nějaké hlášky, Perry,“ řekl Drake.

„Dobré nebo špatné?“

„Spíš to druhé.“

„Tak spusť.“

„Obžaloba má dalšího svědka.“

„Koho?“

„To nevím. Státní zástupce jeho totožnost ještě nezná, ale je mu těsně v patách. Abys věděl, poplach nevyvolala ta Fellová. Sice ječela, ale to bylo všecko. Ze společenské místnosti zavolala neznámá žena slečnu v centrále, aby můstku oznámila, že přes palubu spadl nějaký muž. Zřejmě viděla, co se stalo, protože řekla telefonistce, aby informovala můstek, že nějaký muž byl svržen z paluby. Telefonistka je přesvědčená, že když znovu ten hlas uslyší, že jej pozná a myslí, že také dokáže tu osobu identifikovat. Takže se znova kontroluje seznam cestujících.“

Mason se zazubil. „Tahle svědkyně mi nedělá starosti.“

„Proč ne?“

„Myslím, že ta žena, která telefonovala, byla paní Moarová. Říkám ti to mezi čtyřma očima, Paule.“

„Podle telefonistky ta žena neřekla, že nějaký muž spadl přes palubu, ale že přes ní byl svržen. Dejme tomu, že až paní Moarová bude svědčit, pozná telefonistka její hlas a odpřísáhne, že paní Moarová oznámila, že nějaký muž byl svržen přes palubu. Co pak?“

Mason se zachmuřil. „To by ovšem nastala prekérní situace,“ připustil.

„Revolver nalezený v záchranném člunu policie identifikovala. Patřil Carlu Moarovi. Na hlavni jsou otisky paní Moarové.“

„Na jeho hlavni?“

„Ano.“

„Na rukojeti žádné nebyly?“

„Ne.“

„Co dál?“

„To je zatím všecko. Sestra Evelyn Whitingové je doma, jestli s ní chceš mluvit. Moji lidé zatím nenašli ani tu ošetřovatelku ani jejího pacienta. V přístavu na ně čekala sanitka a odvezla je. Za hodinku za dvě tu sanitku najdeme. Máme čas, abychom se zastavili u té sestry, co říkáš?“

„Jsem pro,“ odvětil Mason.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Drobný déšť se proměnil v lijavec, když Mason a Drake vstoupili z taxíku před Wavecrest Apartments.

„Budeš mluvit ty nebo to necháš na mně?“ otázal se Drake.

„Já,“ odpověděl Mason a stiskl tlačítko u jména M. Whitingová. Za chvíli se ozval elektrický bzučák a oni vešli do haly. „Řekl bych, že má čisté svědomí,“ poznamenal Drake. „Otevřela, aniž by se ptala, kdo k ní jde.“

Mason přikývl. Vyjeli výtahem do třináctého patra, našli byt číslo 1329 a zaklepali na dveře. Otevřela je dobře rostlá mladá žena s bystrýma hnědýma očima, kaštanovými vlasy, nosem mírně ohnutým vzhůru a jemně modelovanými rty. Měla na sobě pohodlné domácí šaty, na nohou sandály.

„Ano? Co si přejete?“ zeptala se.

„Chtěl bych si s vámi promluvit,“ odvětil Mason.

Chvilku si oba muže mlčky prohlížela a potom otevřela dveře dokořán: „Pojďte dál.“

Posadili se a Mason řekl: „Týká se to vaší sestry.“

„Ach, vy myslíte Evelyny?“

„Ano.“

„Jste od novin?“

„Ne, jenom si ověřujeme některé skutečnosti. Chtěl bych se dovědět víc o její známosti s Carlem Moarem.“

„Proč vás to zajímá?“ Její pohled zostražitěl.

Mason se usmál. „Bod pro vás. Jsem advokát Perry Mason a zastupuji paní Moarovou. Shromažďuji fakta.“

„A proč vás má sestra zajímá?“

„Podle všeho asi nemá s případem co společného, ale potřebuji si to ověřit.“

„Takže co? Co chcete vědět?“

„Kdy se seznámila s Carlem Moarem?“

„To fakt nevím. Je to už hodně dávno… před takovými pěti šesti lety, myslím.“

„Jak dlouho trvala jejich známost?“

„Skončila dva nebo tři měsíce předtím, než se Carl oženil.“

„Jste si jistá, že nepokračovala i po jeho svatbě?“

„Jsem. Před dvěma měsíci sestra potkala Carla čirou náhodou v Los Angeles na ulici.“

„Řekla jste, že Vaše sestra se rozešla s Carlem Moarem nedlouho předtím, než se oženil. Stalo se tak kvůli nějaké jiné ženě?“

„Kdepak, měla k tomu jiný důvod. Carl jí poradil, kam má investovat peníze, ale dopadlo to špatně. Carl to myslel dobře, ovšem podcenil riziko. Sestra měla našetřeno asi tisíc dolarů a Carl slíbil, že správnou investicí jí vydělá dalších tisíc. Dala mu své úspory, nějaký čas dostávala úroky a potom o všechno přišla.“

„Do čeho ty peníze investovala?“

„To skutečně nevím. Taky Carl do toho vložil veškeré úspory a zplakal nad výdělkem, což ovšem Evelyn nebylo nic platné. Člověk se nemůže divit, když jí tak dobře poradil, že k němu ztratila důvěru!“

„Mimochodem, kde je teď vaše sestra?“

„Přece v Honolulu.“

Drake významně pohlédl na Masona, který vyndal z kapsy cigaretové pouzdro a otázal se:

„Smím si zapálit?“

„Beze všeho,“ řekla. „Nabídnete mi jednu?“ Vzala si cigaretu a Drake si vzal také.

„Jednou zápalkou tři cigarety?“ otázal se Mason.

Od srdce se zasmála. „Proč ne? Třeba šest, jestli to vyjde.“ Naklonila se k plamínku sirky, pak si připálil Mason, ale Drake se zatvářil rozpačitě. „Zapálím si až za chvilku, Perry,“ řekl.

Mason se usmál na Marian Whitingovou: „Paul je

nenapravitelný pesimista, co dělat? Jak dlouho je už vaše sestra v Honolulu, slečno Whitingová?“

„Dva týdny.“

„Jste někde zaměstnaná? Promiňte, že se vás na to ptám, ale –“

„Nevadí,“ přerušila ho. „Toho času ne. Mám několik nabídek na místo sekretářky, ale zatím jsem se ještě nerozhodla.“

„O to mi nešlo. Chtěl jsem jenom vědět, jestli můžete disponovat svým časem.“

„To můžu. Proč vás to zajímá?“

„Byla jste se rozloučit se svou sestrou v přístavu, když odjížděla?“

Zasmála se. „To se rozumí! S několika jejími kamarádkám1 jsme připravili pro ni košík na cestu. Nahoře bylo ovoce zabalené v celofánu a pod tím jsme schovali různé legrácky.“

„Takže ji čekalo překvapení,“ poznamenal Mason.

„To bych řekla! Měl byste číst její dopis, jak nám za to vyčinila“

Mason se zvedl: „Moc vám děkuji za vaše informace… Ach, ještě něco. Znáte její nynější adresu v Honolulu?“

„Ovšem. Můžu vám ji dát.“

„Když budete tak laskavá…“

„Honolulu, Alewa Drive,“ odpověděla Marian Whitingová. „Číslo si nepamatuju, ale když moment počkáte, přinesu její dopis.“

Odešla z pokoje. Drake se ohlédl na Masona: „Nevodí nás za nos, Perry?“

Mason zavrtěl hlavou. „To děvče s námi jedná na rovinu, Paule. Její sestra ovšem bude zřejmě podšívka…“ Odmlčel se. Marian Whitingová se vracela s několika dopisy v ruce.

„Její adresa je Alewa Drive 1091,“ řekla.

„Honolulu?“

„Ano.“

Mason se podíval na obálku, usmál se a řekl: „Vidím, že známky nesbíráte.“

„Kdepak, sbírám!“

„Neodlepila jste si známky!“

„Nechávám je na obálkách i s tím razítkem letecká pošta.“

Mason natáhl ruku a ona mu bez váhání obálky podala. Prohlédl si známky a pak řekl: „Podle razítka odešel tenhle dopis předevčírem z Honolulu.“

„Ano,“ přikývla. „Dostala jsem ho včera.“

„Zajímavý rukopis,“ konstatoval Mason. „Svědčí o silné osobnosti.“

„Ach, pane Masone, vy se vyznáte v grafologii? Velice se o ni zajímám.“

„No, je to tak trochu můj koníček. Samozřejmě z několika slov, jako třeba z této adresy na obálce, nelze povahové rysy pisatele vyčíst. Ovšem, kdybych měl k dispozici asi tak jednu stranu rukopisu, vsadím se, že bych vám dokázal říct o vaší sestře mnohem víc – jak vypadá, co dělala v poslední době a jiné zajímavé věci.“

„Opravdu? To by bylo báječné.“

Mason vyndal desetidolarovku z náprsní tašky: „Sázím na to deset dolarů proti vašim deseti centům,“ řekl.

Marian Whitingová vzala z peněženky deset centů, položila je na desetidolarovku ležící na stole a vyndala dopis z obálky: „Tak se do toho dejte!“ Mason rozevřel dopis.

„Ještě moment,“ řekla Marian Whitingová. „Ten dopis nesmíte číst, protože tam sestra píše o tom, jak tráví čas, a o jiných věcech, které jste slíbil uhodnout z jejího písma.“

„Máte pravdu,“ přisvědčil Mason. „Ale potřebuji se aspoň zběžně na rukopis podívat. Pan Drake dopis podrží, zatímco budu říkat, co jsem z písma vyčetl. Tak zaprvé vaše sestra je mladší než vy. Je vyšší než vy, plavovlasá s modrýma očima, má tenké rty a –

“

„Radši se ještě jednou koukněte na její rukopis, pane Masone, jinak přijdete o deset dolarů,“ přerušila ho Marian Whitingová.

Mason se zamračil. „Byl bych přísahal, že se nemýlím,“ řekl. Přes Drakovo rameno se chvilku díval na dopis, potom se otočil k Marian Whitingové a prohlásil: „Pisatelkou tohoto dopisu je vysoká, hubená žena labilní povahy. Vaše sestra vypadá sice bezstarostně, nezkazí žádnou zábavu, ale přitom se ustavičně kvůli něčemu trápí, třebaže to nedává najevo. Potřebovala by se trochu spravit a doufám, že jí pobyt na Havajských ostrovech prospěje.“

„Ani tentokrát jste se nestrefil. Vůbec jste neřekl, co tam dělá.“

„No, někoho tam ošetřuje.“

Marian Whitingová se posadila na kraj stolu a řekla: „Víte, že je zdravotní sestra, takže můžete snadno dělat chytrého. Co vám ale prozradilo její písmo o tom, co dělá v Honolulu?“

„Stará se o pacienta, který utrpěl úraz patrně při automobilové nehodě, podle všeho musí nosit korzet… pochopte, slečno Whitingová, že jsem jenom amatér, takže občas šlápnu vedle,“ zasmál se Mason.

„Opravdu jste šlápl vedle, pane Masone. To co jste říkal, neodpovídá skutečnosti.“

„Tak jak vlastně vypadá ten její pacient?“

„O žádného pacienta nepečuje. Je v Honolulu na dovolené.“

Mason se zatvářil udiveně. „Koukejte, chcete vyhrát sázku?“

„No, dovolte!“ ohradila se rozhorleně.

„Nuže, potom to není písmo vaší sestry a proto –“

„Je to její písmo.“

„A co když je někdo napodobil?“

„Prosím vás, pane Masone, kdo by její písmo chtěl napodobit?

K čemu by mu to bylo? A ty různé intimní detaily, které dopis obsahuje, nemůže nikdo jiný znát.“

„Bydlíte tady se sestrou?“

„Ano.“

„Kdy se vrátí?“

„Říkala, že se tu objeví asi za dva týdny. Jestli se jí podaří zajistit si letenku dřív, tak mi oznámí příjezd telegraficky.“

„No, myslím, že jste sázku vyhrála, i když se mi zdá… no, nechme to být.“

Zrudla. „Myslíte si, že jsem vás podfoukla, viďte? Hele, vemte si těch deset dolarů, já je nechci.“

„Ne, špatně jste mě pochopila. Prostě se divím, že jsem se ani jednou nestrefil do černého. Jak vypadá vaše sestra doopravdy, slečno Whitingová?“

„Přinesu vám její fotografii a uvidíte sám,“ nabídla se.

Mason se koukl na Paula Drakea. „Ale žádný retušovaný portrét z fotoateliéru, prosím. Obyčejná amatérská fotka mi bude daleko milejší.“

„Hned se vrátím.“

Když se za ní zavřely dveře do ložnice, Perry Mason se tiše zeptal: „Co stojí v tom dopise, Paule?“

„Píše o lidech, s kterými se seznámila, o tancích, o domorodé slavnosti luau, popisuje co jedla a –“

„Zajímají mě ty intimní maličkosti,“ přerušil ho Mason.

„Žádá Marian, aby jí poslala do čistírny zelený kostým, a upozorňuje ji, že na levém rukávě zůstala skvrna od vína. Dále má vyzvednout její kožich z úschovy… jo, ještě se v tom dopise zmiňuje o svém manželovi, že –“ Zmlkl, když se Marian Whitingová vrátila s fotografickým albem, které položila na stůl. Mason a detektiv stáli vedle ní, zatímco obracela listy.

„Tady je Evelyn… A tohle je starší fotka, kde je s Carlem Moarem… A tady nás dvě vidíte na pláži…“ Rychle otočila list. „To nebylo nic pro vás, vyrazily jsme si s Evelyn na výlet a opalujeme se nahoře bez… Tady je zase Evelyn s přítelkyní… Moment, mám ještě lepší fotku, když Evelyn odjížděla…“

Chvilku listovala a pak ukázala na snímek pohlednicového formátu. „Měla jsem citlivý film, a tak jsem tu momentku nechala zvětšit. Evelyn stojí u zábradlí paluby a mává…“

„S dovolením.“ vzal fotografii a zkoumavě si ji ve světle prohlížel. „Sám taky fotografuju,“ poznamenal na vysvětlenou „a musím říct, že tohle se vám opravdu povedlo. Máte jistě kvalitní fotoaparát, slečno Whitingová.“

„Jsem s ním velice spokojená,“ odvětila. „Dostala jsem ho od svého strýce, který má prodejnu foto-kino v New Yorku. Objektiv anastigmat dává ostrý obraz, přístroj je vybavený sluneční clonou, samospouští a –“

„Vidím, že se vyznáte,“ usmál se Mason.

Přikývla. „Hrozně mě to baví. Barevný film je můj koníček.“

„To rád věřím,“ přitakal Mason. „V Číně jsem koupil miniaturní kameru a mám spoustu momentek, všechno v barvě. Až se vrátí vaše sestra, můžete se podívat, co jsem nafotil v Honolulu a pak na parníku, pokud budete mít zájem. Mimochodem, nevíte, kdo je ten mladý muž, který stojí vedle vaší sestry?“

Marian Whitingová sklapla album, otevřela ústa, ale hned neodpověděla. Uběhlo několik vteřin, než promluvila: „Asi nějaký pasažér.“

„Vypadá to, že se o vaši sestru zajímá.“

„Já vím, že se po ní muži otáčejí. Pamatuju si, jak jednou –“

„Ten mladý muž drží ruku na jejím rameni,“ konstatoval Mason.

Marian zvedla oči. „Zapomněla jsem, že je na fotce. Neměla bych vám to říkat, pane Masone – ale je to její manžel.“

Mason neřekl nic.

„Evelyn se tajně provdala a odjela na svatební cestu do Honolulu. Ten muž je Morgan Eves, její manžel.“

„Už je mi to jasné. Vaše sestra tráví líbánky na Havaji.“

„Ano.“

„Je tam s manželem?“

„Samozřejmě.“

„Ten mladý muž působí dobrým dojmem,“ poznamenal Mason.

„Jenomže ve skutečnosti je to pěkný mizera,“ vybuchla Marian.

„Neříkejte. Vypadá tak sympaticky.“

„Má na sestru špatný vliv. Doufala jsem, že ho Evelyn ještě včas prokoukne a nevezme si ho.“ Hlas se jí chvěl rozhorlením.

„Co dělá její manžel?“

„Nevím. To je právě záhada. Má spoustu peněz a pokřivenou, cynickou představu o životě. Myslím si, že jede v nějakých podvodných kšeftech. Nemám k němu ani za mák důvěry.“

„Předpokládám, že až se vaše sestra vrátí, odstěhuje se k manželovi.“

„Ano, ale až za pár měsíců. Ten sňatek musí ještě nějaký čas držet v tajnosti. Rozvodové řízení ještě prý není ukončeno nebo tak nějak. Evelyn mi jen sem tam něco naznačila. Ó můj bože, jak velice se změnila! Byla bych přísahala, že se znovu neprovdá. My obě jsme byly přesvědčené, že v dnešní době je lepší, aby žena zůstala nezávislá, než aby jí manžel pořád poroučel, honil ji do práce a utrácel její peníze. Sestra tuhle trpkou zkušenost už měla. A teď mí slibte, že se nic nedostane do novin.“

„O jejím tajném sňatku?“

„Ano. Neměla jsem vám to prozradit.“

„Zůstane to mezi námi, když mi dáte jednu fotografii vaší sestry,“ řekl Mason. „Vybral jste si nějakou?“

„Třeba tu, jak Evelyn nastupuje do auta. Patří k nejlepším.“

„Myslím, že jednu tuhle fotku mám navíc. Hned ji přinesu.“ Znovu odběhla do ložnice.

„Ten chlápek, kterého si Evelyn vzala, je skutečně ničema,“ spustil Paul Drake, jakmile se za dívkou zavřely dveře. „Už

párkrát dejchal mřížovanej vzduch. Asi před třemi měsíci stál v Los Angeles před soudem pro obvinění z vraždy, ale vykroutil se z toho. Jeho obličej jsem poznal na první –“

Marian Whitingová se vrátila a podala Masonovi fotografii. „Patří Evelyn, ale nechám fotku udělat ještě jednou,“ poznamenala.

„Rád vám zaplatím –“

„Ne, vůbec ne, tak jsem to nemyslela,“ protestovala.

Mason ukázal na desetidolarovou bankovku na stole. „Vemte si to. Vyhrála jste sázku.“

„Ty peníze si nemůžu vzít, pane Masone.“

„Pročpak?“

„Myslím, že jste neměl vůbec šanci, že vyhrajete. S velkým zájmem jsem poslouchala, jak se snažíte vytvořit podobu Evelyn Podle jejího písma, jenže… Vy jste zřejmě Lev, pane Masone, viďte? Proto máte –“

„Kdybych vyhrál já,“ přerušil ji Mason, „vzal bych si vašich deset centů. Proto je spravedlivé, mladá dámo, abyste se zachovala stejně, protože výhra je vaše.“

Vzala desetidolarovku mezi prsty. „No, nevím… Ale když naléháte…“

Mason vstal, podal jí ruku a řekl: „Velice vám děkuji, že jste nám tak vyšla vstříc.“

„Nepovíte nikomu, že se Evelyn vdala?“

„Nechám si to pro sebe,“ ujistil ji Mason. „Samozřejmě, jestli získám tu informaci ještě z nějakého jiného zdroje, nemohu vám slíbit…“

„Jistě, to je v pořádku. Vlastně nejde o nic důležitého, ale cítila bych se trapně, kdyby se sestra dověděla, že jsem vám to řekla já.“

Mason s Drakem vyšli a zamířili k výtahu. Marian Whitingová pomalu zavřela dveře.

„Na té fotce je vidět poznávací značku auta. Zavolej své

pobočce v San Francisku, ať se po něm podívají.“

„To je dobrý nápad,“ řekl Drake. „Možná, že už mají také nějaké zprávy o Evelyn Whitingové.“

Když dosedli do taxíku, detektiv se ještě zeptal: „Nebyl ten chlápek, kterého si vzala, na lodi?“

„Nebyl. Vrtá mi hlavou, proč Evelyn předstírá, že je pořád ještě v Honolulu. Napsala do zásoby pár dopisů a zařídila, aby je postupně odesílali její sestře.“

„Proč to udělala?“

„To bych rád věděl. Vypadá to, jako by si chtěla připravit nějaké alibi.“

„Myslím, že jsi na správné stopě. Za dva za tři měsíce ode dneška její sestra odpřísáhne, že Evelyn byla v Honolulu a vyrukuje s těmi dopisy.“

„Něco mi tu ale nehraje. V seznamu pasažérů je zapsaná pod vlastním jménem jako Evelyn Whitingová. Jak to vysvětlíš?“

„Možná, že měla zpáteční jízdenku. Anebo… namouduši, Perry, skutečně nevím. Zatím víme moc málo. A kam se poděl její manžel, co myslíš?“

Mason pokrčil rameny.

„A kdo byl ten pacient v bandáži, kterého měla na starosti?“

„Moment, Paule. Napadlo mě, že to mohl být její manžel.“

„Pod jakým jménem cestoval?“

„Jako Roger P. Cartman. Paule, můžeš mi jejího manžela popsat?“

„Jmenuje se James Whitly, někdy vystupuje pod jménem James Clerke. Je menší postavy, váží kolem 135 liber, má oválný obličej a je nebezpečný jako chřestýš. Bručel v San Quentinu a také ve Folsomu. Stál před soudem pro vraždu, ale porota ho zprostila viny. Soudce se vztekal, ale nemohl nic dělat než ho osvobodit. James má tmavé oči blízko u sebe, tenké rty, výrazné lícní kosti a –“

„Myslím, že by to mohl být ten její pacient. Ovšem jeho obličej jsem dobře neviděl, protože měl hlavu podepřenou o sádrový límec a tmavé brýle proti slunci na očích. Všiml jsem si, že má výrazné lícní kosti a tenké rty. Jeho čelo zakrýval obvaz – ano, to byl její manžel.“

„Podle všeho utrpěl úraz v Honolulu.“

„A ona ho vezla zpátky do Friska.“

„Třeba tam v Honolulu něco provedl a teď se schovává,“ řekl Paul. „Chceš v pátrání pokračovat?“

„Samozřejmě,“ odpověděl Mason. „Uvědom si, Paule, že nepřijdeme-li na něco, co by změnilo situaci, paní Moarová bude uznána vinnou z vraždy. Popírá, že byla s manželem na palubě. Měla jeho opasek s penězi. Je tu ta vysoká životní pojistka. Byly vypáleny dvě rány. Na člunové palubě se našel Moarův revolver s jejími otisky prstů na hlavni. Kromě nepřímých důkazů je tu ještě svědkyně, která porotu přesvědčí o vině obžalované. Já si myslím, že paní Moarová tu vraždu nespáchala, jinak bych ji nezastupoval. Ale jak mám o její nevině přesvědčit porotu? A navíc, když telefonovala ústředně, řekla, že z paluby byl svržen nějaký muž… Věru chmurné vyhlídky. A když výrok poroty nedoporučí vzít zřetel na polehčující okolnosti, soud uloží paní Moarové trest smrti.“

Paul přikývl.

Mason se na chvíli odmlčel a pak pokračoval: „Zítra začne předběžné projednání případu. Doufám, že se mi povede vymanévrovat obžalobu do takové situace, aby vyrukovala se všemi svými trumfy už teď. Kdybych čekal, až bude nařízeno hlavní líčení před Nejvyšším soudem, nacvičí si ta Fellová svou výpověď tak dokonale, že jejím svědectvím nikdo nedokáže otřást. Ale když bude svědčit už teď, mám šanci, že najdu v její výpovědi nějaké slabé místo. Mám dojem, že je znám – proto potřebuju získat její fotku ve večerních šatech.“

„Proč je ta fotka tak důležitá?“ zeptal se zvědavě Drake.

„To je zatím tajemství,“ odpověděl Mason.

„No, pracujeme na tom, abych ti tu fotku opatřil. Věřím, že to vyjde.“

Za několik minut dojeli na místo. Mason zaplatil řidiči a doprovodil Paula Draka do jeho kanceláře.

Drake vyslechl hlášení od svých podřízených a pročetl vzkazy, které ležely na jeho stole. „Je to v suchu, Perry,“ řekl. „Aileen Fellová přijde dnes na večírek v gala. Evelyn Whitingovou jsme ještě nenašli. A žádná ze zdejších nemocnic nevyslala sanitku do přístavu.“

„Ale nějaká sanitka tam čekala. Viděl jsem ji na vlastní oči.“

„Já ji viděl taky, jenže jsem jí moc pozornosti nevěnoval. Na předních dveřích jsem si všiml nápisu ambulance. Zřejmě patřila soukromé firmě.“

„Takže musíš zaměřit pátrání tímhle směrem.“

„Už se stalo.“

„A co její zavazadla?“

„Jsou v úschovně. Lístky od zavazadel dala skladištní společnosti a jako svou adresu uvedla Wavecrest Apartments.“

„To se mi ještě nestalo, aby někdo za sebou nechal tak širokou stopu a potom zmizel, jako by se do země propadl,“ řekl Mason podrážděně.

Telefon začal vyzvánět. Drake zvedl sluchátko a chvíli poslouchal. „Perry,“ řekl potom, „našli jsme ten auťák. Patří Morganu Evesovi, 3618, Stockon Boulevard. Podíváme se tam?“

„Ano, ale předtím si potřebuji promluvit s Dellou, aby věděla, kde jsem, a řekla mi, jestli státní návladní propustil Belle z vazby.“

Advokát vytočil číslo hotelu: „Mason u aparátu. Spojte mě laskavě s mým apartmá.“

Za chvíli uslyšel hlas recepčního: „Je mi líto, pane Masone, ale nikdo to tam nebere.“

„To není možné,“ odvětil Mason. „Moje sekretářka slečna Streetová čeká na mé zavolání –“

„Slečna Streetová odešla z hotelu několik minut po vás, pane Masone.“

„Víte to určitě?“

„Viděl jsem ji na vlastní oči.“

„Co měla na sobě?“

„Nepromokavý plášť a klobouk.“

„Držela v ruce aktovku?“

„Ne. Měla jen kabelku.“

„A ještě se nevrátila?“

„Zatím ne.“

Mason se zakabonil. „Až se vrátí, vyřiďte jí, že přijdu asi za hodinu.“

Zavěsil sluchátko. „Můžeme jít, Paule.“

Auto zastavilo na Stockton Boulevard před dvoupatrovým domem. V přízemí byly dvě výkladní skříně: „F. KRANOVICH, krejčovství. Čistíme a žehlíme obleky,“ hlásal nápis nalevo od vchodu. Vedlejší výklad oznamoval, že tu sídlí „MABEL FOSSOVÁ Portrétní fotografie – Potřeby pro amatéry.“

Za volantem seděl jeden z Drakových agentů a Mason ho požádal, aby zaparkoval vůz o půl domovního bloku dál. Nato s Drakem vystoupili po krátkém schodišti do mezzaninu. Drake si prohlížel jména na poštovních schránkách. „Tady ho máme – Morgan Evans. Perry, je to prohnaný chlápek a hned tak neskočí na špek.“

„Buď bez obav, já si s ním poradím,“ řekl Mason a stiskl tlačítko zvonku. Slyšeli, jak se zvonek rozdrnčel v bytě na prvním poschodí.

„Seděl v base a vyzná se. Buď opatrný, nezkoušej hrát nějaké divadýlko,“ pokračoval Drake.

Mason přikývl a znovu podržel prst na tlačítku. „Nejsou

doma,“ řekl po chvíli.

Vykročil k domovním dveřím, zastavil se a zamyšleně hleděl na mokrý chodník. Déšť ustal, ale černá mračna se ještě převalovala po obloze.

„Vypadá to, že ptáčci ulétli z hnízda,“ poznamenal.

„Jestli Evelyn Whitingová Carla Moara poznala a pak ho vydírala, měla pádný důvod, aby se po jeho smrti hleděla honem ztratit z obzoru,“ připojil Drake.

„Čím víc o tom přemýšlím, tím víc toužím si s ní promluvit. Musíme ji najít, Paule.“

„Ale kde ji máme hledat? Ten její pacient měl vůz a prostě –“

„V sádrovém obvaze nemohl řídit.“

„To jistě ne, proto si za volant sedla Evelyn.“

Mason přikývl. „Paule, tenhle dům nemá vlastní garáž. Novomanželé si určitě nevzali auto do Honolulu, ale nechali je doma. Porozhlédneme se po okolí, kde je nejbližší garáž.“

„Já bych řekl, že dávají vůz do některé z těch velkogaráží v centru. Odjeli autem do přístavu a zapíchli je někde poblíž, aby je měli po ruce, až se vrátí z Honolulu.“

„V tom případě by nepotřebovali sanitku,“ namítl Mason. „Pojď, podíváme se po té garáži.“

Vrátili se k čekajícímu autu. Objeli asi tři domovní bloky, když Mason požádal řidiče, aby zastavil. „Tady jednu garáž vidím. Zeptáme se, nic nás to nestojí.“

„Můžete mi ukázat vůz Morgana Evese?“ zeptal se Mason, když se objevil zřízenec.

„Není tady.“

„Ale pan Eves to k vám dává, viďte?“

Muž si Masona zkoumavě prohlížel. „Ano, pan Eves tady garážuje.“

„Kdy se vrátí?“

„To nevím.“

„Podívejte, potřeboval bych se dovědět, v jakém je ten vůz stavu.“

„Proč vás to zajímá?“

„Eves chce koupit nové auto a svůj vůz nabídl prodejně jako protihodnotu. Jim se zdá, že nasadil příliš vysokou cenu, ale když najdou kupce, rádi mu vyhoví. Měl bych o jeho vůz zájem, ovšem musel bych vidět, v jakém je stavu.“

„Velice dobrém,“ řekl zřízenec. „Motor šlape jako hodinky.“

„Kdy bych mohl přijít, abych se na ten vůz podíval?“

„To vám nepovím. Eves naložil do auta hromadu zavazadel a odjel. Neřekl, jak dlouho bude pryč.“

„Jel s manželkou?“

„Nějaká žena vedle něj seděla. Nevěděl jsem, že je ženatý.“

„Slyšel jsem o tom v té prodejně. Nevíte, kdy bych ho mohl zastihnout?“

„Nemám zdání.“

„Nejel náhodou do Los Angeles?“

„Nevím, kam jel, a nevím, kdy se vrátí. My se zákazníků na to nevyptáváme.“

„Kdy si vyzvedl vůz?“

„Včera kolem třetí odpoledne.“

„Co se dá dělat. Ještě pár dní počkám, a jestli se Eves do té doby nevrátí, poohlédnu se po nějakém jiném zájemci. Moc vám děkuju.“

„Zbytečně se namáháš, Perry, Eves je vykutálený ptáček a zahladil za sebou stopy. S tím jsi mohl počítat,“ řekl Drake, když nasedli do auta.

„Paule, vzpomínám si, že jsem viděl tu ošetřovatelku párkrát fotografovat parníky, které jsme cestou potkali.“

„No a co?“

„Evelyn se vrátila včera ráno a odjela až uprostřed odpoledne. Přivezla si jistě pár filmů a dala je vyvolat. Zeptáme se v tom

fotoateliéru, jestli tam byla.“

„Proč by ty filmy někam dávala, když věděla, že za několik hodin zase z města odjede?“ otázal se Drake.

„Dejme tomu, že když filmy nesla vyvolat, ještě netušila, že odjede. A když jí manžel řekl, že se odpoledne vydají na cesty, dala fotoateliéru adresu, kam mají fotky odeslat.“

„Perry, zahráváš si s dynamitem.“

„To dobře vím, Paule.“

„Jsi v situaci, kdy si nemůžeš dovolit takhle riskovat,“ naléhal Drake. „Pošlu někoho ze svých lidí pro ty fotky, a kdyby proto byly nějaké nepříjemnosti, on to už zahraje do autu a –“

„Kdepak, nemůžu od nikoho žádat, aby za mne tahal kaštany z ohně,“ přerušil ho Mason. „Vrátíme se tam, kde jsme už jednou byli,“ řekl řidiči.

Když Mason vystoupil z auta, dalo se znovu do deště. Otevřel dveře obchodu s fotopotřebami, v zadní místnosti cinknul zvonek a vzápětí se odtud vynořila asi padesátiletá žena v modrém pracovním plášti. Zastavila se u pultu a vyčkávavě na něho hleděla.

„Přišel jsem vyzvednout fotografie pro paní Evesovou,“ řekl Mason. „Možná, že je objednala na své dívčí jméno Evelyn Whitingová.“

„Ale ona si přála, abych je zaslala poštou,“ odvětila žena.

„Já vím,“ pravil Mason nonšalantně, „jenže když se dověděla, že sem pojedu, požádala mě, abych ty fotky vyzvedl.“

Žena otevřela zásuvku a vyndala dvě žluté obálky. „Dělá to šest dolarů pětasedmdesát.“

Mason vyndal z náprsní tašky desetidolarovou bankovku a pohlédl na obálky. Tužkou na nich bylo napsáno: „Pí Evesová“, bez adresy.

„Moment,“ poznamenal, „Evelyn říkala, že ty fotky budou stát nanejvýš pět dolarů.“

„Lituji, ale jinde v centru by zaplatila mnohem víc než u mne. Šest dolarů pětasedmdesát, níž nemohu jít.“

„Jak od ní dostanete ty peníze, když fotografie pošlete poštou?“

„Pošlu je na dobírku. Zrovna jsem se chystala, že to udělám.“

„Víte co? Nerad bych si vzal na odpovědnost, že jsem platil víc, než Evelyn řekla. Proto zásilku připravte, jak jste měla v úmyslu. Evelyn na ty fotky už netrpělivě čeká. Aspoň jí povím, že jsou na cestě.“

Žena přikývla, vyndala filmy s obrázky z obálek, vstrčila je do krabice od fotografických papírů, vytáhla firemní štítek ze zásuvky a krabici zabalila. Nato napsala adresu a štítek nalepila na balíček.

„Když o tom tak uvažuju,“ pravil Mason pojednou, „přece jen si ty fotky vezmu. Evelyn je bude mít dřív, než by došly poštou.“ Položil na pult desetidolarovku.

„Jak si přejete,“ řekla žena. „Kdy se vrátí paní Evesová?“

„Asi tak za týden.“

„Jak se vede jejímu pacientovi?“

„Myslíte toho s tím korzetem?“ otázal se Mason.

„Ano.“

„To vám nepovím. Neviděl jsem ho.“

„Je to chudák,“ poznamenala žena. „Paní Evesová říkala, že ten sádrový obvaz nesmí sundat ještě kolik neděl. Přijela s ním z Honolulu. Zajímalo by mě, jak se mu daří.“

„Z přístavu ho asi dovezla sanitka, viďte?“

„Ano. Vynesli ho na nosítkách. Ráda bych věděla, kdo se o něj stará. Neslyšela jsem, že by někdo šel nahoru.“

„Asi ho odvezli jinam.“

„Neviděla jsem tu sanitku.“

„Znáte jejího manžela dlouho?“

„Ano, od té doby co tady bydlí.“

„Tedy ještě předtím než se oženil, že ano?“

„Ovšem. Občas se pro něco zastavil a vyměnili jsme pár slov. Mimochodem, vyhovoval paní Evesové ten rámeček? Objednala ho telefonicky a já ho odnesla nahoru.“

„Myslím, že se jí zdál trochu malý.“

„Oválný rámeček měl přesně tu velikost, jakou chtěla.“

„Víc o tom nevím, jenom bydlím v sousedství,“ odvětil Mason. Žena mu vrátila tři dolary a 25 centů a podala mu balíček. Advokát poděkoval a vyšel z prodejny.

„Zjistil jsi něco?“ zeptal se Drake, když Mason nasedl do auta.

„Samozřejmě. Mám ty filmy a taky adresu Evelyn. Ten chlápek v sádrovém obvazu není Eves.“

Drake si prohlížel adresu.

„Víš, kde to je?“ zeptal se Mason.

„V pohoří Santa Cruz, asi půldruhé hodiny jízdy. V tomhle nečase bychom tam jeli trochu déle.“

„Tak vyrazíme. Ten balíček dáme na poštu,“ rozhodl Mason.

„Perry, možná skončíme ve slepé uličce. Máš nějaký důkaz, že Whitingová a Moar mají něco společného?“

„To nemám. Jenomže kromě jeho manželky a dcery byla Evelyn jedinou osobou na lodi, která ho znala z dřívějška jako Carla Moara.“

„Zapomínáš na Dailovu dceru.“

„Ta to zjistila, až když zapátrala v Bellině minulosti. Neznala se s ním od vidění a proto Moar netušil, že Celinda jeho skutečnou totožnost odhalila.“

„Ta ukradená fotografie Celindě pomohla, nemyslíš?“

„Podle všeho ano. Vyměnila fotografie, Bellinu podobenku poslala letecky Rooneymu, a on zjistil, že Newberry je Moar.“

„Rooney ovšem o žádné fotce nemluvil,“ připomněl Drake.

„To je pravda, nezmínil se o ní. Rád bych věděl, jak to vlastně bylo. Zastavte u nějaké budky, musím zavolat Dellu. Mám dojem, že ta ošetřovatelka nám může poskytnout pár užitečných

informací. Jestli to byla opravdu ona, kdo poslal Moarovi vzkaz, pak jsme určitě na správné stopě. S manželem odjela do Honolulu. Eves se vrátil clipperem, Evelyn si našla pacienta, který by jí zaplatil cestu lodí. Na palubě uviděla Carla Moara, zjistila, že cestuje pod jménem Newberry. Situace jako stvořená pro vydírání a Moar byl jako oběť ideální – v opasku na peníze měl nejmíň osmnáct tisíc dolarů. Horké prachy.“

„Proč myslíš, že to byly horké prachy?“

„Vyplývá to z jeho chování.“

„Třeba skutečně vyhrál v loterii.“

„To připouštím,“ řekl Mason, „ale několik měsíců si hrál na bohatého turistu a pořád mu ještě zbylo osmnáct tisíc dolarů. Takže výhra dělala asi pětadvacet tisíc dolarů. Jenže pak by se jeho jméno muselo přece najít mezi výherci.“

„Také jsi nadhodil možnost, že ty peníze vlastně patřily jeho ženě,“ podotkl Drake.

„Teď mi připadá tahle verze méně pravděpodobná,“ řekl Mason, když auto zastavilo u chodníku. „Pane Masone, chtěl jste telefonovat,“ ozval se řidič.

Mason zavolal z budky do hotelu a dověděl se, že se Della ještě nevrátila. Nasedl do auta a zavrtěl hlavou: „Nějak se mi to nelíbí, Paule,“ pravil. „Della je ještě pořád pryč.“

„Asi zašla ke kadeřníkovi,“ poznamenal Drake.

„Ona ne,“ řekl Mason. „Když pracujeme na nějakém případě jako třeba teď, dělá jako šroub a neodskočí si ani na jídlo, pokud jí neřeknu.“

„Napadlo mne, jestli její nepřítomnost nějak nesouvisí s útržkem modrého imprimé.“

„Můžeš mít pravdu, Paule.“

„Třeba si vzpomněla, která žena měla ty večerní šaty na sobě,“ řekl Drake.

Mason svraštil čelo. „Ať je to tak nebo onak, Della by určitě

neodešla z hotelu jen tak. Určitě by tam nechala vzkaz. A nechápu, proč je tak dlouho pryč.“

„Však už se dozvíme, co ji zdrželo. Teď ale jedeme přepadnout Evelyn Whitingovou,“ zamručel Drake.

„Myslíš, že ji nebudeme dlouho hledat?“

„Kdepak, tam je jenom obchod se smíšeným zbožím, pošta a pár srubů. Najdeme ji bez potíží.“

Auto zastavilo před obchodem se smíšeným zbožím spojeným s poštou. Řidič vystoupil a vešel do prodejny. Už nepršelo, mezi roztrhanými mraky prokukovalo modré nebe a občas se ukázalo slunce. Obrovské kmeny sekvojí vroubily návrší na druhé straně cesty.

Drakův detektiv se vrátil a zase usedl za volant. „Asi o půl míle dál odbočíme doleva a zastavíme u prvního srubu na levé straně.“

Když auto vjelo na kamenitou cestu, která povlovně stoupala, řekl Drake: „Perry, mluvit budeš ty. Já budu jenom koukat a poslouchat. A neriskuj – je to nebezpečný chlápek a nosí bouchačku.“ Mason přikývl.

Řidič zpomalil, otočil vůz a zastavil. „Jsme na místě,“ řekl.

Mezi stromy stál prostorný srub. Z komína stoupal světle modrý kouř. „Někdo je doma,“ poznamenal Drake.

„Tak jdeme,“ řekl Mason.

„Máš zbraň?“ zeptal se Drake detektiva, a když muž přikývl, řekl: „Až vejdeme dovnitř, zůstaneš stát u zdi, abys měl krytá záda. Můžeme jít, Perry.“

Mason zaklepal a Evelyn Whitingová otevřela dveře. Tvářila se udiveně. „Vy…? Jste pan Mason, ten advokát, že ano?“

Mason přikývl. „Pustíte nás dovnitř, slečno Whitingová? Musíme s vámi mluvit.“

Na okamžik zaváhla, potom otevřela dveře dokořán. Muži

vešli do srubu.

„Jste sama?“ zeptal se Mason.

„Ano.“

„Potřeboval bych hovořit s jistým panem Evesem.“

„Není tady.“

„Víte, kdy se vrátí?“

„To nevím.“

„Víte kde je?“

„Nevím.“

„Promiňte, že obtěžuji,“ řekl Mason a posadil se, „ale potřebuji od vás nějaké informace.“

„Já nevím co –“

„Znala jste Carla Moara, že ano?“

„Ano, znala jsem ho.“

„Kdy jste ho viděla naposledy?“

„Myslíte, než jsem odjela do Honolulu?“

„Ovšem.“

„Nesetkala jsem se s ním od té doby, co se oženil.“

„A teprve na lodi jste se znovu potkali, že?“

„Ano.“

„Pokud vím, snažil se Moar setkání s vámi vyhnout.“

„Myslím, že ano. Ale pak jsem ho v neděli ráno náhodou podala na promenádní palubě.“

„Vyložím karty na stůl, slečno Whitingová,“ pravil Mason. „Zajímám se o vás, protože se domnívám, že můžete být důležitou svědkyní obhajoby. Vím, že jste se provdala a odjela do Honolulu na svatební cestu.“

„Byla to svatební cesta, ale také nebyla.“

„Nerozumím.“

„Nastoupila jsem na loď s manželem, ale jen jsme vypluli z přístavu, zastavil u parníku motorový člun. Manžel se musel vrátit. Sešplhal po provazovém žebříku, který spustili z lodi. Jakživ jsem

nezažila tak trpké zklamání. Manžel mi řekl, abych pokračovala v cestě, že za mnou přiletí clipperem do Honolulu.“

„A přiletěl za vámi?“

„Ne.“

„Proč nesplnil svůj slib?“

„To vás nemusí zajímat.“

„A vy jste se vrátila do San Franciska?“

„Ano. Dověděla jsem se, že jistý pan Cartman byl zraněn při autonehodě a hledá diplomovanou sestru, která by o něj pečovala. Chtěl se vrátit do Kalifornie a já jsem té vhodné příležitosti využila.“

„O svém příjezdu jste nikoho neinformovala?“

„Ne.“

„Navíc jste se postarala, aby si vaše sestra myslela, že jste pořád ještě na Havaji. Dostává dopisy –“

„Jak to víte?“ zeptala se udiveně.

„Hovořili jsme s vaší sestrou,“ řekl Mason. „Získali jsme o vás řadu zajímavých informací, paní Evesová.“

Chystala se odpovědět, ale zarazila se. Upřela oči na podlahu a tiše pronesla: „Bude lépe, když počkáte, až se vrátí můj manžel.“

„Takže by se měl asi brzy vrátit?“

„No… já totiž…“

Odmlčela se. Drake a Mason si vyměnili pohledy. „Předpokládám, že víte proč vám kladu tyto otázky, paní Evesová,“ řekl advokát. „Zastupuji paní Moarovou.“

Přikývla.

„Jako obhájce paní Moarové mě zajímá jen její případ. Do vašich soukromých záležitostí nehodlám zasahovat. Veškeré sdělení považuji za důvěrné.“

Zamyšleně si ho měřila. „Tak dobrá, pane Masone, povím vám pravdu,“ řekla po chvíli. „Byla jsem už jednou provdána, ale nebyla to pro mně příjemná zkušenost. Naučila jsem se

nedůvěřovat mužům. Vůbec nestojím o to dělat domácí puťku, zatímco manžel si chodí na zálety. Když jsem dorazila do Honolulu, pořád mi vrtalo hlavou, proč se musel Morgan tak honem vrátit. Napadlo mě, že za tím vězí nějaká ženská. Nejradši bych si své podezření ověřila, ale neměla jsem peníze na zpáteční cestu a vlastně žádnou rozumnou záminku pro svůj předčasný návrat. Náhodou jsem se seznámila s jednou nemocniční sestrou a svěřila se jí. Ta mi řekla o panu Cartmanovi, který byl zraněn při autonehodě a musí pár měsíců nosit korzet a sádrový nákrčník. Moc rád by se vrátil domů a shání ošetřovatelku, aby o něj pečovala. Zaplatí jí cestu a ovšem i její služby. Tuhle nabídku jsem hned využila. Nechtěla jsem, aby se Morgan dověděl o mém příjezdu, proto jsem napsala do zásoby několik dopisů, které pak moje známá postupně leteckou poštou odesílala. Připravila jsem také dopisy pro Marian, kdyby se Morgan ptal, potvrdí mu, že jsem pořád ještě v Honolulu. Tak, a teď víte všecko.“

„Co jste udělala po své příjezdu?“

„Pochopitelně jsem spěchala za Morganem. Myslela jsem, že ho nachytám v bytě s nějakou ženskou, ovšem –“

Odmlčela se; zvenčí se ozval hukot motoru, který vzápětí ztichl, když auto zastavilo. Uslyšeli těžké kroky na přední verandě a nato se dveře srubu otevřely. V muži, který se zastavil na prahu, poznal Mason Morgana Evese.

„Co je to tu za sešlost? Poldové?“ otázal se příchozí.

„Pane Evesi, jsem advokát Perry Mason.“

„Proč bych vám to měl věřit?“

„Je to skutečně pan Mason,“ ujistila ho Evelyn Whitingová. „Říkala jsem ti přece, že jsme z Honolulu pluli na stejné lodi.“

Eves přikývl, ale nehnul se z místa. „Tak jo. Co tu pohledává?“

„Přišli jsme se zeptat na pár věcí,“ řekl Mason.

„My ovšem nemusíme na vaše otázky odpovídat,“ řekl Eves.

Upřel oči na Drakova detektiva. „Nezkoušejte žádný kejkle. Jestli vytáhnete bouchačku, máte se na co těšit.“

Nastalo ticho. Mason vyndal cigaretové pouzdro, vzal si cigaretu a pravil: „Mluvme k věci, Evesi.“

„Tak spusťte,“ řekl Eves.

Mason si zapálil a uvolněně se opřel dozadu. „Jsem advokát, Evesi. Zastupuji paní Moarovou, kterou státní zástupce obvinil z vraždy. Stejnou lodí jako ona cestovala vaše manželka, která ošetřovala pacienta na kolečkovém křesle. Znala se s Moarem ještě z dřívějška. Moar mezitím přijal nové jméno – Newberry. Předpokládal jsem, že vaše žena by mi mohla poskytnout nějaké informace, které by mi pomohly při obhajobě.“

„Co vám řekla?“ zeptal se Eves drsným napjatým hlasem.

Mason vrhl tázavý pohled na ošetřovatelku. Téměř neznatelně přikývla. „Než jsem přijel, opatřil jsem si o vaší ženě nějaké informace. Vím, že jste uzavřeli sňatek a odjeli na svatební cestu do Honolulu. Řekla mi, že jste byl z lodi neočekávaně odvolán a ona odcestovala na Havaj sama. Velice se jí po vás stýskalo, takže když se jí naskytla šťastná příležitost, aby se vrátila k vám a navíc si ještě něco přivydělala, okamžitě se jí chopila.“

Eves se ušklíbl. „Stýskalo se jí – jak dojemné! Přijela mě zkontrolovat. Myslela, že jí zahýbám.“

„Do vašich rodinných problémů mně nic není,“ odtušil Mason. „Zajímám se pouze o obhajobu svého mandanta.“

„Cos mu ještě řekla, Evelyn?“ zeptal se Eves.

„Víc už nic,“ odvětila. „Co bych mu ještě mohla povědět?“

Eves se na chvíli zamyslel. Potom zavřel za sebou dveře, přistoupil ke stolu a posadil se. Zapálil si cigaretu a zkoumavě si advokáta prohlížel. „S advokátem jsem rád zadobře. Rádi vám píchneme, stačí říct.“

„Říkám to teď,“ odvětil Mason.

„A co za to? Kouká z toho nějaký lupení nebo jenom kuličky

na hraní?“

„Svědectví nekupuji, Evesi.“

„Tak proč by sme vám měli ksakru pomáhat? Aby pak o nás psali v novinách?“

„Protože se to patří, je to občanská povinnost. Pokud vím, sám jste stál před soudem pro obvinění z vraždy, takže byste mohl vědět, že to není příjemný pocit.“

„Od koho jste se tohle dověděl?“ zeptal se Eves vztekle.

„Už si nevzpomínám,“ řekl Mason.

Eves chvíli mlčel. „Tak dobře, Masone, povím vám to na rovinu,“ poznamenal. „Zakázal jsem Evelyn, aby se do toho pletla, ale dám vám šanci. Evelyn znala Moara ještě předtím než se oženil. Potom ho zase zahlídla na té lodi. Moar jí dal áčko, aby se k němu nehlásila, dokud jí neřekne, jak se věci mají. V neděli na ni čekal na palubě. Povídal, že je v balíku, ale že jsou to horký peníze a že ho chtějí poldové sebrat kvůli nějaké defraudaci, které se nedopustil. Než se mu podaří dokázat, že byl křivě obviněný, jistě vyčmuchají jinou, ještě horší levotu, co provedl, a z které ho zatím nepodezírají. Říkal, že mu Belle přirostla k srdci, a proto dá ty prachy manželce a vezme roha.“

„A co říkal ještě?“

„Povídal, že je úplně na huntě, a když to nepůjde jinak, tak se vším skoncuje.“

Masonův hlas se chvěl vzrušením: „Tohle zamotá obžalobě pořádně hlavu.“

„Já bych si tak jistej nebyl,“ řekl Eves. „Moar se sice chystal všecko zabalit, jeho žena však nevěděla, že má v úmyslu sáhnout si na život. Chtěla ho odklidit z cesty. Když Moar vyšel na palubu, aby skočil do moře, sledovala ho a oddělala.“

Mason zavrtěl hlavou. „To jste vedle, Evesi.“

„Nemůžu si pomoct, říkám vám, co se stalo. Nic než čistou pravdu.“

„Jak to můžete vědět?“

„Vycházím z faktů. Nezapomeňte, že ta Fellová viděla, jak se všechno odehrálo.“

„Pochybuji, že na její svědectví se dá plně spolehnout,“ řekl Mason. „Výpověď vaší ženy mi pomůže prokázat, že moje klientka nenese vinu na manželově smrti. Zajímá mě ovšem, zda bude Evelyn ochotna svědčit.“

„Půjde svědčit,“ ujistil ho Eves. „Ale prozradím vám ještě něco. Čeká vás překvapení. Svědectví, které přitíží vaší klientce. Říkám vám to na rovinu. Moar by se oddělal, kdyby ho jeho žena nechala být. Jenomže ona ho zabila dřív, než mohl provést svůj úmysl.“

„Uvidíme, jestli se to žalobě podaří prokázat,“ odpověděl Mason.

„A připravte se na to překvapení,“ opakoval Eves. „Jaké překvapení?“

„Na nečekaný svědectví.“ Eves se podíval na manželku. „Máme mu to říct?“

Zavrtěla hlavou. „Když to neví, radši ne.“

„Když to tedy nevíte, my vám to neřeknem,“ pravil Eves.

Mason se zpříma podíval na ošetřovatelku.

„Až soud vyslechne vaši výpověď, jsem si jist, že paní Moarová bude osvobozena. Nějaké překvapující svědectví na tom nic nezmění.“

„Víte snad, čeho se bude týkat?“

„To opravdu netuším,“ usmál se Mason.

„Co ty na to?“ zeptal se Eves manželky.

Zavrtěla hlavou.

„Vidíte, už podruhé mám červenou,“ řekl Eves. „Necháme toho.“

„Potřebuju si ještě něco objasnit,“ poznamenal Mason. „Poslala jste panu Moarovi ten vzkaz, aby se s vámi sešel na

palubě?“

„Cože, já?“ pravila ošetřovatelka udiveně.

Mason přikývl.

„Já ho na žádnou schůzku nezvala,“ řekla. „Obálka, kterou jsem položila na přepážku lodního pokladníka, obsahovala podepsanou potvrzenku za vydané stravenky.“

„Jeden stevard si všiml, že jste tam dala obálku. Tak tohle jsme si vysvětlili. Ještě by mě zajímalo, co se stalo s vaším pacientem z lodi.“

Zavadila zrakem o Evese.

„Ten je mimo hru,“ odpověděl Eves. „Neslyšel, o čem Moar s Evelyn hovořil. Manželka se o pana Cartmana starala během cesty, ale když loď připlula do San Franciska, neměl se k tomu, aby jí doplatil, co slíbil. Přivezla ho do mého bytu, odkud si ho měli vyzvednout jeho příbuzní. Poslal jsem Evelyn sem do srubu a sám jsem počkal, až se ti hamouni objevili. Brzy pochopili, že mě neoblafnou, honem zaplatili, co byli dlužni a Cartmana si odvezli.“

„Kde je teď?“ otázal se Mason.

„Nemám tušení. Hlavně, že vysolili ty prachy, a tím to zhaslo.“

Mason vyndal z kapsy čistý formulář. „Toto je svědecká obsílka. Jak ji mám adresovat – na Evelyn Whitingovou nebo Evesovou?“

„Napište ji na Whitingovou,“ řekl Eves. „Rozvodové řízení není zatím u konce. Státní zástupce mě nemá zrovna v lásce, a kdyby zaslechl moje jméno… Mám to polepený, odkroutil jsem si kolik let v base, jestli to nevíte.“

„Vím o tom,“ přikývl Mason.

„Tak jo. Mohli jsme mlčet jako ryba a byl byste nahranej. Ale my jsme vám vyšli vstříc, Masone. Doufám, že si to budete dobře pamatovat.“

Mason vyplňoval formulář.

„A dávejte si bacha,“ pokračoval Eves. „Jestli je státní šikula, může vám pořádně zatopit, až to eso vytáhnete z rukávu.“

„Děkuji za upozornění, budu připraven,“, řekl Mason. „Paní Evelyn Whitingová, tímto vám předávám svědeckou obsílku, ve které se vám ukládá, abyste se dostavila zítra v deset hodin dopoledne k soudu jako svědek obhajoby v trestní věci stát Kalifornie proti Anně Moarové.“

„Dobrá,“ pravil Eves. „Všechno jsme si tedy už řekli a vyřídili. A teď honem vypadněte, trávím líbánky.“

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Když Mason vešel do hotelové haly, zastavil se a podíval se na Drakea. „Paule, přemýšlím o tom Evesovi. Mám dojem, že nás vodí za nos.“

„Proč by to dělal?“ namítl Drake. „Je to kriminálník, ale váží si tě, protože jsi advokát. Udělá pro tebe maximum. Až soud uslyší, co Moar povídal Evelyn Whitingové, zprostí tvou klientku viny.“

„Tak či onak, Eves se mi nelíbí. Paule, musíš zjistit všechno, co se dá o té autonehodě, při které byl Roger P. Cartman zraněn, vypátrat jeho příbuzné a také kde je Cartman teď.“

„Dobrá, hned to rozjedu,“ odvětil Drake.

Recepční předal Masonovi klíč a několik vzkazů. Byly to záznamy jeho telefonátů pro Dellu Streetovou.

„Vrátila se už slečna Streetová?“

„Neviděl jsem ji,“ zavrtěl hlavou recepční.

Mason s Drakem vystoupili z výtahu ve čtvrtém poschodí. Advokát spěšně odemkl dveře apartmá a vstoupil. „Od rána tady nebyla,“ řekl, když se rozhlédl po místnosti. „Paule, kdoví, co se jí přihodilo.“

„Ale odešla přece o vlastní vůli,“ namítl Drake.

„Proč nenechala žádný vzkaz? Nekoukej na mne a dělej něco, proboha!“

„Co mám dělat?“

„Možná se stala obětí dopravní nehody. Rozjeď pátrání. Sanitky, nemocnice a tak. A hoď sebou!“

Drake přikývl. Proběhl spojovacími dveřmi do svého pokoje a chopil se telefonu.

Telefon na Masonově stole zadrnčel. Advokát okamžitě zvedl sluchátko, řekl: „Ano“ a uslyšel hlas Belly Newberryové: „To jste vy, pane Masone?“

„Ano, Já. Odkud voláte, Bello?“

„Ze svého motelu. Zkouším se vás dovolat už celé dopoledne. Jakmile se dověděli, že jste podal u soudu žádost o mé propuštění, hned mě nechali běžet.“

„Ozvala se vám Della?“

„Ne. Volala jsem jí každou půlhodinu, ale nikdo nebral telefon. Žádný vzkaz jsem nenechala, protože jsem měla strach, že tak by si nějaký reportér mohl zjistit, kde bydlím.“

„Naskočte do taxíku a honem přijeďte,“ řekl Mason. „Musím s vámi mluvit.“

Zavěsil, prošel několika pokoji, až dorazil k Dellině ložnici, potom zamířil zpátky a vešel do místnosti, kde Drake zrovna ukončil nějaký rozhovor.

„Za půl hodiny budu vědět, jestli se Delle něco přihodilo,“ uvítal ho Drake.

„Půl hodiny je příliš dlouhá doba,“ pravil Mason.

„No, možná i dřív. Moji lidé pročesávají město, jenže na výsledek si nějaký čas počkáme.“

Mason přikývl. „Belle Newberryová za chvíli přijede.“

„Tak ji konečně propustili?“

„Ano, udělali vůbec hloupost, že ji zadrželi. Mysleli si, že se od ní dozví o původu těch peněz. Těch osmnáct tisíc dolarů je zajímá mnohem víc než všechno ostatní.“

Mason začal přecházet dlouhými kroky po místnosti. „Mám z toho zamotanou hlavu, Paule. Měl jsem se vrátit dřív. Della je možná vážně zraněná a leží v nemocnici, zatímco my jsme hledali tu ošetřovatelku.“

„Della si vzala s sebou kabelku, že?“

„Zřejmě ano. Tady jsem ji nikde neviděl.“

„Zavolej do své kanceláře v Los Angeles, Perry. Pokud se Delle něco stalo, najdou v dokladech její adresu a –“

„To je přece nápad!“ pochválil ho Mason, zvedl telefon a

objednal pilný hovor do Los Angeles. Pak znovu začal rázovat po místnosti.

Telefon zazvonil. Drake zvedl sluchátko, chvíli poslouchal a pak řekl: „Dobrá, pokračujte v pátrání.“ Zavěsil a pohlédl na Masona. „Žádná sanitka ji nevezla, nebyla ošetřena na ambulanci, neleží v nemocnici. Ani dopraváci o ní neslyšeli.“

„Co jiného se mohlo stát, když ji neporazilo auto?“

„Možná ji odvezli na některou soukromou kliniku,“ odpověděl Drake. „Nejdéle za půl hodiny se to dozvíme.“

„Když jsme odjížděli z hotelu, silně pršelo,“ přemítal Mason nahlas. „Vozovka byla mokrá a kluzká. Nějaký vůz dostal smyk, najel na chodník a Dellu porazil. Řidič ji pak odvezl do nemocnice… Ale potom by přece policie o tom musela mít hlášení.“

„Řidič auta to nemohl ohlásit, protože byl zraněn sám,“ nadhodil Drake.

„Ale policie by se o té nehodě určitě dověděla,“ řekl Mason.

Drake přikývl.

„Co se jí jenom mohlo stát? Napadá tě ještě něco, Paule?“

„Víš, možná, že –“ zaváhal detektiv.

„Tak honem, ven s tím!“ vybídl ho Mason netrpělivě.

„Della odešla o své vlastní vůli, jak dobře víme,“ odvětil Drake. „Za normálních okolností by ti zanechala vzkaz nebo se pokusila s tebou telefonicky spojit, aby ti ohlásila, kam jde.“

„Souhlasím. A co dál?“

„Nu, z toho přece plyne, že musela odejít ve spěchu.“

„Pokračuj.“

„Della věděla, že jdeme navštívit Marian Whitingovou, abychom se pokusili od ní získat informace o té ošetřovatelce. Určitě by nám tam zavolala, kdyby to považovala za nutné.“

„Tak se už konečně vyjádři!“

„Vzpomeň si, že krátce před naším odjezdem ti přinesl ten

stevard kus modrého hedvábí. Rozstříhl jsi je na tři díly a –“

Mason přikývl a vylovil z kapsy ústřižek modrého imprimé. „Už jednou jsi poznamenal, že si asi Della vzpomněla, která žena ty šaty z modrého hedvábí měla na sobě.“

„Předpokládejme, že se na tu ženu konečně upamatovala, ovšem pro jistotu si to ještě chtěla ověřit. Předpokládejme, že za ní zašla, neopatrně se podřekla a ten neznámý či neznámá se postaral, o to, aby jí zavřel ústa.“

„Máš bujnou fantazii, Paule. To je nepravděpodobné.“

„Myslíš? Víme, že se ty šaty zachytily na oporce na vnější straně zábradlí.“

Mason přikývl.

„Moře bylo rozbouřené a při vysokém vlnobití by se sotva kdo pokoušel lézt přes palubní zábradlí.“

„Co tím míníš?“ zeptal se Mason.

„Hned se dozvíš,“ odvětil Drake. „Řekněme, že Moar byl zavražděn. Řekněme, že ta učitelka Fellová říká pravdu a viděla nějakou ženu svrhnout Moara přes zábradlí. On se přitom chytil jejích večerních šatů, kus z nich vyškubl, a když padal, útržek se zachytil na oporce a vyklouzl mu z prstů.“

„To myslíš vážně, Paule?“

„Tak najdi nějaké jiné vysvětlení, jak se ten kus imprimé dostal na vnější stranu zábradlí.“

Mason se zamyšleně zahleděl na vzorek koberce. Zvedl sluchátko, když zazvonil telefon. Ohlásil se mu Jackson z Los Angeles. Advokát se od něho dověděl, že na Dellu Streetovou se nikdo nedotazoval a ani ona sama kancelář nevolala.

Chystal se právě zavěsit, když se ve sluchátku ozval hlas recepčního: „Pane Masone, čeká na vás v hale slečna Newberryová.“

„Pošlete ji nahoru!“

Zamyšleně převracel v prstech modré imprimé, když se ozvalo

zaklepání. Mason otevřel dveře, potřásl Belle Newberryové rukou a řekl: „Prožila jste pár krušných hodin, Bello.“

„Nebylo to tak zlé,“ odvětila. „Chudák máma je na tom mnohem hůř.“

„Dnes večer jdu za ní,“ řekl Mason. „Předběžné projednání začíná zítra dopoledne. Měl jsem už v úmyslu vaši matku navštívit, ale zdržela mě jiná nutná záležitost. Našel jsem svědka, který mi pomůže obžalobu proti ní vyvrátit. Zítra večer bude vaše matka volná.“

Belliny oči se rozšířily úžasem. „Myslíte to doopravdy, pane Masone?“

Advokát přikývl. „Svědeckou výpovědí prokážeme, že Carl byl v úzkých a rozhodl se vzít si život, aby vás ušetřil hanby.“

„Říkáte, že spáchal sebevraždu?“

Mason mlčky přikývl.

„Nemohu tomu uvěřit,“ řekla.

„Udělal to, protože vás miloval, Belle.“

„Ale proč se rozhodl odejít ze světa?“

„Měl horké peníze.“

„Nerozumím vám.“

„Znamená to, že byly kradené a on se domníval, že policie mu je v patách.“

Zavrtěla hlavou. „Carl na to neměl povahu, aby něco ukradl.“

„Jenomže veškerá fakta tomu nasvědčují a svědecká výpověď to potvrdí.“

Povšimla si imprimé, které držel Mason v ruce. „Co to máte?“ zeptala se.

Mason jí podal útržek hedvábí. „Poznáváte to?“

Svraštila čelo. „Odněkud to znám,“ řekla.

„Z lodi,“ napověděl Mason. „Útržek zřejmě pochází z večerních šatů a mě zajímá žena, která –“

„Ano, máte pravdu!“ zvolala náhle Belle. „Ty šaty měla ta

ošetřovatelka.“

Mason se podíval na detektiva. „Evelyn Whitingová?“

„Ano. Ta, co měla v péči pacienta na kolečkovém křesle.“

„Jste si tím jistá?“

„Vím naprosto určitě, že měla na sobě šaty z modrého hedvábí.“

Mason se otočil k Drakovi. „Paule, všechno je jasné. Della si vzpomněla, kdo měl ty šaty na sobě, a šla si to ověřit. Evelyn Whitingová se do srubu nastěhovala včera odpoledne. Eves byl celou noc pryč. Eves je profesionální zločinec, který se ničeho neštítí. A když se objevila Della a obvinila Evelyn…“

Drake vykročil k telefonu. „Čekám na příkazy, Perry.“

„Sežeň rychle půl tuctu tvrdých chlápků vyzbrojených až po zuby. Vypravíme se do toho srubu. Konečně mi došlo, proč se Eves vztekal, ale najednou změnil tón a div se nepřetrhl ochotou. A hoď sebou, Paule, máme naspěch!“

Belle Newberryová zaraženě pozorovala Masona. „Co se děje?“ zeptala se.

„Máme starost o Dellu Streetovou,“ odvětil právník, „dopoledne odešla a od té doby nemáme o ní zprávy. Nebyla zraněna při dopravní nehodě, neleží v nemocnici – zkrátka je nezvěstná. Podle všeho se vypravila hledat Evelyn Whitingovou, když si vzpomněla, že ty modré večerní šaty na ní viděla.“

„Můžu vám nějak pomoct?“ zeptala se dívka.

„Ovšem. Zůstanete tady a budete brát telefony. Všechny vzkazy si zapisujte, abyste mě mohla informovat, jakmile vám zavolám. A ty, Paule, řekni své kanceláři, aby průběžně všechna hlášení předávali Belle.“

Mason otevřel kufr, vyndal pouzdro s revolverem a připjal si je k opasku. Drake pořád ještě telefonoval. „Pospěš si, Paule, každá minuta je drahá,“ zabručel Mason a netrpělivě vykročil ke dveřím.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

Zapadající slunce zabarvilo oblohu do oranžova a nad obzor vystoupil srpek dorůstajícího měsíce, když dvě auta, obsazená zamlklými ozbrojenci dorazila k návrší se sekvojemi. Řidiči jeli pomalu a opatrně, protože úzká horská silnička se klikatila.

„Jak to chceš navlíct, Perry?“ zeptal se Drake. „Rád bych se vyhnul násilí.“

„Nejdřív musíme zjistit, jestli Eves o Delle něco ví. Ovšem, kdyby si něco chtěl začít, klepneme ho přes prsty.“

„A jakou roli v tom hraje ta Whitingová?“

„To mi není vůbec jasné. Ale určitě něco před námi tají. Jak se na té oporce k čertu mohl zachytit kus jejích večerních šatů?“

„Můžem se jí na to zeptat,“ poznamenal Drake.

„Myslím, že řešení celého tohoto problému přímo bije do očí. Musel bych na ně přijít, kdybych se nad ním jaksepatří zamyslel. Jenomže se nedokážu soustředit, protože si dělám těžkou hlavu kvůli Delle.“

„Perry, chceš Evese přimáčknout ke zdi, jak jsem vyrozuměl,“ ozval se Drake. „Nebylo by lepší zkusit to po dobrém? Vylož karty na stůl a požádej Van Densieho, aby Evese kontaktoval.“

„Proč zrovna jeho?“

„Van Densie obhajoval Evese, když stál před porotou jako obviněný z vraždy. Van Densie by nám pomohl tenhle problém vyřešit.“

„O tom pokoutníkovi nechci ani slyšet,“ odvětil Mason důrazně. „Sám teď vězí v pěkné bryndě. A navíc, ten by mi nepodal ani sklenici vody.“

„Za pokus to stojí,“ naléhal Drake.

„Ne, Paule. Rozhodl jsem se pro otevřenou akci. Když s někým mluvím, hned poznám, jestli říká pravdu. Podívám se Evesovi do očí, zeptám se ho na Dellu a vsadím se s tebou, že

uhodnu, jestli mi lže.“

„Dobrá, řekněme, že bude lhát. Co uděláš?“

„Zatknu ho,“ řekl Mason.

„Ty?“

„Ano. Podle pravidla obyčejového práva smí soukromá osoba zatknout jinou soukromou osobu, když byl spáchán zločin a má Přiměřený důvod se domnívat, že ho spáchala zatčená osoba.“

„A máš tu přiměřenou jistotu?“

„Tuhle starost nech na mně,“ řekl Mason. „Za příští zatáčkou zastavte u první odbočky doleva,“ obrátil se k řidiči. „Vypněte motor a reflektory. Dál půjdeme pěšky.“

Pod zalesněnou strání auta zastavila. Muži vystoupili a mlčky čekali na další příkazy.

„Po této cestě dojdeme ke srubu, který obklíčíme,“ vysvětloval Mason. „Mám za to, že tam zastihnu muže, který unesl jednu mladou ženu. Půjdu dovnitř a vy zadržíte každého, kdo by se pokusil z domu uprchnout. Střelnou zbraň použijte jenom v krajním případě.“

Za několik minut dorazili na místo. Okna srubu byla temná a nic nerušilo hluboké ticho. Mason s Drakem chvíli počkali, aby jejich lidé měli čas se rozmístit.

Mason kývl na detektiva. „Jdeme, Paule.“

Vyběhl po schůdcích přední verandy a zabušil na dveře. Když se nikdo neozval, zalomcoval klikou. Dveře byly zamčené.

Advokát přistoupil k oknu, vytáhl z kapsy baterku a posvítil si dovnitř.

„Perry, co to provádíš!“ vykřikl Drake. „Jestli po tobě střelí –“

Mason neodpověděl. Rozbil sklo, prostrčil ruku otvorem a uvolnil záchytku, aby mohl okno vysunout. Nato se protáhl dovnitř. „Tak dělej, Paule!“ zvolal.

Drake na okamžik zaváhal a nato také vlezl oknem do místnosti. Mason našel ve světle baterky vypínač na stěně a

rozsvítil.

„Jestli nás přistihnou, jsme v pěkné kaši,“ zamručel Drake.

„Pojď, rozhlédneme se po domě,“ řekl Mason a zamířil ke dveřím do vedlejší místnosti.

Když zevrubná prohlídka srubu skončila, řekl Mason rozmrzele: „Vypekli nás. Slíbili, že Evelyn Whitingová přijde svědčit, protože nás potřebovali vypoklonkovat. Jakmile jsme odešli, honem vzali nohy na ramena.“

„A co teď?“ zeptal se Drake.

„Musím najít Evese.“

„Kde ho chceš hledat?“

„To ještě dobře nevím, ale musím ho vypátrat. Zastavíme se v tom obchodě se smíšeným zbožím, snad se něco dozvíme.“

Drake svolal své agenty a všichni se zas vrátili k vozům. Trvalo drahnou chvíli, než se Masonovi podařilo majitele obchodu vytáhnout z postele. Ano, pamatoval si, že se odpoledne u něj Mason zastavil a pak, asi o půl hodiny později projel kolem Eves. V autě seděla také jeho žena a všiml si, že vezou plno zavazadel.

Drake měl delší meziměstský hovor se svou kanceláří v San Francisku. Nato vzal Masona stranou.

„Perry,“ řekl, „asi tě moc nepotěším.“

„Máš nějaké zprávy o Delle?“

„Ano.“

„Tak je vyklop!“

„My vlastně ani nevíme, jestli odešla z hotelu proto, aby našla tu ošetřovatelku. Třeba měla jiný důvod, protože –“

„Tak se konečně vymáčkni!“ přerušil ho Mason.

„Hele, Perry,“ odpověděl Drake zdráhavě, „napadlo tě vůbec, že Della… že by najednou mohla od tebe odejít?“

Mason se zachmuřil. „Paule co k čertu –“

„Jen se nerozčiluj,“ řekl Drake. „Třeba se na lodi s někým seznámila anebo –“

„Sakra, tak mi to konečně řekni!“ řekl Mason popuzeně.

„Moji lidé nelenili, Perry. Našli půjčovnu aut, kde si Della krátce před polednem pronajala vůz. Zaplatila padesát dolarů jako zálohu a uvedla, že se jmenuje D. M. Crenshavová.“

„Paule, jestli tví lidé šlápli vedle, tak –“

„Vyloučeno. Zaměstnanec firmy, který Delle auto předal, ji na fotografii bezpečně identifikoval.“

„Byla sama?“

„Ano, byla sama. A teď se vrátíme do hotelu. Perry, potřebuješ se vyspat, zítra dopoledne musíš k soudu. Možná, že ráno budeme vědět víc.“

Mason se chvíli strnule díval před sebe a pak se otočil k detektivovi: „Dobrá, Paule, jdeme.“

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

Obloha nad San Franciskem byla bez mráčků, ale světlo, které proudilo okny do jednací síně, nestačilo rozptýlit šero. Proto byla rozsvícena stropní světla. Sál byl poloprázdný, protože senzacechtivé návštěvníky nepřilákal obyčejný případ vraždy manžela, který se dnes měl projednávat.

Perry Mason vypadal poněkud přepadle a měl trochu zarudlé oči, protože celou noc probděl. Obrátil se k soudci Sturtevantu Romleymu: „Vaše Ctihodnosti, obhajoba je připravena."

„Výborně," pravil soudce Romley. „Na programu jednání bude teď předběžné líčení v procesu Stát Kalifornie proti Anně Moarové, známé též jako Ann Newberryová. Zavolejte své svědky, pane žalobce."

Donaldson P. Scudder, hubený muž s výrazně bledým obličejem nasadil výraz dokonalé nestrannosti, když povstal a odměřeně řekl: „Mým prvním svědkem je Frank Remington."

Soudce Romley přikývl, zaklonil se v křesle a podíval se na obžalovanou. Anne Moarová seděla za Perry Masonem s hlavou vztyčenou a zpříma hleděla před sebe. Její obličej neměl vůbec žádný výraz.

Remington stanul na stanovišti svědků a vypověděl, že je ředitelem firmy Products Refining Company v Los Angeles, kde byl Carl Waker Moar zaměstnán, ale že jmenovaný bezdůvodně před dvěma měsíci odešel od firmy a on ho od té doby už neviděl.

Scudder otevřel aktovku a řekl: „Podívejte se na tuto fotografii, pane Remingtone. Táži se vás, zda znáte muže, který je na ní vyobrazen?"

„Ano," prohlásil svědek, „je to Carl Waker Moar, náš bývalý zaměstnanec."

„Jaké bylo jeho pracovní zařazení?"

„Pracoval u nás jako účetní."

„Žádáme, aby tato fotografie byla přijata jako důkazní prostředek,“ pravil Scudder.

„Nemám námitek,“ řekl Mason.

„Položte svědkovi kontrolní otázky,“ vyzval ho žalobce.

Mason mávl rukou. „Nemám žádné.“

„Jako dalšího svědka povolávám slečnu Aileen Fellovou,“ oznámil náměstek státního zástupce.

Aileen Fellová, asi třicetiletá žena se snažila zachovat důstojný obličej, ale přesto nezakryla nervozitu. Byla vzata do přísahy a zaujala místo na stanovišti svědků.

„Jak se jmenujete?“ otázal se Scudder.

„Aileen Lenore Fellová.“

„Vaše zaměstnání?“

„Jsem učitelka.“

„Kde jste byla v neděli večer, šestého tohoto měsíce?“

„Na lodi plující z Honolulu do San Franciska.“

„Na této lodi byli zajisté také další cestující?“

„Ano, to je samozřejmé.“

„Obracím vaši pozornost na obžalovanou paní Anne Newberryovou Moarovou a táži se vás, zda také byla mezi cestujícími na této lodi?“

„Ano, pane. Cestovala ovšem pod jménem Newberryová.“

„Doprovázel ji někdo?“

„Ano, její manžel Carl Newberry a její dcera Belle Newberryová.“

„Belle Newberryová je ona mladá žena, na sedadle v první řadě nalevo od uličky?“

„Ano.“

„A poznala byste Carla Newberryho, kdybyste ho znovu potkala?“

„Samozřejmě.“

„Poznala byste ho na fotografii?“

„Myslím, že ano.“

„Prohlédněte si tuto fotografii, která je doličným předmětem A obžaloby a povězte nám, zda na ní někoho poznáváte.“

Chvíli se dívala na podobenku a pak přikývla. „Ano. Poznávám na ní Carla Newberryho, manžela obžalované,“ pravila důrazně.

„Jaké panovalo počasí šestého večer v mořské oblasti, kterou proplouvala loď, na níž jste cestovala vy i muž, jehož jste právě identifikovala?“

„Počasí bylo ošklivé. Přihnala se bouřka.“

„Můžete nám i o tom povědět něco víc?“

„Nejdřív se zvedl prudký vítr, myslím, že vál od severozápadu. Když ještě zesílil, spustil se ukrutný liják. Na pravoboku lodi se nedalo stát, za chvíli by byl člověk promočený na kůži. Paluba na levoboku nebyla tolik vystavená dešti a větru, ale co chvíli, když se loď zakymácela, vlny vyšplíchly na palubu.“

„Loď se tedy v bouři kymácela?“

„Ano, hodně a častokrát.“

Náměstek státního zástupce se otočil k soudci Romleymu. „Kapitán lodi nám ohledně počasí poskytne podrobnější informace.“ Obrátil se k svědkyni. „Nuže slečno Fellová, kdy jste viděla naposled pana Carla Moara, kterého jste znala jako Carla Neberryho?“

„Šestého večer.“

„Můžete to časově upřesnit?“

„Bylo to krátce před devátou hodinou.“

„Kde jste v té době byla?“

„Stála jsem blízko úpatí schodiště, které vede na člunovou palubu.“

„A kde jste viděla pana Newberryho?“

„Pana Newberryho a jeho ženu…“

„Řekla jste jeho ženu. Tím míníte obžalovanou?“

„Ano.“

„Pokračujte.“

„Pan Newberry, čili pan Moar, abych uvedla jeho pravé jméno, přišel na palubu s paní Newberryovou. Zastavili se, rozhlédli, a zamířili ke schodišti na člunovou palubu.“

„Člunová paluba se nachází nad palubou, kde jste stála?“

„Ano.“

„Prošli manželé Newberryovi kolem vás?“

„Ano.“

„V jaké vzdálenosti?“

„Asi na pět šest kroků.“

„Jak jste byla oblečená?“

„Měla jsem na sobě tmavý plášť do deště a černý baret na hlavě. Stála jsem v přítmí schodiště, takže mě nezpozorovali.“

„Zaslechla jste něco z jejich rozmluvy?“

„Ano, slyšela jsem jak paní Newberryová – totiž obžalovaná – něco řekla a pan Newberry ji rozhněvaně odpověděl. Usoudila jsem, že paní Newberryová –“

Soudce Romley ji přerušil: „Chceme slyšet, co kdo řekl, nikoli vaše domněnky.“

„No, pan Newberry, totiž pan Moar pravil: Uděláme to, jak jsem řekl já. Všechno jsem promyslel a ty se do toho nepleť.“

„A co se stalo pak?“ otázal se Scudder.

„Pan Newberry spěchal ke schodišti a začal po něm vystupovat.“

„Jak byl oblečen?“

„Měl smoking.“

„Převlečník nebo plášť do deště neměl?“

„Ne.“

„A bylo to schodiště vystaveno dešti?“

„Jestliže pan žalobce chce svědkyni neustále napovídat, navrhuji, aby byl vzat do přísahy,“ poznamenal Mason.

„Pane žalobce, napříště se vystříhejte sugestivních otázek,“ rozhodl soudce Romley.

„Snažím se ozřejmit okolnosti v době činu,“ ohradil se Scudder.

„Rozhodně protestuji proti tomu, aby pan žalobce napovídajícími a zavádějícími otázkami ovlivňoval výpověď svědkyně,“ ozval se Mason.

„Pokračujte,“ pravil soudce Romley.

„Schodiště nebylo chráněno před deštěm,“ prohlásila slečna Fellová. „Pan Moar nedbal lijáku a šel po schodech nahoru.“

„Co dělala obžalovaná?“

„Doběhla ke schodišti a začala po něm vystupovat. Pan Moar se zastavil a křikl na ni, aby se vrátila do kajuty.“

„Co se stalo pak?“

„Paní Moarová ho neuposlechla a spěšně vystoupila po schodišti.“

„Jak byla oblečena?“

„Měla na sobě černé večerní šaty.“

„Žádnou pláštěnku?“

„Ne. Její šaty měly vzadu hluboký dekolt. Liják jí smáčel holá záda.“

„Co se stalo potom?“

„Když vyšli oba na člunovou palubu, slyšela jsem nad sebou jejich kroky a za chvilku hluk zápasu…“

„Navrhuji, aby slova ‚hluk zápasu‘ byla škrtnuta z protokolu, Protože jde o domněnku svědka,“ řekl Mason.

„Návrhu se vyhovuje.“

„Co jste ve skutečnosti tedy slyšela?“

„To, co jsem řekla. Nevím, jak bych to měla vyjádřit jinak.“

„Na palubě nad sebou jste slyšela kroky?“

„Ano.“

„Můžete ten zvuk popsat?“

„Znělo to jako rychlý dupot a pak zas jako šoupavé pohyby nohou, hřmot a hluk jako když se dva lidé –“

„Dobrá, dobrá,“ přerušil ji Scudder. „Myslím, že slavnému soudu je jasné, co jste slyšela. A teď nám povězte, co jste potom udělala.“

„No, když hluk neustal ani za pár minut, začala jsem stoupat po schodišti, abych zjistila, co se nahoře děje. Asi v polovině cesty jsem uslyšela výstřel. Když jsem došla nahoru –“

„Okamžik,“ přerušil ji Scudder. „Probereme to po pořádku. Vyšla jste na člunovou palubu po schodišti. Po stejném schodišti, po němž předtím vystoupili pan Moar a obžalovaná?“

„Ano, pane.“

„Jak byla člunová paluba osvětlená?“

„Paluba nebyla osvětlená, ale v lodní nemocnici jsem viděla světlo.“

„Můžete nám upřesnit její polohu?“

„Lodní nemocnice je hned za tělocvičnou. Na zádi lodi jsou dvě schodiště, jedno na pravoboku, druhé na levoboku. Vystoupila jsem schodištěm na levoboku. Když odtud vyjdete na člunovou palubu, tělocvičnu najdete napravo od vás. Za ní je tenisový dvorec a potom lodní nemocnice.“

„V nemocnici se tedy svítilo?“

„Ano.“

„Viděla jste světlo v oknech nebo pronikalo ven dveřmi?“

„Světlo bylo v okně a vycházelo také z otevřených dveří.“

„Jak daleko jste od nich stála?“

„Přibližně dvacet kroků.“

„Dobrá, Nyní nám povězte, co jste viděla, když jste vystoupila na vrchol schodiště.“

„Viděla jsem paní Newberryovou, totiž paní Moarovou, skloněnou nad tělem svého manžela. Pan Moar ležel na palubě nehybně.“

„Co udělala obžalovaná potom?“

„Zvedla tělo –“

„Tím míníte nehybné tělo pana Moara, které leželo na palubě?“

„Ano, pane.“

„Pokračujte.“

„Paní Moarová uchopila tělo v podpaží, nazvedla je a táhla k zábradlí paluby.“

„A co se stalo pak?“

„Loď se zhoupla na pravou stranu a obžalovaná musela počkat, až se loď nakloní nalevo. Rychle dovlekla tělo k zábradlí, tam je postavila, vypálila do něj další ránu z revolveru a svrhla tělo do moře.“

„A co dál?“

„Utíkala po člunové palubě směrem k nemocnici. Tam se mi ztratila z očí.“

„Co jste udělala potom?“

„Začala jsem křičet.“

„Víte kolik bylo hodin?“ zeptal se Scudder.

„Ano, to vím přesně.“

„Kolik bylo?“

„Chvilku, po deváté. Zaslechla jsem dva údery lodního zvonu, oznámily devět hodin a v zápětí nato se ozval první výstřel.“

„Položte kontrolní otázky,“ řekl Scudder.

Mason pomalu vstal. „Jak byla oblečena obžalovaná, paní Moarová?“ zeptal se.

„Přesně tak jak jsem říkala,“ odsekla Aileen Fellová. „Měla na sobě černé večerní šaty s hlubokým dekoltem vzadu.“

„V ten den pořádal kapitán večeři pro cestující, že ano?“

„Ano.“

„A jak jste byla oblečena vy?“

„Měla jsem na sobě pršiplášť, jak jsem už říkala. V přítmí pod

schodištěm, kde jsem stála, mě prakticky nikdo nemohl zpozorovat –“

„Neptám se na váš plášť, chtěl bych vědět, co jste měla pod ním.“

„Co jsem měla… Jaké jsem měla na sobě šaty?“

„Přesně tak.“

„Nechápu, proč by vás to mělo zajímat.“

„Předpokládám totiž, že na kapitánovu večeři jste šla ve večerních šatech, mám pravdu?“

„Ano.“

„V šatech ze světle modrého imprimé?“

„Ano, to souhlasí.“

„A po kapitánově večeři jste se rozhodla projít se po palubě?“

„Ano.“

„Kromě pláště do deště a baretu jste si z kajuty nic nebrala?“

„Ne.“

„Jste si tím naprosto jistá?“

„Pane Masone, nerozumím, co mají vaše otázky –“

„Z kajuty jste si nic jiného nezvala?“

„Co je vám po tom,“ odpověděla nevrle.

Soudce Romley se zakabonil a pohlédl na svědkyni. „Odpovězte na otázku, kterou vám položil pan obhájce. Vzala jste si z kajuty ještě něco jiného nebo nevzala?“

„Nevzala,“ odsekla Aileen Fellová.

„Nuže, vrátím se ještě k vaší výpovědi, co jste viděla. Řekla jste, že pan Moar vystoupil po schodišti na člunovou palubu.“

„Ano.“

„A projevil svůj nesouhlas, když paní Moarová chtěla jít za ním?“

„Ano.“

„A svůj nesouhlas projevil pohybem pravé nohy, že ano?“

„No… ano.“

Kterýsi divák se zahihňal. Soudní zřízenec vyzval k pořádku.

„Jinými slovy, ohnal se po ní nohou, je to tak?“

„Myslím, že ano.“

„Proč jste se o tom ve své výpovědi opomenula zmínit?“ otázal se Mason. „Protože jste proti obžalované zaujatá a nepřejete si, aby soud vzal v úvahu možnost, že paní Moarová jednala v sebeobraně?“

„Nejsem proti obžalované zaujatá, ledaže by bylo předsudkem, že cítím odpor vůči ženám, které manžela úmyslně připraví o život.“

Aileen Fellová domluvila a vítězoslavně se usmála, potěšená, jak Masona usadila.

Advokát se nedal vyvést z klidu. „Paní Moarová měla na sobě večerní šaty s hlubokým výstřihem na zádech. Přiléhaly jí zajisté těsně k tělu, že ano?“

„Ano.“

„Její róba měla vzadu dekolt. A co vpředu?“

„Tam rovněž.“

„A těsně obepínala její boky, viďte?“

„Ano. Šaty jí padly jako ulité. Řekla bych, že byly až příliš odvážné, prozrazovaly špatný vkus.“

„Ale mnoho večerních šatů vypadá odvážně, nemyslíte?“

„Přijde na to, kdo je má na sobě,“ opáčila svědkyně.

„Paní Moarová tedy začala vystupovat po schodišti na člunovou palubu, že ano?“

„Ano.“

„Po obou stranách schodiště je železné zábradlí, viďte?“

„Ano, to souhlasí.“

„A když paní Moarová šla nahoru po schodišti, asi se držela zábradlí oběma rukama, že ano?“

„Ano, chytila se zábradlí – ale jen pravou rukou!“ pravila svědkyně důrazně. „Levou si přidržovala spodní část šatů, které

trochu vykasala.“

„Takže jste viděla paní Moarovou vystupovat po schodišti. Měla na sobě tmavé večerní šaty s dekoltem vzadu i vpředu, jednou rukou se přidržovala zábradlí, druhou šaty povytáhla. Můžete nám vysvětlit, kde asi skrývala revolver ráže osmatřicet?“

V soudní síni nastalo ticho, že by bylo slyšet i špendlík spadnout. Návštěvníci čekali se zbystřeným zájmem, jak odpoví svědkyně. Aileen Fellová hleděla zaraženě před sebe a teprve po hodné chvíli odpověděla: „Ve své levé ruce.“

„Ale tou přece držela povytažené šaty.“

„Ano, ale zároveň v prstech svírala zbraň.“

„Byly její šaty z průsvitného materiálu?“

„No, dá se říci, že byly skoro transparentní.“

„Takže jste viděla pod záhyby šatů revolver v její ruce?“

„No… to nešlo, tak průhledné zas nebyly.“

„Jinými slovy,“ řekl Mason, „ve skutečnosti jste neviděla v ruce paní Moarové žádnou zbraň, když stoupala po schodišti vzdálená pouhých několik kroků od vás. Je tomu tak, že ano?“

„No,“ odvětila svědkyně, „já vím, že revolver měla. Musela ho mít!“

Mason se usmál. „To je ovšem pouhá vaše domněnka, slečno Fellová, kterou nemůžete doložit.“

Semkla rty a řízla po něm jedovatým pohledem.

„Když jste pak sama vystupovala po schodišti, asi v polovině cesty jste zaslechla výstřel?“

„Ano.“

„A když jste vyšla na palubu, viděla jste paní Moarovou, jak se sklání nad svým bezvědomým manželem?“

„Nad neživým manželem,“ pravila svědkyně.

„Neživým?“

„Ano, neživým.“

„Jste si tím jista?“

„Ano.“

„Jinými slovy, jste pevně přesvědčena, že v té době už byl pan Moar mrtev?“

„Ano, myslím, že byl mrtev.“

„To se domníváte nebo to víte určitě?“

Náměstek státního zástupce vyskočil. „Vaše Ctihodnosti, ohrazuji se proti této otázce. Vybočuje z mezí kontrolního výslechu a týká se věci, vymykající se svědkově znalosti.“

„Já se zase ohrazuji proti tomu, aby pan žalobce naváděl svědkyni, jak má odpovídat,“ opáčil Mason. „Svědkyně je vzdělaná žena, plně způsobilá se rozhodnout, jak odpoví. Prohlásila, že paní Moarová se skláněla nad neživým tělem svého manžela. Slova ‚neživý‘ použila, aby Vaši Ctihodnost nepříznivě ovlivnila proti paní Moarové. Hodlám přimět svědkyni k přiznání, že nevěděla, zda pan Moar byl v té době už mrtev nebo ještě naživu.“

„Trvám na tom, co jsem řekla,“ prohlásila Aileen Fellová. „Moar byl po smrti a já viděla jeho neživé tělo.“

Scudder se zase pomalu posadil.

„Takže když jste vyšla na člunovou palubu, pan Moar byl už mrtev?“

„Ano.“

„Vypověděla jste, že obžalovaná dovlekla tělo k zábradlí, tam je postavila a vypálila do něj další ránu. Obžalovaná tedy střílela do mrtvoly a tímto výstřelem proto pana Moara nemohla usmrtit, protože už byl mrtev. Je tomu tak?“

Svědkyně chtěla něco říci, zarazila se a potom podrážděně odsekla: „Myslím, že paní Moarová si chtěla zjednat naprostou jistotu, že je po něm. Patří k tomu typu lidí!“

„Jinými slovy,“ pokračoval Mason s úsměvem, „paní Moarová, která stála skloněná nad manželem si podle vás nebyla jista, zda je mrtev a táhla ho k zábradlí, zatímco vy jste ze

vzdálenosti asi dvaceti kroků na něj vrhla jediný pohled a jste ochotna odpřísáhnout, že už byl mrtev. Je tomu tak?“

„Ano, byl mrtev.“

Mason se nepřestal usmívat. „Krátce předtím, než paní Moarová opřela svého manžela o palubní zábradlí se loď naklonila na levobok, že ano?“

„Ano.“

„Mimochodem nevrátila jste se z člunové paluby s potrhanými punčochami?“

„Ano, na jedné punčoše jsem našla díru.“

„Jak se to stalo?“

„Upadla jsem a odřela si koleno.“

„Ach, tak. Patrně když se loď zhoupla na pravobok, že ano?“ zajímal se Mason.

„Ano.“

„Ztratila jste rovnováhu a sjížděla po nakloněné palubě?“

„Ano. Bála jsem se, že sletím do moře.“

„Jak jste se zachránila?“

„Tiskla jsem se ze všech sil k palubě a konečně jsem se mohla chytit zábradlí.“

„Takže jste neztratila hlavu a po několika perných minutách jste vyvázla z nebezpečí,“ poznamenal Mason.

„Ano.“

„A tehdy, když se loď naklonila na pravobok, paní Moarová dovlekla tělo k zábradlí, tam ho opřela, vypálila do něj z revolveru a nato je svrhla přes palubu. Je to tak?“

„Ano, bylo to tak.“

„A když jste upadla, skutálela jste se dolů po palubě nakloněné k pravoboku?“

„No, párkrát jsem se překulila, a potom jsem klouzala dolů.“

„Po břiše?“

„Po rukou a kolenou.“

„Takže jste se párkrát překulila a potom klouzala po nakloněné palubě, přesto však jste neodvrátila pohled od paní Moarové a viděla jste, jak svého manžela opřela o zábradlí, střelila do něj a pak ho svrhla přes palubu?“

„No…“ řekla a zmlkla.

„A je pravda,“ pokračoval Mason, „že bezprostředně po této události jste hovořila v kajutě se svou spolubydlící a vyprávěla jí, že když paní Moarová táhla manžela k zábradlí, vy sama jste upadla a klouzala dolů po palubě, takže jste neviděla, co se potom dělo, jenom jste zaslechla druhý výstřel a pak zahlédla paní Moarovou utíkat pryč?“

„No, když ho ona nezastřelila a neshodila do moře, kdo jiný to byl?“ opáčila svědkyně.

„Ve skutečnosti jste tedy neviděla, co se skutečně stalo u palubního zábradlí?“ naléhal Mason.

„Já… ale já to viděla!“

„Avšak v době, kdy byla tato událost ještě čerstvá ve vaší paměti, jste prohlásila, že jste neviděla, co se tam stalo. Je to tak?“

„No… možná jsem to řekla.“

„Co je vlastně pravda?“ otázal se Mason. „To, co jste řekla tehdy nebo to, co říkáte teď?“

„Víte, já…“

„Odpovězte na otázku!“ přikázal Mason.

„No, sice jsem na vlastní oči neviděla paní Moarovou, když opřela manžela o zábradlí a shodila ho do moře – ale slyšela jsem ten výstřel!“

„A viděla jste paní Moarovou vypálit první výstřel?“

„No…“

„První výstřel padl, když jste byla uprostřed schodiště,“ připomněl Mason.

„Ne, neviděla jsem, když na něj vystřelila.“

„Takže z vlastního pozorování nemůžete říci, zda první nebo

druhou ránu vypálila obžalovaná?“

„Nu, já si ovšem myslím, že když…“

Mason ji přerušil. „Viděla jste ji vystřelit? Ano nebo ne?“

„Ne, to jsem neviděla.“

„Nuže, nyní si povšimneme, jak jste tehdy byla oblečena.“ Přešel ke stolu, kde ležela jeho aktovka, vyndal z ní fotografii, kterou ukázal Scudderovi a potom ji podal svědkyni. „Na snímku pořízeném při bleskovém světle vidíme skupinku lidí ve večerním oděvu. Vy stojíte druhá odleva. Máte na sobě tytéž večerní šaty jako tenkrát?“

„Ano,“ řekla „Tuhle fotografii dělal nějaký reportér, když…“

„Kromě těchto večerních šatů jste měla na sobě plášť do deště a baret, když jste stála na palubě a pan Newberry s manželkou prošli kolem vás, že ano?“

„Ano, je to tak.“

„A v době kapitánovy večeře jste byla oblečena naprosto stejně jako na tomto snímku?“

„Ano.“

„Takže kdyby vás vyfotografovali na kapitánově večeři, vypadala byste stejně jako na tomto snímku?“

„Ano.“

„Slečno Fellová, dovolíte, abych si prohlédl vaše brýle?“ otázal se Mason.

„Nedovolím!“ odsekla.

„Jaký máte k tomu důvod, pane Masone?“ otázal se soudce Romley.

„Vaše Ctihodnosti, svědkyně prohlásila, že na fotografii vypadá stejně jako tehdy na kapitánově večeři. Rovněž prohlásila, že se ve své kajutě zastavila pro plášť do deště a baret, ale nic jiného si nevzala. Vypověděla pod přísahou, že když kolem ní prošli pan Moar a paní Moarová, měla na sobě kromě večerních šatů pouze plášť do deště a baret. Slavný soud pochopí, jakmile si

fotografii prohlédne…“

Soudce Romley chvíli fotografii pozorně zkoumal, pak přikývl a pohlédl na svědkyni. „Slečno Fellová, půjčte panu Masonovi své brýle.“

Svědkyně hněvivě zachmuřila obličej, ale uposlechla.

„Ach ano,“ řekl Mason, „teď konečně vidím tu podobu. Předtím se mi nezdála tak zřejmá, protože na tom snímku nemáte brýle. Patrně je k večerním šatům zásadně nenosíte, že slečno Fellová?“

„Neberu si je, když jdu do společnosti, protože jsem přesvědčená, že bez nich vypadám lépe.“

„Rozumím,“ řekl Mason. „Takže když jste po kapitánově večeři šla na palubu, nevzala jste si brýle, že ne?“

„Nu, já…“

„Protože kdybyste si je vzala,“ pokračoval Mason, „nebyly by vám nic platné, v tom dešti by se zamlžila skla, viďte?“

„Ne, brýle jsem si nevzala,“ pravila důrazně.

Mason stále ještě držel v ruce její brýle. „Nuže, slečno Fellová, jak daleko jste stála od paní Moarové, když jste vyšla na člunovou palubu?“

„Už jsem to řekla. Přibližně dvacet kroků.“

Mason ustoupil až ke stolu, kde seděl náměstek státního zástupce. „Asi tak daleko?“ otázal se.

„To rozhodně ne,“ odvětila. „Říkala jsem dvacet kroků, ne pět či šest. Nedám se ošálit, pane Masone.“

„Paní Moarovou jste tedy viděla ze vzdálenosti asi trojnásobně větší, než vidíte mne?“

„Ano.“

„A na palubě nebylo tolik světla, jako je tady v soudní síni?“

„Pochopitelně, že ne.“

„Tak kolik asi?“

„Velice málo. Ale světlo padající z otevřených dveří

nemocnice stačilo, aby člověk předměty rozpoznal.“

„Řekla byste, že na palubě bylo asi o dvě třetiny slabší světlo, než je tady?“

„Ne, bylo ho mnohem méně.“

Mason přikývl. „Na fotografii, doličném předmětu A, jste poznala muže, který cestoval na lodi pod jménem Newberry a byl manželem obžalované.“

„Ano, to souhlasí.“

„Ukážu vám jiný snímek,“ řekl Mason. „Je na něm pan… no… jakpak se honem jmenuje… Paule, kde máš tu fotografii?“

Drake podal Masonovi fotografii stočenou v roli.

Mason stále ještě stál před stolem, kde seděl Scudder. „Slečno Fellová, toto je fotografie v životní velikosti. Ptám se vás, zda toho muže znáte?“

Rozvinul fotografii. Svědkyně se na ni zadívala a přikývla.

„Poznáváte na této fotografii muže, kterého jste viděla, jak by svržen z paluby do moře?“

„Ano.“

„A vy jste na člunové palubě viděla ležet neživé tělo tohoto muže a obžalovaná paní Moarová se nad ním skláněla?“

„Ano.“

Soudce Romley pojednou nakrčil čelo, naklonil hlavu dopředu, a zadíval se na fotografii. Nato vrhl krátký pohled na Scuddera a rty se mu úsměvně pohnuly.

Scudderovi to neušlo. „Když soud dovolí,“ řekl, „je obvyklé, aby zástupce protistrany fotografii viděl dřív, než je ohledně ní svědek podroben výslechu.“

„Promiňte,“ řekl Mason nedbale, „omlouvám se, že jsem to opomněl učinit. Fotografie v životní velikosti, kterou držím v ruce, zachycuje pana Donaldsona P. Scuddera.“ Mason se otočil, aby si fotografii mohl prohlédnout náměstek státního zástupce a také diváci v soudní síni.

Soudní zřízenec marně bušil do stolu paličkou, aby zjednal pořádek. Soudce Romley jen stěží potlačoval smích, zatímco Scudder, rudý jako krocan podrážděně cosi mumlal.

Když posléze hluk v soudní síni ustal, Scudder vyskočil. „Vaše Ctihodnosti, vznáším námitku," zvolal. „Křížový výslech je nenáležitý a neetický. Obhájce nastražil na svědkyni past, když prohlásil, že ta fotografie v životní velikosti představuje zesnulého Carla Wakera Moara."

„Obhájce nic takového neřekl," opáčil Mason.

„Pan Mason má pravdu," prohlásil soudce Romley. „Dobře si pamatuji, jak řekl, že na fotografii je pan…, zaváhal a dodal – jakpak se honem jmenuje. Zajisté jeho slova můžeme interpretovat, že se svědkyni pokoušel nastražit past, jenomže, jak pan obhájce dříve výstižně poznamenal, svědkyně je vzdělaná žena a plně způsobilá se rozhodnout, jak odpoví. Tuto fotografii identifikovala naprosto jednoznačně."

Mason se otočil k svědkyni. „Vysvětlíte nám laskavě, slečno Fellová, jak je možné, že jste na člunové palubě viděla neživé tělo pana Donaldsona P. Scuddera, náměstka státního zástupce, které potom…"

„Sebral jste mi brýle," řekla svědkyně jedovatě. „Udělal jste na mne podraz, pane Masone. Uvěřila jsem vašemu slovu."

„Ale onoho večera na palubě jste také neměla brýle, slečno Fellová. Na čí slovo spoléháte při líčení tehdejší události?"

Svědkyně neodpověděla.

„A nyní nám laskavě povězte, jak je možné, že nerozeznáte pana Scuddera od pana Moara na velké fotografii, třebaže jsem vám ji ukázal ze vzdálenosti třikrát menší, než činila vzdálenost, ze které jste tehdy pozorovala obžalovanou na palubě, kde světelné podmínky byly přibližně třikrát horší než tady?"

„Vraťte mi laskavě mé brýle, pane Masone," řekla svědkyně.

„Jinými slovy, slečno Fellová, bez brýlí nedokážete rozeznat

jeden obličej od druhého, je to tak?“

„Rozeznám postavy.“

„Nepochybně podle oblečení, že ano?“

„No, částečně i podle toho.“

„Jinými slovy,“ pokračoval Mason, „když jste stála na palubě, pan Moar a paní Moarová prošli tak blízko kolem vás, že jste je mohla identifikovat, ale když jste vystoupila po schodišti na člunovou palubu nebyla jste dost blízko, abyste mohla rozeznat jejich obličeje. Viděla jste jen postavy. Muže ve smokingu a ženu v tmavých večerních šatech, je tomu tak?“

„Věděla jsem, kdo ti dva jsou, pane Masone. Věděla jsem, že ta žena je paní Moarová. Žádná jiná to být nemohla.“

„Měla na sobě tmavé večerní šaty?“

„Ano. Už jsem vám to řekla aspoň třikrát.“

„A je pravda, že za stávajících okolností by vám i jiná žena v tmavých večerních šatech, kupříkladu tmavomodrých, připadala jako paní Moarová?“

„Po schodišti na člunovou palubu vyšli jen oni dva.“

„Na člunovou palubu se dá vystoupit i po jiném schodišti.“

„Ano, to je pravda.“

„A v nemocnici, odkud vycházelo světlo, někdo musel být.“

„Já nevím, kdo tam rozsvítil.“

„Pane Masone, okamžik,“ pravil soudce Romley. Svraštil čelo a zadíval se na svědkyni. „Slečno Fellová,“ pravil, „tohle je předběžné projednávání žaloby z vraždy. Vypovídáte pod přísahou jako svědkyně. Jde o vážnou věc a soud nehodlá poslouchat vaše vyhýbavé odpovědi. Je zřejmé, že bez brýlí je kvalita vašeho vidění snížena. Odpovězte nyní konečně, nač se vás pan obhájce tázal.“

„Jak zněla ta otázka?“ zeptala se.

„Zda si jste naprosto jistá, že na člunové palubě jste viděla dvě postavy, ale žádnou z nich nemůžete jednoznačně identifikovat.“

„Nu, když jsem pod schodištěm viděla…“

„Nemluvíme o palubě pod schodištěm,“ řekl soudce Romley. „Táži se vás na člunovou palubu.“

„Ne, postavy, které jsem tam viděla, nemůžu identifikovat,“ odpověděla po chvilce.

„To je vše,“ řekl Mason a podal jí brýle. „Děkuju vám, slečno Fellová.“

Scudder na okamžik zaváhal a pak prohlásil: „To je vše.“

Aileen Fellová si nasadila brýle, přeměřila si Masona vzteklým pohledem a s hlavou hrdě vztyčenou odkráčela ze stanoviště svědků a posadila se na své místo v lavici.

„Zavolejme dalšího svědka, pane Scuddere,“ pravil soudce Romley.

„Kapitán Joe Hanson.“

Kapitán Hanson, statný, atleticky urostlý muž, předstoupil na místo svědků a sebejistě pohlížel na Masona.

„Abychom neztráceli čas,“ řekl Mason, „bereme za prokázané, že jste kapitánem lodi, kterou cestoval Carl Newberry čili Carl Moar z Honolulu, že jste toho muže znal a identifikoval na fotografii jako Carla Moara, který pod jménem Newberry obýval kajutu číslo 321.“

„Výborně,“ pravil Scudder. „Nuže, pane kapitáne, můžete nám povědět, jaká tehdy večer šestého byla povětrnostní situace?“

„Vál prudký vítr od severozápadu,“ řekl kapitán. „Déšť se řinul proudem a byla velmi špatná viditelnost.“

„Můžete nám udat polohu lodi v té době, to jest kolem deváté hodiny večer?“

„Nacházeli jsme se asi dvě míle daleko od Faraklonského souostroví.“

„A jak vypadalo moře?“

„Bylo rozbouřené. Z pravoboku se na nás valily vysoké vlny a rozhoupaly loď.“

„Jaké opatření jste učinil pro bezpečnost cestujících?“

„Všechny dveře na závětrné straně byly uzamčeny. Ale loď se nekolébala tolik, aby si cestující nemohli procházet po palubě na návětrné straně. Bezpečný prostor byl ohrazen provazy.“

„Krátce po deváté hodině večer jste měl důvod, abyste navštívil kajutu obžalované?“

„Ano.“

„Kdo, kromě vás, byl v té době v kajutě?“

„Lodní pokladník, obžalovaná paní Moarová, její dcera Belle Newberryová, pan Perry Mason a slečna Della Streetová.“

„A v té době a na tom místě,“ řekl Scudder, „se obžalovaná zmínila, kdy svého manžela naposledy viděla, že ano?“

„Ano.“

„Co řekla?“

Mason se vztyčil. „Okamžik, Vaše ctihodnosti. Vznáším námitku. Otázka je právně nepřípustná, irelevantní, netýká se podstaty věci a vychází z nepodložené domněnky.“

Soudce Romley pohlédl přes brýle na Perryho Masona. „Nerozumím dobře námitce, že jde o nepodloženou domněnku.“

„Když soud dovolí,“ pravil Mason, „je nutné, aby obžaloba prokázala spáchání trestného činu, a teprve pak může vyslýchat svědky. Jinak tu není řádný podklad. Chybí souvislost. Jinými slovy, obžaloba musí předložit důkazy, z nichž jasně vyplývá, že Carl Newberry neboli Carl Moar je skutečně mrtev a že byl zavražděn. Teprve pak může hledat důkazy naznačující vinu obžalované na tomto zločinu. Jenže až dosud nám obžaloba žádné takové věrohodné důkazy nepředložila. Nabídla nám pouze výpověď svědkyně, že zaslechla výstřel a že ze vzdálenosti dvaceti kroků viděla dvě postavy, které nedokázala identifikovat.“

„Vaše Ctihodnosti, žádám o slovo,“ řekl Scudder.

Soudce Romley přikývl na souhlas.

„Jde sice o záležitost formálního rázu, ale rád panu obhájci

vyhovím. Připouštím, že jsme nenašli svědka, který viděl paní Moarovou když Carla Moara zastřelila, jenže někdo jeho tělo odvlekl k zábradlí a svrhl přes palubu. Svědectvím kapitána Hansona hodlám prokázat, že tehdy bylo moře tak rozbouřené, že by v něm nejdéle do deseti minut utonul i nejlepší plavec.“

„Zatím se ani nenašel svědek, který viděl, že byl svržen do moře nějaký muž,“ opáčil Mason.

„Slečna Fellová viděla…“

Mason se usmál, když náměstek státního zástupce pojednou v půli věty umlkl.

Soudce Romley pravil: „Stojíme tu před problémem, pane obhájce.“

„Zajisté, Vaše Ctihodnosti,“ odpověděl Mason s vlídným úsměvem a posadil se.

„Když soud dovolí, myslím, že tento problém vyřeším,“ prohlásil Scudder zoufale. „Chtěl bych kapitánu Hansonovi položit ještě několik otázek.“

Soudce Romley přikývl. „Pokračujte,“ řekl Hansonovi.

„Vyličte nám situaci na lodi onoho dne krátce po deváté hodině večer, jak ji znáte z vlastní zkušenosti.“

„Telefonistka zavolala na můstek, že nějaký muž spadl přes palubu. Okamžitě jsem učinil všechny nezbytné kroky, abychom ho našli a zachránili. Otočil jsem loď a pomalu jsme se vraceli po stejné trase k místu, kde asi k neštěstí došlo. Vystřelovali jsme světelné rakety, hodili do moře záchranné pásy a reflektorem pátrali po mořské hladině. Ale naše úsilí bylo marné, takže jsme za půldruhé hodiny pátrání ukončili a pokračovali v plavbě do San Franciska.“

„Učinili jste nějaké opatření, abyste zjistili totožnost toho muže?“

Kapitán Hanson se podrbal na hlavě a řekl: „Nu, snažili jsme se, ale… Nařídili jsme všem cestujícím, aby se odebrali do svých

kajut, abychom mohli zjistit prezenci. Jenže slečna Fellová pak přišla za mnou a řekla mi, že tím mužem byl…“

„Vynechte, co vám kdo říkal,“ přerušil ho soudce Romley. „Povězte nám, co jste udělal.“

„No,“ odpověděl kapitán Hanson, „začali jsme s kontrolou prezence v kajutě pana Newberryho či Moara, jak zní jeho pravé jméno. V kajutě nikdo nebyl, ale našli jsme tam důkazy, že jeho žena –“

Soudce Romley ho přerušil: „Mluvte k věci. Snažíme se nyní prokázat corpus delicti.“

„No, já nevím, co to je,“ odpověděl kapitán, „říkám vám jenom, co jsem dělal a viděl.“

„A navštívil jste také ostatní kajuty, abyste zkontroloval prezenci podle seznamu cestujících?“

„Ne, v té době jsem to neudělal,“ přiznal kapitán.

Scudder se tvářil utrápeně, když vstal a řekl: „Vaše Ctihodnosti, ještě jsem neskončil. Připouštím, že obžaloba se nachází ve zvláštní situaci, nicméně rozhodně nemám pochopení pro zločince, který se pokouší skrýt za formální –“

„To by stačilo,“ přerušil ho soudce Romley. „Vaše poznámka je nemístná, pane žalobce, jak jistě víte.“

„Omlouvám se, že jsem se nechal unést svými city,“ řekl Scudder. „Jestliže slavný soud dovolí, žádám o přerušení přelíčení do třetí hodiny odpoledne, kdy hodlám vyslechnout ještě jednoho svědka.“

Soudce Romley přikývl na souhlas. „Vaše žádost je poněkud neobvyklá, ale za stávajících okolností soudu nezbývá než jí vyhovět. Přelíčení se odročuje na třetí hodinu odpolední. Obžalovaná se ponechává ve vazbě.“

KAPITOLA PATNÁCTÁ

Drake se prodral mezi návštěvníky k Masonovi. „Perry, myslím, že jsme na něco přišli.“

„Týká se to Delly?“

Detektiv přikývl.

Mason se naklonil nad židlí, kde seděla paní Moarová. „Vypadá to nadějně,“ řekl tiše. „Žaloba zatím neprokázala, že došlo k trestnímu činu. Svědkyně Fellová zahlédla na palubě dvě zápasící postavy, které nemůže s určitostí identifikovat.“

Paní Moarová mu vděčně stiskla ruku.

„Teď musím utíkat,“ řekl Mason, „mám neodkladnou schůzku. Uvidíme se zas ve tři odpoledne.“ Otočil se k Drakeovi. „Paule, můžeme jít.“

Ušel sotva několik kroků, když ho Bella Newberryová chytila za paži. „Jste drahoušek!“ zvolala. Mason se usmál a poplácal ji po zádech: „Budete mít možnost na pár minut hovořit s maminkou, než odpoledne bude přelíčení pokračovat. Nashledanou, Belle.“

Před soudní budovou čekal na detektiva vůz.

„Tak co jsi vypátral, Paule?“ zeptal se Mason dychtivě.

„Nevím, Perry. Nechci tě ovlivňovat. Bude lepší, když si úsudek uděláš sám.“

„Sakra, tak se konečně vymáčkni!“

Drake zavrtěl hlavou. „Nastup si, Perry. Za chvíli jsme na místě.“

„Kam jedeme?“

„Do Berkeley.“

Po chvíli odbočil vůz z Market Street doprava a ujížděl po silnici směřující k mostu přes záliv.

„Poslyš, jsme jenom tři,“ ozval se Mason. „Stačíme na Evese, kdyby dělal potíže?“

„Buď bez obav,“ odvětil Drake. „Eves nemá se zmizením

Delly nic společného.“

„Jak to můžeš vědět?“ zeptal se Mason.

„Za pár minut ti to řeknu,“ odvětil Drake. „Ale nejdřív ti povím, proč byl Eves tak navrčený.“

„Tak přestaň dělat tajnosti a mluv!“

„Nerozčiluj se, Perry. Pochopíš, že jsem v trochu choulostivé situaci, až uslyšíš –“

„Co víš? Vyklop to!“ skočil mu do řeči Mason.

„Myslím, že Eves chystal nějakou levárnu, ale ta vražda mu udělala čáru přes rozpočet.“

„Proč myslíš?“

„No, spojil jsem se s Honolulu a dozvěděl jsem se, že Roger P. Cartman byl zraněn při autonehodě. Stalo se to před třemi měsíci. Když odbočoval na Pali, jeho vůz dostal náhle smyk –“

„Šlápněte na to, pokutu zaplatím,“ otočil se Mason k řidiči.

Auto zvýšilo rychlost. Drake vrhl pohled do zpětného zrcátka a poznamenal: „Perry, sleduje nás nějaký vůz. Můžou to být poldové.“

„To mi je srdečně jedno,“ odsekl Mason. „Říkal jsem, že zaplatím pokutu. Jaká spojitost je mezi Evesem a Cartmanem?“

„Hned ti to řeknu. Cartman má spoustu peněz a jakmile ho doktoři dali trochu dohromady, vrátil se domů.“

„Neříkáš mi nic nového,“ zamumlal Mason.

„Jenomže on se vrátil letadlem už před šesti nedělemi.“

„Cože?“ Mason zíral překvapeně na detektiva.

„Prostě přiletěl clipperem před šesti týdny.“

„Tak proč se potom vracel do Honolulu?“

„Cartman přísahá, že po příletu hned ho odvezli do soukromého sanatoria. Nehnul se odsud ani na krok.“

„Hovořil jsi s ním?“

„Já ne, ale jeden z mých lidí. Lékaři a ošetřující personál jeho výpověď potvrdili.“

„Takže pacient, o kterého pečovala Evelyn Whitingová, nebyl Cartman?“

„Nebyl.“

„Máš pro to nějaké vysvětlení?“

„Mám dojem, že Eves chystá nějakou levárnu. Když někomu omotáš hlavu obvazy a zakryješ mu oči tmavými brýlemi, není ten člověk k poznání. Cartman je pracháč a nestojí o to, aby se o něm psalo v novinách, že si zranil páteř a nemůže se pohybovat. Jenom jeho přátelé a obchodní společníci vědí, že pár měsíců bude muset nosit korzet.

Eves neměl vůbec v úmyslu trávit líbánky na Havajských ostrovech. Poslal tam Evelyn, aby s jeho komplicem pak sehráli to divadlo. Na lodi nikdo nepochyboval, že ten chudák v pojízdném křesle není Cartman. Eves čekal, až loď přistane v San Francisku, aby pak uskutečnil plánovanou akci. Jenomže vražda na lodi způsobila rozruch, a proto se rozhodl počkat, až se zlepší situace. Evelyn se totiž znala s Carlem Moarem a měla smůlu, že ji náhodou potkal na palubě a svěřil se jí se svými starostmi. A potom jsi vypátral, kde se Evelyn skrývá a předal jí svědeckou obsílku. A plánovanou akci mohli pomalu odtroubit.“

„Proč se dnes odpoledne Evelyn nedostavila na jednání? Hrozí jí pokuta za urážku soudu –“

„Přišlo by se na to, že jede v nějaké levárně. Eves ti sice včera slíbil, že Evelyn přijde svědčit, ale když si potom celou, situaci promyslel, uvědomil si, že by strkal hlavu do oprátky. Při výslechu Evelyn Whitingové by vyšlo najevo, že pečovala na lodi o pacienta, jistého Rogera T. Cartmana, který utrpěl vážný úraz v Honolulu a vracel se domů. A někdo, komu je známo, že Roger T. Cartman je už půldruhého měsíce na doléčení v sanatoriu nedaleko Glendale, si pak tuhle zprávu přečte v novinách, a bude oheň na střeše. Policie by záhadu vysvětlila a Eves by šel sedět.“

Mason se díval zamyšleně před sebe. „Ano, už je mi to jasné.

Já ovšem svědectví Evelyn Whitingové nutně potřebuji, chci-li obžalobu rozbít na cucky.“

„Jak jsi mohl vědět, že si Fellová vymýšlí?“ zeptal se Drake.

„Pozoroval jsem ji v jídelně na lodi,“ odpověděl Mason. „Kdykoli přišla ve večerních šatech, neměla nikdy brýle. Připadalo mi trochu zvláštní, že žena, která se vždycky chovala tak upjatě a odměřeně, je tak ješitná. Všiml jsem si, jak nejistě váží kroky, aby nešlápla vedle, a pochopil jsem, že špatně vidí a bez brýlí se neobejde. Fellová patří k těm umíněným lidem, co urputně trvají na svém a budou i křivě přísahat, jen aby nemuseli přiznat, že se mýlí. Potřeboval jsem její fotografii ve večerních šatech, k nimž zásadně nenosila brýle, abych prokázal, že si je nevzala ani tehdy večer.“

„Co podle tebe vůbec viděla?“

„Dvě nezřetelné postavy, které spolu zápasily. Slyšela výstřely, ale neviděla střelnou zbraň, z které byly rány vypáleny,“ řekl Mason. „Tvrdohlavě trvá na svém, i když fakta svědčí, že nemá pravdu. Šla svědčit s úmyslem ukázat, jak mi to vytmaví, a že jsem na ni krátký. Není to první ani poslední svědek, který se mermomocí snaží přizpůsobit skutečnost své představě a za žádnou cenu nechce připustit, že se mýlil… Kam máme vlastně namířeno, Paule? Našel jsi Dellu nebo někoho, kdo ví, kde je?“

„Na to ti zatím zůstanu dlužen odpověď,“ řekl Drake.

„Nestalo se jí nic? Není zraněna?“

„Není.“

„Duševně je normální?“

Drake neodpověděl.

„Tak dobře, když chceš dělat tajnosti, mě to nerozhází,“ zamručel Mason. Otočil se k řidiči: „Šlápněte na to!“

„Jedeme padesát mil za hodinu, pane Masone.“

„Vytáhněte to na šedesát.“

Drake vrhl pohled dozadu a řekl: „Perry, za námi jede

skutečně hlídkový vůz. Za šedesátku nám hrozí kriminál.“

„Odpovědnost beru na sebe,“ odvětil Mason. „Udělejte, co jsem vám řekl,“ přikázal řidiči.

Projeli Berkeley, za městem odbočili doprava a po krátké jízdě zastavili u motelu. Nějaký muž přispěchal k autu a vyskočil na stupačku.

„Jak to vypadá?“ zeptal se Drake.

„Beze změny,“ odpověděl muž.

„Ukaž nám cestu!“

„Pořád rovně. Ta druhá chatička nalevo.“

Auto popojelo a za chvíli zase zastavilo. „Jsme na místě,“ řekl Drake. „Perry, Dellu najdeš uvnitř.“

Mason otevřel dveře, vyskočil z vozu, a neuběhla ani minuta a už otáčel knoflíkem dveří chatičky.

Della Streetová seděla v proutěné houpací židli a četla obrázkový časopis. Zvedla oči, vyskočila a vykřikla: „Šéfe!“

Mason beze slova k ní přistoupil a vzal ji do náruče.

„Šéfe, ach šéfe!“ opakovala, když ho objala kolem krku. „Proč jste to udělal?“

„Co jsem udělal?“

„Hledal jste mne, dokud jste mě nenašel… Teď vám budu muset říct… Hodlala jsem se tomu vyhnout.“

„Co mi musíte říct?“

„To jste to ještě neuhodl?“

Mason zavrtěl hlavou. „Dello, nikdy víc ode mne už neutíkejte.“ pravil pohnutým hlasem. „Moc vás potřebuju.“

„Nemohla jsem jinak, šéfe. Nechtěla jsem vám zhoršit pozici!“

Jeho pohled prozrazoval, že konečně pochopil. „Dello, vy jste… Je vůbec možné, abyste…“

Přikývla. „Nechtěla jsem vám působit potíže, šéfe. Vím, že podle zákona nemusím jít svědčit, když to není v zájmu našeho klienta, bála jsem se ale, že to nafouknou v novinách a…“

„Mýlíte se. Zákaz výslechu se na vás nevztahuje. Nemáte důvod odpírat svědeckou výpověď.“

„Měla jsem za to, že jako sekretářka právního zástupce mám stejně jako on povinnost zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, které nám klient svěřil.“

„Ano,“ řekl Mason, „jenže to se týká jen důvěrných sdělení. Sekretářka právního zástupce není oprávněná odepřít výpověď o tom, co jí je známo o trestním činu a okolnostech důležitých pro trestní řízení. Víte, co si myslím o zatajování důkazů, Dello. Než vyhrát proces takto, radši pověsím svou praxi na hřebík. A teď mi povězte, co vlastně jste viděla.“

Přitiskla se k němu. „Ach, šéfe, nevíte jak je mi to líto! Neschovávala bych se, kdybych si nemyslela, že nemusím jít svědčit. Neutekla jsem před zákonem, ale před reportéry.“

„Čím déle vás oba poslouchám, tím méně tomu rozumím,“ ozval se Drake. „Řekněte mi konečně hezky po lopatě, o čem je řeč.“

V tom zaslechli zvenčí rozčilené hlasy. „Tady nemáte co hledat,“ řekl jeden z Drakových lidí a vzápětí mu jiný hlas odpověděl: „Prohlídni si tohle, ty chytráku.“ Pak se otevřely dveře a dovnitř vpadli dva muži.

Mason se otočil: „Co k čertu má tohle znamenat?“ zvolal.

„Uklidněte se, Masone,“ řekl jeden z mužů a ukázal odznak. „Tato mladá žena půjde s námi, protože je důležitá svědkyně v trestní věci stát Kalifornie proti Anně Moarové.“

Mason zůstal jako opařený. Jeden z mužů popadl Dellu Streetovou za rameno a řekl: „Tak jdeme, dámo!“ zatímco druhý muž rozpřáhl paže: „Nepleťte se do toho!“

„Co si to dovolujete? Tohle vám neprojde,“ protestoval Mason.

„Tentokrát jste vedle,“ řekl první muž. „Slečna Streetová se skrývala v motelu pod cizím jménem, aby jí nemohla být doručena

svědecká obsílka. Půjde teď s námi, protože je důležitou svědkyní a dále je podezřelá z nadržování pachateli po dokonaném trestním činu. Jestli proti tomu něco máte, stěžujte si u soudu. Mluvit s ní můžete až na stanovišti svědků.“

Mason se zachmuřil a vykročil kupředu. Della Streetová ho zarazila. „Šéfe, nedělejte situaci horší než je…“ vykřikla.

Oba detektivové doprovodili Dellu Streetovou k vozu, do kterého všichni tři nastoupili.

Mason těžce dosedl na židli a nepřítomným pohledem se rozhlížel po místnosti. Vedle šatníku stál zánovní kufřík, na šňůře natažené od postele k sprchovému koutu viselo několik párů punčoch…

„To nebyl hlídkový vůz,“ pronesl Drake roztrpčeně. „Nalepili se na nás a já hlupák je dovedl k Delle.“

„Hned bych se fackoval, že mi to nedošlo,“ zlobil se Mason: „Sakra, proč jsem jí nedůvěřoval?“

„Co asi ví, co myslíš, Perry?“ otázal se Drake.

Mason si opřel bradu do dlaní a zadumaně pozoroval podlahu. „To ona byla ta žena, která telefonovala ze společenské místnosti. Sakra, proč jsem na to nepřišel dřív?“

„Co můžeme dělat?“

„Nic.“

„Stejně si myslím, že nevyklopí všechno, co ví, protože –“

„Řekne pravdu!“ přerušil ho Mason. Vstal a zpříma se podíval na detektiva. „Řekne podle pravdy, co viděla, protože ji k tomu přiměju. Jestliže moje klientka spáchala vraždu, pak je vinna. Nepřipustím, aby Della Streetová vypovídala křivě, aby pomohla obhajobě. Je ti to jasné?“

„Perry, vyslovil jsem jenom domněnku –“

„Slyšel jsi můj názor,“ pravil Mason stroze. Vzal kufřík, položil ho na postel a začal balit. „Paule, zeptej se v kanceláři, kolik tu Della dluží, a vyrovnej účet. Pak se vrátíme do hotelu.“

„Budeš mít příležitost mluvit s Dellou, než ji zavolají k svědecké výpovědi?“ otázal se Drake.

Mason zavrtěl hlavou. „Nemám zájem.“

„Mohli jsme zabránit, aby ji odvedli,“ poznamenal jeden z Drakeových lidí.

„To bychom tomu dali!“ usadil ho Mason. „Bylo by to tučné sousto pro novináře a Dellina výpověď by natropila mnohem větší škodu, protože by se jí přikládala daleko větší důležitost, než fakticky má. Mám ještě šanci, když prokážu, že se Della skrývala nejen před státním zástupcem, ale také přede mnou.“

„Jak odhaduješ situaci, Perry?“ otázal se Drake.

„Přiznám se, že vypadá bledě. Už nemůžu šermovat nějakými právními formalitami,“ odpověděl Mason. „Co myslíš, proč vzala Della nohy na ramena? Viděla, jak byl Carl Newberry shozen přes zábradlí paluby do moře. A bůhví, co viděla ještě. Honem běž zaplatit ten účet. Tady už nemáme co pohledávat.“

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

Už kolem půl třetí byla sedadla pro návštěvníky v soudní síni obsazená do posledního místečka. Zvědavci, kteří se doslechli o neočekávaném vývoji situace při předběžném projednávání případu a dostavili se později, stáli u stěn a tlačili se na chodbě.

Když o třetí odpoledne soudce Romley vstoupil do soudní síně, udiveně se rozhlédl, protože zjevně nevěděl, jak si ten náhlý zájem má vysvětlit. Usedl za stůl a obrátil se ke Scudderovi: „Máte nějaké další důkazy o spáchání trestného činu?“

Scudder se tvářil sebevědomě, když vstal a řekl: „Ano. Nejenom hodlám nade vší pochybnost prokázat, že byl spáchán trestný čin, ale když slavný soud dovolí, hodlám prokázat i příčinnou souvislost mezi jednáním obžalované a smrtí poškozeného. Ale než tak učiním, žádám soud o svolení povolat jednu svědkyni mimo pořadí, abych získal náležité opodstatnění.“

„Opodstatnění čeho?“ otázal se soudce Romley.

„Svědkyní, která má prokázat spáchání trestného činu, je slečna Della Streetová, sekretářka Perry Masona, Vaše Ctihodnosti,“ prohlásil náměstek státního zástupce vzrušeným hlasem. „Odmítala až doposud sdělit, co jí je o trestném činu známo, a proto ji musím vyslýchat jako zaujatého svědka. Z toho důvodu chci získat náležité opodstatnění pro otázky, které položím…“

„Zavolejte svou svědkyni, pane žalobce,“ přerušil ho soudce Romley.

„Slečna Adele Adamsová,“ řekl Scudder.

Mladá, hezky oblečená mladá žena složila přísahu a stanula na místě pro svědky.

„Jmenujete se Adele Adamsová? Jste telefonistka a dne šestého tohoto měsíce jste měla službu v telefonní centrále zaoceánské lodi, jejímž velitelem je kapitán Joe Hanson, je to

tak?“

„Ano, pane.“

„Obracím vaši pozornost k obžalované a táži se vás, zdali jste ji viděla už někdy dříve?“

„Ano, pane. Cestovala na lodi jako paní Newberryová.“

„Nuže, toho dne večer kolem deváté hodiny volal někdo do centrály, kde jste měla službu, že ano?“

„Ano. Ze společenské místnosti telefonovala nějaká žena a řekla, že –“

„Okamžik,“ ozval se Mason. „Vznáším námitku. Cokoli, co bylo řečeno telefonem, je svědectví z doslechu.“

„Nezajímám se o obsah telefonického hovoru vedeného v nepřítomnosti obžalované,“ prohlásil náměstek státního zástupce. „Když soud dovolí, hodlám pouze zjistit totožnost volajícího.“

„Soud nedovolí, aby svědkyně vypovídala o tom, co slyšela,“ rozhodl soudce Romley.

„Hlas volající osoby jste charakterizovala jako osobitý. Poznala byste jej opět?“

„Určitě.“

„Slyšela jste ten hlas znovu?“

„Ano.“

„Čí je to hlas?“

„Námitka,“ ozval se Mason. „Otázka je nepřípustná, irelevantní a netýká se podstaty věci. Pan žalobce chce zjevně takto zastrašit svědkyni, kterou hodlá předvolat.“

„Domnívám se, že moje otázky mají vztah ke skutkové podstatě,“ odporoval Scudder.

„Námitce se vyhovuje,“ rozhodl soudce Romley.

„Dobrá,“ řekl Scudder rozmrzele. „Můžete odejít, slečno Adamsová.“

Mason pronesl jasným a klidným hlasem: „Jestli chcete vědět, zda Della Streetová ten večer volala do ústředny, stačí se jí na to

zeptat. Řekne vám pravdu.“

„Nestojím o vaši radu,“ odsekl Scudder.

„Tak pánové, to by už stačilo,“ prohlásil soudce Romley trochu otráveným hlasem. „Doufám, že se zdržíte osobních poznámek.“

„Zavolejte slečnu Streetovou,“ řekl Scudder.

Postranní dveře se otevřely a dozorce přivedl Dellu Streetovou do soudní síně. Tvářila se bezvýrazně, a když byla brána do přísahy, vyhýbala se pohledu Perry Masona.

„Jmenujete se Della Streetová a jste několik let zaměstnaná jako soukromá a důvěrná sekretářka pana Perryho Masona, že ano?“

„Ano,“ odvětila Della Streetová.

„Doprovázela jste pana Masona jako sekretářka na cestě do Číny a Japonska?“

„Ano.“

„A z Honolulu jste s panem Masonem cestovala do San Franciska stejnou lodí jako pan Moar a jeho manželka?“

„Ano.“

„A pana Moara a paní Moarovou jste znala pod jménem Newberry, že ano?“

„Ano.“

„Prohlédněte si tuto fotografii, označenou jako doličný předmět obžaloby A, a povězte mi, zda osobu, která je na fotografii, poznáváte?“

„Ano, poznávám.“

„Kdo je to?“

„Pan Newberry.“

„Váš spolucestující z lodi?“

„Ano.“

„Nuže, vzpomínáte si na neděli večer, šestého tohoto měsíce?“

„Ano.“

„Kde jste byla toho večera přibližně kolem deváté hodiny?“

„Na promenádní palubě.“

„Co jste tam dělala?“

„Hledala jsem pana Masona.“

„Pan Mason vás požádal, abyste ho tam vyhledala?“

„Ano. Pan Mason měl na půl desátou domluvenou schůzku s paní Moarovou. Řekl mi, abych se s ním sešla o deváté, že budeme mít čas si ještě zajít na skleničku.“

„A předtím jste se zastavila u stolu, kde večeřeli manželé Moarovi – či Newberryovi, jak byli známi cestujícím –, slečna Belle Newberryová a jistý pan Roy A. Hungerford?“

„Ano, to souhlasí.“

„Můžete přesněji určit čas, kdy jste vyšla na palubu?“

„Ano. Bylo devět hodin.“

„Jak to víte?“

„Když jsem vyšla na palubu, uplynulo sotva pár vteřin, než lodní zvon ohlásil dvěma údery devět hodin.“

„Vyšla jste na promenádní palubu, že ano? Kde leží?“

„Přímo pod člunovou palubou.“

„Viděla jste někoho na palubě?“

Della Streetová se na chvilku zamyslela a potom řekla: „Když jsem se podívala směrem k zádi, kde vede schodiště na člunovou palubu, zahlédla jsem dolní část večerních šatů a nohy ženy, která po tom schodišti vystupovala.“

„Zaslechla jste něco?“

„Ano, jakýsi temný buchot. Přicházel z člunové paluby.“

„Slyšela jste ještě něco?“

„Ano. Hlasitou ránu.“

„Byl to výstřel?“

„Ano, domnívám se, že to byl výstřel.“

„Co se stalo potom?“

„Vykročila jsem směrem ke schodišti, po němž jsem viděla

stoupat tu ženu. Loď se silně kymácela. Krátce předtím, než jsem dorazila ke schodišti, se loď naklonila na levobok, a já uklouzla na mokré palubě.“

„Co se stalo pak?“ otázal se Scudder.

„Snažila jsem se znovu nabýt rovnováhu. Dosmýkla jsem se k zábradlí paluby na levoboku a pevně jsem se chytila sloupku.“

„Co jste viděla?“

„Uviděla jsem cosi viset přes zábradlí člunové paluby nade mnou.“

„Co to bylo?“

„Viděla jsem to nejasně. Můj první dojem byl –“

„Nejde o váš první dojem,“ přerušil ji Scudder. „Snažila jste se zajisté ten visící předmět lépe rozeznat, že ano, slečno Streetová?“

„Ano, pokud to dané okolnosti dovolovaly. Ale když jsem zvedla oči v tom lijáku, hned jsem je měla plné vody.“

„Něco jste přece jen rozeznala, že ano? Co to bylo?“

„Ano, byl to nějaký muž,“ řekla Della Streetová.

„A ten muž se držel zábradlí?“

„To nedovedu říci.“

„Částečně visel přes zábradlí?“

„Ano.“

„Viděla jste někoho poblíž něj?“

„Ano. Stála tam nějaká žena.“

„A tou ženou byla obžalovaná, je to tak?“ otázal se Scudder a dramaticky ukázal prstem na Annu Moarovou.

„To nevím.“

„Proč to nevíte?“

„Poněvadž jsem tu ženu viděla jen částečně. Zahlédla jsem její obnažené paže a pravý bok v tmavých večerních šatech. Prudký liják mi znemožnil vidění.“

„Ano. Měly tmavou barvu.“

„Mohly být černé?“

„Ano.“

„Takže myslíte, že patrně měla černé šaty, že ano?“

„Mohly být černé nebo tmavomodré.“

„Povšimla jste si něčeho na pažích té ženy, abyste ji podle toho mohla identifikovat?“

„Nemohla bych ji identifikovat s naprostou jistotou.“

„Ale něčeho jste si přece všimla, že ano?“

„Ano.“

„Co to bylo?“

„Na pravé ruce jsem zahlédla dva náramky.“

„Viděla jste je zřetelně?“

„Ne, neviděla.“

„Dokázala byste je rozpoznat podle způsobu provedení, barvy, druhu materiálu či jiných výrazných znaků?“

„Ne. Zahlédla jsem jenom dva náramky.“

„Jak jste vypověděla, toho večera jste se zastavila u stolu v jídelně, kde seděla paní Moarová, obžalovaná. Měla v té době na ruce náramky?“

„Ano.“

„Kolik?“

„Dva.“

„Nuže, nyní se vracím k tomu, co jste viděla na palubě nad sebou. Držela ta žena něco v levé či pravé ruce?“

„Ano. V pravé ruce držela nějaký předmět.“

„Byl to revolver, že ano?“

„Ano, myslím, že to byl revolver.“

„A vy jste viděla tu ženu, jak z revolveru vystřelila na toho muže?“

„Ano,“ řekla Della Streetová.

„A co se stalo potom?“

„Ten muž spadl do moře.“

„Viděla jste ho, když padal?“

„Ano.“

„A ta žena do něj strčila, aby spadl do moře, že ano?“

„Možné to je.“

„Viděla jste jeho obličej?“

„Ne.“

„Postřehla jste, jak byl oblečen?“

„Viděla jsem, že měl na sobě tmavý oblek.“

„A bílou náprsenku?“

„Ano.“

„Takže ta žena na něj vystřelila a pak ho shodila přes palubu, je to tak?“

„Na to, že ho shodila, nemůžu přísahat.“

„Co jste udělala potom, když jste toho muže viděla spadnout přes palubu?“

„Utíkala jsem do společenské místnosti a telefonovala ústředně, aby můstku oznámila, že nějaký muž spadl přes palubu.“

„Neřekla jste slečně v centrále, že nějaký muž byl svržen přes palubu?“

Della Streetová chvíli váhala, olízla si špičkou jazyka rty a pak pravila: „Ano, myslím, že jsem to řekla.“

„Čili, pokud si dobře vzpomínáte, byl ten muž svržen přes palubu, že ano?“

„Ano, byl patrně shozen.“

„Poznala jste v něm pana Moara?“

„Ne.“

„V ženě, která do něj střelila a pak shodila přes palubu, jste poznala paní Moarovou?“

„Ne.“

Scudder zamířil na svědkyni prstem. „Zpozorovala jste na ženě, která toho muže zastřelila, načež svrhla jeho tělo do moře, vůbec něco, co by vás opravňovalo přísahat, že tou ženou nebyla paní Moarová?“

Della Streetová chvíli přemítala a pak řekla: „Nezpozorovala.“

„To je všechno,“ prohlásil Scudder vítězoslavně.

Mason vstal, aby zahájil kontrolní výslech.

„Dello,“ pravil, „hovořila jste se mnou o tom, čeho jste byla svědkem?“

„Ne. Nezmínila jsem se o tom živé duši.“

„Proč ne?“ otázal se.

„Protože jsem se domnívala, že jako vaše sekretářka nemohu být předvolána jako svědek. Domnívala jsem se, že výpověď Aileen Fellové osvětlí všechny skutečnosti, které jsem viděla já, a proto už mého svědectví nebude zapotřebí. Obávala jsem se, že kdybych vypovídala, novináři by toho mohli zneužít. Kupříkladu napsat, že potlačujete důkazy, protože jsem vaším zaměstnancem, a že jste mě proto neobeslal jako svědkyni… Proto jsem zůstala zticha.“

Otočila se k soudci Romleyovi.

„Vaše Ctihodnosti, skutečně jsem jednala v dobré víře, že mě jako sekretářku právního zástupce nikdo nemůže nutit svědčit proti jeho klientovi.“

„To platí pouze o advokátovi. Je povinen zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, které mu byly svěřeny jako obhájci,“ pravil soudce Romley vlídně.

„Už je mi to jasné,“ odpověděla Della Streetová. „Mylně jsem si to vykládala. Proto jsem mlčela.“

Jakýsi muž vstoupil postranními dveřmi do soudní síně a spěchal ke stolu, kde seděl náměstek státního zástupce. Naklonil se ke Scudderovi a chvíli s ním tiše hovořil.

Scudder vstal a se spokojeným úsměvem pohlédl na soudce Romleye. „Když soud dovolí, jako další důkaz, že byl spáchán trestný čin, hodlá obžaloba zítra v deset hodin dopoledne předvolat lékaře, kteří provedli pitvu zavražděného. Právě jsem se dozvěděl, že se našlo mrtvé tělo Carla Moara a bylo odvezeno do márnice.“

V soudní síni nastal šum.

„Vzhledem k okolnostem,“ rozhodl soudce Romley, „se soudní jednání odročuje na zítřek ráno v deset hodin.“

Zatímco vzrušení návštěvníci se tlačili k východu, Della Streetová opustila místo pro svědky. Mason jí vyšel vstříc. Fotoreportéři lezli přes mahagonovou ohrádku oddělující diváky od prostoru vyhrazeného pro procesní strany.

„Šéfe,“ zvolala Della Streetová, „já se vám moc omlouvám –“

„Nemáte proč,“ řekl Mason účastně a vzal ji kolem ramen.

„Zůstaňte tak!“ zvolal kdosi. Zaplála blesková světla a zacvakaly spouště fotoaparátů.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

Povečeřeli v pokoji hotelu. Když číšníci odnesli talíře a příbory, advokát se zazubil na Dellu Steetovou. „Tohle mi už víckrát nedělejte. Mučily mě starosti, co s vámi je.“

„To rád potvrdím,“ poznamenal Paul Drake. „Pokaždé když jsem něco řekl, hned mě zpražil.“

„Je mi to líto, šéfe, ale můžete se přesvědčit, že mé obavy byly oprávněné,“ ozvala se Della. Ukázala na večerník, který přinesl Drake. „Stačí se podívat na titulek.“

OBHÁJCOVA SEKRETÁŘKA PRÝ NEPOZNALA VRAŽEDKYNI

„Já vím,“ řekl Mason. „Ale nejhorší byla nejistota, co s vámi je. Proč jste mi neřekla už dřív, co jste viděla?“

„Snažila jsem se o to, šéfe. Hledala jsem vás na lodi, ale když jsem vás nakonec našla, už jste se paní Newberryové zavázal, že jí pomůžete. Já na mou duši nevím, jestli ho přes palubu shodila ona. Nebyla jsem si tím jista tehdy a nevím to ani teď. Zato jsem si byla dobře vědoma, jak snadno lidé uvěří, že potlačuji důkazy, a proto jsem se rozhodla pomlčet o tom, co jsem viděla.

Když jsem později slyšela Paula, jak vám říkal, že státní zástupce je na stopě ženě, která telefonovala na můstek, a že slečna z centrály tvrdí, že pozná její hlas… no, prostě došlo mi, že dřív nebo později si pro mne přijdou, aby mě odvedli k výslechu, a noviny to patřičně nafouknou. Proto jsem si řekla, že udělám nejlíp, když na pár dní zmizím a někde v ústraní počkám, než skončí předběžné řízení.“

„Jak se ti jeví situace, Perry?“ otázal se Drake znepokojeně. „Vypadá ošemetně.“

„Rozhodně není růžová, ale neházím ještě flintu do žita. Kdy

budeš vědět, jak dopadla pitva, Paule?“

„Hned jakmile její výsledek oficiálně –“

Zadrnčel telefon. „To bude ono,“ zvolal detektiv, popadl sluchátko a řekl: „Drake u aparátu.“ Pak se ušklíbl na Masona a kývl hlavou. Naslouchal a asi po minutě řekl: „Mockrát děkuju, hlavně za to upozornění o projektilu,“ a zavěsil.

„Tak Perry, natáhni uši. Ten mrtvý je skutečně Carl Moar. Střela vnikla do těla pod pravou lopatkou a uvízla nad levou kyčelní kostí. Moar zřejmě nezemřel okamžitě. Podařilo se mu udržet se ještě nějaký čas na hladině. Svlékl se do spodního prádla a doplaval k jednomu z těch záchranných kruhů, co shazovali z lodi. Neutopil se, ale zemřel na následky střelné rány.“

„Zdá se, že byl výborný plavec. Sundal si kravatu, odepjal si límec, svlékl kabát, košili a kalhoty. Tkanička na jedné šněrovací botě se zadrhla, takže se nemohl vyzout. Podle všeho zemřel asi půl hodiny poté, co na sebe navlékl záchranný kruh. Je mi divné, že ho z lodi nikdo nezahlédl.“

„Vysoké vlny a silný liják znemožňovaly výhled. Loď se prudce kymácela a dešťovou clonou nedokázala proniknout ani světla reflektorů.“

„Pozor, další důležitá informace,“ řekl Drake. „Střela nalezená v jeho těle byla vypálena z revolveru ráže třicet osm, jenomže z jiné zbraně než té, co byla nalezena na palubě.“

„Cože?“ zvolal Mason a udiveně pohlédl na detektiva.

„Znalec z oboru balistiky to potvrdil,“ řekl Drake.

„A jiné střelné rány nenašli?“

„Ne. Zasáhl ho jen jeden výstřel, zřejmě když se skláněl přes zábradlí.“

„Tak znovu,“ pravil Mason. „Aileen Fellová slyšela dva výstřely a v tom revolveru zůstaly dvě prázdné nábojnice.“

„To je pravda. Jenomže žádný z těch dvou projektilů Carla Moara nezasáhl. Osudná střela byla vypálena z jiného revolveru,“

namítl Drake.

„Takže musely padnout tři výstřely.“

Drake přikývl.

Mason vstal, zastrčil palce do průramků vesty a začal přecházet po pokoji. Po několika minutách se zastavil a zamyšleně se zadíval na své přátele.

„Myslím, že vím, jak asi se všechno zběhlo,“ řekl. „Je to jediné logické řešení, ale abych je prokázal, potřebuji Evese a Evelyn Whitingovou vyslechnout před soudem.“

„To se ti nepovede,“ odvětil Drake. „Moji lidé je hledají, ale jako by se oba propadli do země. Eves je prohnaný a ztratil se z parády.“

„Šéfe, neměl byste zajít za státním zástupcem, vysvětlit mu proč ty dva hledáte a požádat ho, aby do pátrání zapojil policii?“ ozvala se Della Streetová.

„Zbytečně bych se namáhal,“ odvětil Mason. „Scudder by rozhodně neplál nadšením, kdyby se měl myslit, že mi má shánět svědky, kteří prokážou nevinu obžalované.“

„Zato když potřeboval odhalit můj úkryt, jeho nadšení neznalo hranic,“ dodala Della.

Mason přikývl a v očích mu zajiskřilo. „Dello,“ řekl, „to je báječný nápad.“

„Copak?“ zeptala se.

„Zaonačíme to tak, aby si Scudder myslel, že Evese a Evelyn Whitingovou jsem ukryl já. Pak dá do pohybu nebe i peklo, aby je našel.“

„A jak chceš o tom Scuddera přesvědčit?“ zeptal se Drake.

Mason se podíval na hodinky. „Máš při sobě sadu paklíčů, Paule?“

„Ach, já hlupák, proč jen jsem nedržel jazyk za zuby,“ povzdechl si detektiv.

Mason se zazubil. „Přichystej si lupičské nářadí, Paule.

Budeme je potřebovat.“

„Co máš za lubem?“

„Napadlo tě vůbec někdy, že jsme přehlédli patrně nejdůležitější vodítko celého tohohle případu?“

„Cože?“

„Vzpomeň si na vedoucí v obchodě fotopotřebami. Řekla nám, že prodala Evelyn Whitingové oválný rámeček na fotografii.“

Della Streetová popadla Masona za paži. „Šéfe, takže Evelyn vyměnila…“

Mason se usmál na Draka. „Dobrá nálada se mi zase vrátila, Paule,“ řekl. „Scudder se chová tak nafoukaně a domýšlivě, že je na čase, abych mu drobet srazil hřebínek.“

„Obávám se, že chceš, aby se stal spolupachatelem trestného činu,“ podotkl kysele Drake.

„To není tak jednoduché, Paule. Vnikneme sice do domu, ale bez úmyslu vykonat násilí nebo se zmocnit cizí věci.“

„Proč tedy?“

„Abychom zanechali pár tuctů otisků prstů,“ zakřenil se Mason.

„Ach, jo, Perry, když si představím, jak klidně a bezstarostně jsem si žil, když vy dva jste se koukali na tanečnice na Bali!“ povzdychl si Drake.

Mason vystupoval po dřevěném schodišti, které přiléhalo k zadnímu traktu domu na Stockton Bouleverad. Paul Drake ho sledoval jako stín. Della Streetová čekala v autě, které stálo v uličce.

„Tohle se mi vůbec nelíbí, Perry,“ zamumlal Drake. „Jestli nás Eves přistihne, nakrmí nás olovem. Zákon má na své straně.“

„Paule, ty dokážeš člověka opravdu potěšit,“ poznamenal Mason tiše.

Vyšli na pavlač v prvním poschodí a rozhlédli se. Okolí zahalovala mokrá mlha, a co chvíli k nim tlumeně zalehlo

výstražné houkání lodních sirén z přístavu.

Mason zasunul paklíč do zámku, a když uslyšel cvaknutí, otočil knoflíkem dveří a pootevřel.

„Perry, jestliže je doma –“ zamumlal Drake a hned zamlkl. Oba muži tiše stáli a čekali.

Mason sáhl do kapsy pro baterku a řekl: „Tak jdeme, Paule.“

V místnosti, do které vstoupili, byla tma. V zatuchlém vzduchu to ještě čpělo připáleným tukem. Mason posvítil baterkou na pevně zavřené okenice, pak vyšel z kuchyně do obýváku a odtud zamířil do ložnice. „Tady stojí Cartmanova kolečková židle,“ konstatoval. „Všimni si, Paule, zřejmě měli hodně naspěch. Povytažené zásuvky, prázdná ramínka na šaty ve skříni a na posteli ještě poznáš místo, kde ležel kufr.“

„No, Eves měl hodně zavazadel a když se jeho žena vrátila z Honolulu –“

„Jenomže jeho žena nebydlila s ním, ale u své sestry,“ přerušil ho Mason. „Z těch ramínek ve skříni nesundával její šaty… Hele, copak to tu máme?“

Na podlaze ležel asi jeden a půl palce dlouhý kousek dřeva zaobleného průřezu s vysokým leskem.

Drake na něj vrhl krátký pohled. „Jak spěchal, ulomil třeba tohle –“

Mason poklekl a ve světle baterky pátravě prohlížel podlahu. „Paule, hledej střepiny skla. Kdybys nějakou uviděl –“

„Jednu mám,“ řekl Paul a zvedl malý úlomek skla.

„Vidím další,“ řekl Mason.

„Proč tě to zajímá?“ zeptal se Drake. „Myslíš, že se tu poprali anebo –“

„Půjdeme se podívat do nádoby na odpadky, Paule.“

„Hele, Perry, nevím, co máš za lubem, ale nelíbí se mi, že tady trčíme a –“

Mason se beze slova vydal na zpáteční cestu a Drake ho volky

nevolky musel doprovodit, když nechtěl zůstat ve tmě. Na pavlači zvedl Mason víko nádoby na odpadky, odhrnul pár prázdných plechovek od konzerv a pod hromádkou pomerančových slupek našel dlouhou skleněnou střepinu. „Hledáme na správném místě, Paule," poznamenal. Za chvíli vylovil delší, zakřivený kousek lakovaného dřeva zaobleného průřezu.

„To je část oválného rámečku," podotkl Drake.

Mason přikývl a vzápětí v popelnici našel částečně natrženou, pomačkanou fotografii. Pečlivě ji rukou uhladil; dívali se na usměvavou tvář Belle Newberryové. Ve světle baterky si přečetli perem napsané věnování: Tátovi jeho milující Belle.

Mason vrátil fotografii do popelnice, vzal Draka pod paží a odvedl ho zpátky do bytu. „To je všechno, co potřebujeme, Paule. Ještě tu zanecháme pár otisků prstů a vypadneme."

„K čemu budou ty otisky?"

„Aby státní zástupce měl důkaz, žes porušil domovní svobodu a vnikl do cizího bytu," pravil Mason. „Patrně tě ještě obviní z únosu. Tenhle toaletní stolek se zrcadlem se znamenitě hodí na otisky."

„Tak moment, Perry, já –"

„Jdeme na to," řekl Mason a přitlačil Drakovi dlaň na zrcadlo.

Drake hbitě odtrhl ruku, jako by se dotkl žhavého železa.

Mason se zasmál, strčil do detektiva ramenem a zhasl baterku. Drake se zapotácel, chytil se rukama stolku, aby neztratil rovnováhu a pak klesl do židle.

Mason znovu rozsvítil baterku. „A teď konečně můžeme jít, Paule, ty starý lupiči," vyzval ho s úsměvem.

„Perry, můžeš mi říct, jaký má tohle naše konání vůbec smysl?"

„Dozvíš se to, až zítra u soudu promluví státní zástupce," odvětil Mason. „Hni sebou, Paule, musíme pryč."

Mason uzamkl zadní dveře a pak oba muži spěchali k

čekajícímu autu.

„Všechno v pořádku?“ otázala se Della Streetová.

„Zatím ano,“ odvětil Mason. „Naučila jste se svou roli?“

„Znám ji perfektně,“ odvětila.

Mason se pohodlně uvelebil na zadním sedadle, Drake zabouchl dveře. Della Streetová vyjela z uličky a odbočila na bulvár. Po krátké jízdě zastavil vůz před dragstórem.

„Pojď, Paule. Můžeš si to taky poslechnout,“ řekl Mason.

„Co mi zbývá? Vždycky se cítím hezky bídně, když chystáš nějakou vylomeninu,“ zamručel detektiv.

Mason vzal Draka pod paží a vedl ho dozadu chodbou za dragstór k telefonní budce. Della vhodila do automatu niklák, vytočila číslo a řekla: „Haló… Musím mluvit s panem Scudderem… je to velice nutné… Mám důležitou informaci… týká se případu, který projednává zítra u soudu…“

Podívala se na Perryho Masona a přikývla. Po chvíli znova promluvila do mikrofonu: „Pan Scudder u aparátu?… Jsem manželka Morgana Evese. Jeho právoplatná manželka, ale nechtěla bych, abyste někomu říkal, že jsem vám volala. Můj muž je kriminálník. Má trestní rejstřík pod jménem James Whitly anebo James Clarke… Prosím, nepřerušujte mě. To, co vám teď povím se týká případu, který projednáváte… Můj manžel nyní vystupuje pod jménem Morgan Eves. Rozvádí se se mnou, ale řízení ještě není ukončeno. Jemu to ovšem nevadilo, aby se znovu neoženil s nějakou ošetřovatelkou. Jmenuje se Evelyn Whitingová a bydlí s ním v domě číslo 3618, Stockton Boulevard. Evelyn Whitingová cestovala na té lodi, kde byl Carl Moar zavražděn. Pečovala o pacienta v kolečkovém křesle, který utrpěl úraz. Ten muž se jmenuje Roger Cartman a tu vraždu viděl… Ano, slyšel jste dobře, byl očitým svědkem té vraždy. Ošetřovatelka mu potřebovala dát nějaké léky a dovezla ho proto k lodní nemocnici. Tam seděl v kolečkovém křesle a viděl, jak byl Carl Moar zavražděn.

Za tu péči Roger Cartman Evelyn Whitingové dobře zaplatil. Že je provdaná, to ovšem nevěděl. Odvezla ho do bytu na Stockton Boulevard a řekla mu, že mu jej pronajme. Ona a Morgan Eves si prostě chtěli vydělat ještě nějaké peníze navíc. Pak přišli na to, že Cartman byl svědkem zločinu a tak kontaktovali Perryho Masona a on jim dal pět tisíc dolarů, aby toho svědka někam uklidili… Cartman by chtěl svědčit, ale je bezmocný. Ano, samozřejmě dobře vím, co říkám. Pan Mason a ten detektiv Drake šli do toho bytu a pana Cartmana odvezli. Má zlomené krční obratle a není schopný se sám o sebe postarat… Když hledáte očité svědky vraždy, pak musíte najít pana Cartmana, on všechno viděl… A jestli je proti zákonu ukrývat svědka, pak můžete taky zakročit proti panu Masonovi… Ale proboha, s nikým o mně nemluvte, protože by mě to stálo krk.“

Della zavěsila sluchátko a zeptala se: „Jste spokojen, šéfe?“

„Byla jste skvělá,“ pochválil ji Mason. Drake pouze pokýval hlavou. „Jsem zvědav, kolik za to vyfásnem,“ zamumlal.

„Co je dál na programu?“ vyzvídala Della.

„Volná zábava,“ řekl Mason. „Zajdeme si do kina, co říkáte?“

„Jsem pro,“ řekla Della Streetová.

„A co ty, Paule? Už dlouho jsem neviděl nějakou slušnou detektivku.“

„Konečně jsi jednou zas rozumně promluvil, Perry,“ odpověděl uznale Drake. „Předpokládám, že postupuješ podle nějakého svého scénáře, ale netuším nic dobrého. Mám dojem, že ses dočista zbláznil.“

„Je to pomatené, Paule, ale přece jen to má hlavu i patu, jak praví klasik,“ usmál se Mason.

Nasedli do auta a o několik minut později zastavili před kinem. Mason koupil lístky pro všechny tři. „Konečně si na hodinku oddechnu,“ pochvaloval si Drake. Ale když zvedl oči a zahlédl plakát s programem, zabědoval: „Bože dobrý, Perry, tenhle film

jsem už viděl a není to žádná sláva.“

S vozem z půjčovny zajela Della Streetová na parkoviště u hotelu, kde bydlili. Mason ji vzal v podpaží. Slyšel Drakeovo zvolání:

„Co chcete?!“ a vzápětí ucítil, že mu kdosi položil ruku na rameno. Prudce se otočil. Uviděl muže atletické postavy, nejméně o hlavu vyššího než on. Měl na sobě černý plášť a na očích silné brýle.

„Kdepak jste byl?“ otázal se muž.

„Kdo to chce vědět?“

„Státní zástupce.“

„Vyřiďte mu, že jsem byl v kině.“

Přistoupil k nim podsaditý muž, který držel za rameno Paula Draka.

„Inspektor Bodfish,“ představil ho hromotlouk.

Mason hbitě napřáhl ruku a několikrát srdečně potřásl inspektorovou pravicí. „A jak se jmenujete vy?“ otázal se druhého detektiva.

„Borge.“

Mason mu také potřásl rukou. „Přejete si se mnou mluvit?“

„Státní zástupce si to přeje. Čeká na vás.“

„Přišli jste nás sebrat?“ zeptal se Drake.

„Můžete na to vzít jed,“ prohlásil Bodfish.

„Z čeho jsem obviněn?“ otázal se Mason.

„Jste podezřelý z vraždy.“

Mason zvedl obočí.

„A taky z nadržování pachateli po dokonání trestného činu, myslím,“ prohlásil inspektor Bodfish.

„A z únosu,“ dodal Borge.

„Co ještě?“ zeptal se Mason.

„To je prozatím všechno.“

„Máte zatykač?“ otázal se Mason a zapálil si cigaretu.

„Nepotřebujeme ho.“

Mason se otočil k Delle. „Počkejte na mne v hotelu, Dello. Paul vám bude dělat společnost, než se vrátím.“

„Půjdete všichni s námi,“ pravil inspektor Bodfish.

„Rád bych znal důvody,“ opáčil Mason.

„Už jsem vám je řekl. Pro ně platí taky.“

Mason zívl. „Tak dobře, ať to už máme za sebou.“

Borge přivolal taxík. Mason, Della Streetová a Paul Drake seděli vzadu, inspektor Bodfish s Borgem čelem k nim na sklopných sedadlech. Taxík zamířil na Stockon Boulevard a po několika minutách zastavil.

„Tady bydlí státní zástupce?“ otázal se Mason.

„Vy moc dobře víte, kdo tu bydlí,“ opáčil Borge.

Vystoupili z auta. Bodfish je vedl po schodech do prvního poschodí a tam zaklepal na dveře. Scudder otevřel a když vešli, otočil se k Masonovi a řekl: „Snad nám povíte, co se tu stalo.“

„Něco se tady stalo?“

„Dobře víte, že ano.“

„Kdy?“

„Když jste tu byl.“

„Kdy jsem tu byl?“

„Není tomu tak dlouho.“

Mason pohlédl na stříbrný prášek ležící na různých kusech nábytku a otočil se k Delle Streetové a Paulu Drakovi. „Ničeho se nedotýkej, Paule. Zastrč ruce do kapes a nevytahuj je. Hledali tu otisky prstů. Zdá se, že nás do něčeho chtějí namočit.“

Scudder zrudl. „Nejste v Los Angeles,“ řekl. „Tady si na nás nemůžete vyskakovat.“

Mason pokrčil rameny.

„V tomto bytě byl muž jménem Roger P. Cartman,“ řekl Scudder. „Někde jste ho ukryl. Chci s ním mluvit.“

„Myslím, že vám přeskočilo,“ odvětil Mason.

„Dnes v podvečer jste tady byl. Vy a muž jménem Eves jste se dohodli, že někam Cartmana ukryjete, aby nemohl jít svědčit.“

„A pod postel jste se dívali?“ odvětil Mason posměšně.

„Vemte mu otisky,“ nařídil Scudder.

„Co si to dovolujte? Rozhodně proti tomu protestuji!“ ohradil se Mason.

Borge sundal plášť, přehodil jej přes opěradlo židle a pak si kapesníkem otřel pot z čela. Inspektor Bodfish přistoupil k Masonovi z druhé strany.

„Tak tohle jsou zdejší svérázné způsoby?“ poznamenal Mason.

Scudder neodpověděl.

Borge sevřel Masonovo zápěstí, ale advokát ruku vyškubl. Borge ho znovu uchopil za paži, přitiskl si ji k tělu a zkroutil mu ruku. Na Masonovy roztažené prsty nanesl Bodfish barvu a udělal otisky. „Druhou ruku,“ poručil Bodfish. Mason beze slova uposlechl.

Inspektor potom také vzal otisky prstů Paulu Drakovi a Delle Streetové.

„A teď bych rád od vás slyšel, kdy jste naposledy viděl pana Cartmana,“ řekl Scudder.

„Nemám vám co říci,“ opáčil Mason. „Nebo snad v San Francisku používáte gumovou hadici, abyste rozvázali jazyky vzpurným svědkům?“

„Mám tomu rozumět tak, že odmítáte odpovídat na mé otázky?“ zeptal se Scudder.

„Pochopil jste správně. Nehodlám vám věnovat ani vlídný pohled,“ pravil Mason.

Scuddr se otočil k Delle Streetové. „Možná, že nám něco povíte vy. Loajalita vůči zaměstnavateli je jistě chvályhodná, jenomže za výjimečných okolností je třeba –“

„Dello, neodpovídejte na žádnou otázku,“ přikázal jí Mason.

„Vzpomínáte si na muže jménem Cartman, který s vámi cestoval na lodi?“

„Mlčte, Dello,“ opakoval Mason.

Della Streetová pevně sevřela rty.

„Odmítáte odpověď?“

Della přikývla.

Scudder se otočil k detektivovi. „Jste ve svízelné situaci. Celkem vás chápu. Mason je vaším dobrým zákazníkem a pochopitelně se ho snažíte chránit. Ovšem licenci soukromého detektiva lze zrušit, když odmítne –“

„To by stačilo, Scuddere,“ řekl Mason důrazně. „Drake vám nic neřekne. Kdybyste se k nám choval trochu slušněji, vaše otázky bychom rádi zodpověděli. To se ovšem nestalo, takže se můžete jít vycpat.“

Scudder se na něho nenávistně zadíval. „Masone,“ řekl, „získal jste si pověst, že každý proces vyhrajete. Jenže tentokrát se vám to nepodaří. Mám proti vaší klientce dostatek důkazů a budu mít další.“

Mason si zapálil cigaretu. „Měl jsem za to, že jste lepší právník, Scuddere,“ pravil nonšalantně. „Nemáte žádné závažné důvody k tomu, abyste mě obvinil.“

„Jak to myslíte?“ otázal se Scudder.

„Provozuji advokátní praxi. Státní zástupci mě sice nemají moc v lásce, ale jinak se těším dobré pověsti a veřejnost mě zná. Povězte mi, jak chcete sestavit porotu, která mě na základě svědectví bývalého trestance uzná vinným?“

Scudder upřel na Masona zamyšlený pohled. „To si namlouváte,“ řekl.

Mason pokračoval: „Nikoho nelze odsoudit na základě svědecké výpovědi spolupachatele, pokud se neprokáže, že je pravdivá. Nechte si to projít hlavou.“

„Takže vašim spolupachatelem je bývalý trestanec?“ zaútočil

Scudder.

„Neukvapujte se,“ odtušil Mason. „Nehovořil jsem o žádném svém spolupachateli, ale citoval jsem vám zákon.“

Scudder pokynul detektivům. „Nechte je běžet,“ řekl.

Inspektor Bodfish zamručel: „Ale pane náměstku, přeci –“

„Říkal jsem, že můžou jít. Všichni tři,“ nařídil Scudder.

Mason se ušklíbl a uklonil se: „Vrátíte mi otisky?“

„Zmizte,“ zavrčel Scudder. Borge si otřel čelo, zamžikal a zabručel: „Ještě jsme s vámi neskončili.“

„Buďte zticha, Borge,“ okřikl ho Scudder. „To je všechno, Masone. Koukejte, ať už jste pryč.“

Na ulici se Mason obrátil k Drakeovi a zazubil se. „Tak co, Paule, dopadlo to tak špatně, jak sis představoval?“

„Tentokrát jsme vyklouzli, ale obávám se, že příště –“

„Myslím, že nám už dají pokoj,“ ujistil ho Mason.

„Chcete říct, že státní se touhle záležitostí už nebude zabývat?“ otázala se Della Streetová.

„Kdepak, teprve teď se do toho pořádně zakousne,“ odvětil Mason. „A to jsem měl právě v úmyslu.“

„A vyšlo to,“ poznamenal Drake.

V hotelové hale čekal Charles Whitmore Dail. Přistoupil k Masonovi a zeptal se: „Můžete mi věnovat pár minut?“

„Zajisté, jestli máte těch deset tisíc,“ zakřenil se advokát.

„Mám.“

„Pojďte se mnou nahoru,“ vyzval ho Mason.

Když usedli v Masonově apartmá, řekl Dail: „Kromě toho narovnání s paní Moarovou bych rád s vámi projednal ještě jednu věc.“ Významně pohlédl na Dellu Streetovou.

„Mluvte,“ řekl Mason. „Před Dellou nemám žádné tajnosti. Ale nejdřív vyřídíme to narovnání.“

„Máte tu dohodu?“

Mason přikývl a podal Dailovi na stroji psanou listinu

podepsanou paní Moarovou. Dail si ji pečlivě pročetl, pak ji složil a schoval do kapsy. Z náprsní tašky vzal deset tisícidolarových bankovek a vysázel je na stůl.

„Tak co máte ještě na srdci?“ otázal se Mason.

„Týká se to mé dcery.“

„Ano?“

„Celinda dostala předvolání k soudu. Viděla paní Newberryovou sestupovat po schodišti z paluby. Její večerní šaty byly promáčené a v ruce držela opasek na peníze.“

„Jak dlouho potom, co lodní siréna pětkrát zahoukala?“

„To si Celinda už přesně nepamatuje.“

„Proč o tom chcete hovořit se mnou? Jako svědka ji obeslal státní zástupce, ne já.“

„Víte, Celinda je z toho velice rozrušená. Ještě nikdy nevypovídala před soudem, a když četla v novinách, jak jste Aileen Fellovou nelítostně podrobil křížovému výslechu… no, prostě bych se chtěl s vámi domluvit, abyste na mou dceru byl mírnější.“

„Dobře jsem vám nerozuměl.“

„Pochopitelně jde o choulostivou věc a byl bych nerad, kdybyste si mou nabídku špatně vyložil. Pokud vím, polovina peněz, co jsem vám dal, připadne paní Moarové, druhá zůstane vám. Já se ovšem domnívám, že nadmíru kvalifikovaná právní pomoc by si zasloužila být patřičně oceněna. Cestovali jsme s paní Moarovou na stejné lodi a proto uvažuji, jak bych ji pomohl.“

„Lepším finančním oceněním mých služeb?“ otázal se Mason.

„Ano,“ přikývl Dail.

Mason se ušklíbl. „Už jsem pochopil, Daile. Proto jsem velice rád, že vaše dcera půjde svědčit.“

„Ale já si myslím, že svou výpovědí paní Moarové přitíží… Viděla v její ruce ten opasek…“

„To nevadí. Až Celinda předstoupí svědčit, při kontrolním

výslechu prokážu, že je předpojatá. Vím kupříkladu, že od Belle vyzvěděla, že absolvovala univerzitu Jižní Kalifornie. Kabelogramem to oznámila Rooneyovi a jemu už nedalo moc práce zjistit, že Carl Moar je otčímem Belle Newberryové. Celinda chtěla Belle ponížit a společensky znemožnit. Mám důvod se domnívat, že sama podnikla všechny potřebné kroky, aby policie Carla Moara zatkla, jakmile loď přistane.“

„Nechápu, co tím sledujete. Pro obhajobu paní Moarové to není vůbec významné –“

„To je pravda,“ přerušil ho Mason. „Ale pro Belle je to důležité. Celinda předstírala, že je její přítelkyně, dokonce ji pozvala k sobě na příští víkend na večírek, zatímco celou dobu kula plány, jak Belle společensky vyřídit. Detektivy, kteří měli zatknout Carla Moara jako defraudanta, jakmile vystoupí na pevninu, pozvala Celinda. Až to uslyší Roy Hungerford, ihned si učiní jasnou představu co podle Celindy znamená fair play.“

Dail zrudl v obličeji. „Ale to, k čemu se chystáte, je přeci rána pod pás!“

„Daile, když bráním klienta, musím soupeře vždy zasáhnout do nejcitlivějšího místa. Můžete Celindě říct, co ji čeká při kontrolním výslechu.“

„Byl bych velice rád, kdybyste přece jenom mou nabídku znovu uvážil a –“

Mason vstal a vykročil ke dveřím. „Rád vám věřím, Daile,“ usmál se. „Velice dobře si vzpomínám, jak ochotně jste mi vyšel vstříc, když jsme spolu jednali o vrácení těch údajně zpronevěřených peněz. Ovšem ve skutečnosti jste mi jenom maloval straky na vrbě. Nezbývá mi než vám připomenout známé úsloví, že kdo jinému jámu kope, sám do ní padá.“

Dail se na prahu otočil. „Ještě toho budete litovat, Masone. Mám v tomto městě velké slovo. Dobrou noc!“

Otočil se a prudce za sebou přirazil dveře.

Mason se zazubil na Dellu Streetovou.

„To jste neměl dělat, šéfe,“ řekla.

„Proč ne?“

„Celinda hned poletí za Royem, aby ho přiměla přiznat barvu. Je prohnaná a myslím, že –“

Mason ji přerušil: „S tím jsem právě počítal. Náhodou totiž vím, že Hungerfordovi se ze srdce protiví všechny tyhle dámy, co se ho snaží ulovit. Zatím ještě váhá mezi Celindou, která patří k smetánce a Belle, která k ní nepatří. Jakmile se ho Celinda bude pokoušet uhnat, ztratí veškeré šance… a nejkrásnější na tom je, že si všechno nadrobila sama.“

„Kéž by se vaše předpověď splnila!“ povzdechla Della.

Mason otevřel dveře Drakova pokoje. „Paule, něco bych od tebe potřeboval.“

„Co to má být?“ zamručel Drake.

„Zmínil ses, že asi před dvěma měsíci soudili Morgana Evese pro vraždu.“

„To souhlasí.“

„Ale byl osvobozen.“

„Ano.“

„A Baldwin Van Densie ho obhajoval?“

„Ano. Je to tak.“

„Asi před dvěma měsíci zasedal Moar v porotě v Los Angeles,“ pokračoval Mason. „Muže obžalovaného z vraždy obhajoval Van Densie. Moarovi se zdálo, že Van Densie je ochotný k úplatkům, a nakonec přesvědčil i několik dalších porotců, takže vina obžalovaného nebyla dostatečně prokázaná. Porota se na výroku nedohodla a obžalovaný byl zproštěn. Zjisti, zda Moar zasedal v porotě, která projednávala Evesův případ.“

Drake svraštil čelo. „Hrome, Perry, jestli byl Moar v té porotě, pak je mu Eves hrozně zavázán. Evelyn Whitingová s Moarem nějakou dobu chodila a tak mohla… Sakra, jakmile se dověděla, že

Moar zasedá v porotě, která bude soudit jejího milence, nelenila a nasadila všechny páky, aby zabránila Evesovu odsouzení.“

„Vidím, že ti to pálí, Paule,“ zazubil se Mason. „Zavolej do Los Angeles, aby tvoji lidé zjistili, co potřebujeme. Já zatím odskočím do márnice, abych tam hlasitě oznámil, že ten mrtvý není Carl Moar.“

„Chceš říct, že provedli mylnou identifikaci mrtvoly?“

„Poskytnu rozhovor novinářům a kategoricky popřu, že by to mohla být mrtvola Carla Moara.“

„A budou tam reportéři?“ zeptala se Della Streetová. „Postarám se o to, aby tam byli,“ odpověděl Mason.

„Proč jsi jenom tak spěchal s tím návratem z Bali?“ povzdechl si Paul Drake a sáhl po sluchátku.

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

Donaldson P. Scudder vstoupil do soudní síně a sebevědomě usedl k stolku pro obžalobu. Pohrdavě se podíval na Perryho Masona, ale neřekl ani slůvko. Jakmile se objevil soudce Romley, aby se ujal předsednictví, vyzval žalobce, aby pokračoval v jednání.

Scudder se zvedl, odkašlal si a pak prohlásil: „Vaše Ctihodnosti, před několika hodinami jsem se dověděl o dalším očitém svědkovi vraždy. Když obžalovaná vypálila první výstřel, byl od ní vzdálen pouze několik kroků. Zatím se mi nepodařilo tohoto svědka najít, ale pevně věřím, že do osmačtyřiceti hodin jej budu moci vyslechnout před soudem. Ujišťuji Vaši Ctihodnost, že jen tato nanejvýš neobvyklá okolnost mě nutí, abych požádal slavný soud o odročení o dva dny.“

Soudce Roomley se tázavě podíval na Perryho Masona.

Mason vyskočil. „Vaše Ctihodnosti, s návrhem náměstka státního zástupce nesouhlasím. Považuji jej za neetický, překročil meze toho, co se sluší a patří, neboť jeho prohlášení o očitém svědkovi slouží čistě k účelům propagačním, stejně jako jeho včerejší prohlášení tisku, že mrtvé tělo Carla Moara bylo vyloveno z moře.“

Scudder stál rovně jako svíčka a zhluboka se nadechl, než odpověděl: „Vaše Ctihodnosti, jediným důvodem proč dnes nemohu svědka vyslechnout je skutečnost, že jej Perry Mason někde ukryl. A domnívám se, že tohoto svědka ukrývá proti jeho vůli.“

Mason stál opět na nohou: „Vaše Ctihodnosti, důrazně se ohrazuji proti nestoudnému obvinění náměstka státního zástupce, který –“

„Okamžik, pane Masone,“ přerušil ho soudce Romley. „Chtěl bych panu Scudderovi položit několik otázek. Pane náměstku, jste

si vědom vážných důsledků obvinění, které jste vznesl proti zástupci obhajoby?“

„Ovšemže, Vaše Ctihodnosti.“

„Můžete své tvrzení nějak prokázat?“

„Vaše Ctihodnosti, budu rád, když mi k tomu poskytnete příležitost. Zatím ale ještě nemám všechny potřebné podklady, které shromažďuje kancelář státního zastupitelství, aby mohlo být zahájeno trestní stíhání proti obhájci obviněné. Nicméně k zdůvodnění žádosti o odročení jsou dostatečné.“

„Vyzývám pana žalobce, aby je tedy soudu předložil!“ zvolal Mason.

„Dobrá,“ pravil soudce Romley. „Na základě předložených důkazů soud uváží, zda žádost o odročení projednávaného případu, kterou podal státní zástupce, je právně podložena. Pane náměstku, máte slovo.“

„Nechť předstoupí Mabel Fossová,“ řekl Scudder.

Na místo pro svědky předstoupila žena, jež Masonovi předala fotografie, které si tam Evelyn Whitingová dala vyvolat, a složila přísahu.

„Bydlíte v čísle 3618 Stockton Boulevard, kde rovněž provozujete živostnost, totiž obchod s fotopotřebami, že ano?“ otázal se Scudder.

„Ano, to souhlasí.“

„Znáte Perryho Masona, advokáta, který je přítomen v soudní síni?“

„Ano, viděla jsem ho.“

„Kdy to bylo?“

„Předevčírem.“

„Při jaké příležitosti?“

„Pan Mason přišel do mé prodejny a požádal o fotografie, které mi svěřila paní Evesová k vyvolání. Prohlásil, že je jejím sousedem a přítelem.“

„Kdo je paní Evesová?“

„Nájemnice, která bydlí se svým manželem Morganem Evesem v stejném domě jako já.“

„Tedy v domě, kde bydlíte i vy a kde také provozujete svou živnost, že ano?“

„Ano.“

„Jak dlouho znáte Morgana Evese?“

„Asi dva měsíce.“

„Ukážu vám fotografii a táži se vás, zda tohoto muže poznáváte?“ řekl Scudder. Na kartě byla fotografie muže zepředu a z profilu, na jeho prsou bylo vidět vězeňské číslo a dole na tiskopise byly otisky jeho prstů.

„Vznáším námitku,“ řekl Mason. „Nevidím důvod poukazovat na to, že Eves nemá čistý trestní rejstřík.“

„Znáte toho muže?“ opakoval Scudder.

„Samozřejmě, to je přece pan Eves. Netušila jsem, že –“

„Je to ten muž, kterého znáte jako Morgana Evese, jenž bydlí v domě číslo 3618 Stockton Boulevard?“

„Ano, je to týž muž.“

„A pan Mason k vám přišel, aby si vyzvedl fotografie, které si u vás dala vyvolat Evesova manželka?“

„Ano.“

„Znáte jistého Rogera P. Cartmana?“

„Viděla jsem ho,“ odpověděla svědkyně. „Přijel s paní Evesovou z Honolulu. Ona je zdravotní sestra a pečovala o něj, protože měl poraněnou páteř.“

„Přivezla ho sanitka a pacient byl dopraven do bytu, který si pronajal Morgan Eves, že ano?“

„Ano.“

„To je vše,“ prohlásil Scudder.

„Nemám žádné otázky,“ řekl Mason.

„Mým dalším svědkem je Christopher G. Borge,“ oznámil

Scudder. Svědek složil přísahu, usedl, ležérně si přehodil nohu přes nohu a vyčkávavě hleděl na náměstka státního zástupce.

„Jmenujete se Christopher Borge a už několik let pracujete v kriminálním oddělení zdejšího policejního sboru, že ano?“

„To souhlasí.“

„Jaké máte odborné předpoklady pro svou práci?“

Mason překvapeně zvedl hlavu. „Smím vědět, zda hodláte svědka vyslechnout jako znalce?“

„Ano,“ odsekl Scudder.

Borge mezitím upřel pohled k stolku soudního zapisovatele a řekl: „Studoval jsem chemii, daktyloskopii, balistiku, toxikologii a několik dalších příbuzných oborů.“

„Můžete nám stručně vysvětlit podstatu a význam daktyloskopie?“ otázal se Scudder.

„Daktyloskopie je metoda zjišťující totožnost osoby podle otisků prstů. Prošel jsem odborným školením, naučil jsem se snímat viditelné i neviditelné čili latentní daktyloskopické stopy, fotograficky je dokumentovat, vyhledávat a porovnávat charakteristické identifikační znaky papilárních linií, takzvané markanty a tak dále.“

„Obracím vaši pozornost k snímku, který svědkyně Fossová identifikovala jako fotografii Morgana Evese, a ptám se vás, zda toho muže znáte?“

„Ano, znám ho.“

„Kdo je to?“

„Je to James Whitly, známý rovněž jako James Clerke.“

„Byl už trestaný?“

Mason se rychle zvedl a tvářil se popuzeně: „Vaše Ctihodnosti, námitka. Otázka je nepřípustná, irelevantní a netýká se podstaty věci.“

„Hodláme prokázat souvislost,“ ozval se Scudder.

„Námitka se zamítá,“ rozhodl soudce Romley.

Borge vyndal z kapsy hedvábný kapesník, otřel si pot z čela a pak poněkud znuděným tónem prohlásil: „Ano, byl už trestán.“

„Kolikrát?“

„Dvakrát seděl v San Quentinu za loupežné přepadení, ve Folsomu si odkroutil pět let pro zločin těžkého poškození na těle. Dále stál před soudem pro obvinění z vraždy –“

Mason byl opět na nohou. „Námitka. Evese soud osvobodil, protože –“

„Námitce se vyhovuje,“ rozhodl soudce Romley.

„Bral jste tomuto muži otisky prstů, pane Borge?“ otázal se Scudder.

„Ano.“

„Kdy to bylo?“

„V roce 1934 a znovu roku 1935.“

„Takže jeho otisky máte?“

„Ano.“

„Ukažte nám je, prosím.“

Scudder vzal daktyloskopickou kartu, kterou mu Borge podal a řekl: „Žádám, aby tyto otisky prstů byly přijaty jako předmět doličný.“

„Nemám námitek,“ pravil Mason.

„Nuže, pane Borge,“ pokračoval náměstek státního zástupce, „táži se vás, zdali jste včera večer navštívil byt pronajatý Morganem Evesem.“

„Námitka,“ ozval se Mason. „Otázka je nepřípustná, irelevantní a netýká se podstaty věci.“

„Hodlám prokázat souvislost,“ řekl Scudder.

„Zamítá se,“ rozhodl soudce Romley.

„Ano, navštívil jsem tento byt a použil daktyloskopické prášky na různých předmětech, abych sejmul latentní stopy,“ odpověděl svědek.

„A nalezl jste nějaké latentní otisky?“

„Ano, našel.“

„A vyvolané stopy jste fotograficky zabezpečil?“

„Ano, to jsem učinil.“

„Máte ty fotografie při sobě?“

„Ano.“ Borge vyndal z kapsy tlustou obálku.

Scudder odsunul židli a vstal. Mluvil pomalu a zřetelně, aby si posluchači dobře uvědomili závažnost jeho slov. „Nuže, pane Borge, táži se vás, zda mezi latentními stopami, které jste zviditelnil a vyfotografoval, jsou také otisky prstů muže, o jehož trestním rejstříku jsme hovořili?“

„Ano, jsou tam i jeho otisky.“

„Kde jste je nalezl?“

„Na různých místech, kupříkladu na stole, na zrcadle, v koupelně, na klice dveří či na použité žiletce.“

„A tyto otisky jste vyfotografoval, že ano?“

„Ano, to souhlasí.“

„Tyto fotografie jsou v obálce, kterou držíte v ruce, že ano?“

„Ano.“

„Žádám, aby byly přijaty jako předmět doličný,“ řekl Scudder.

„Nemám námitky,“ oznámil Mason.

Scudder předal obálku s fotografiemi soudnímu zapisovateli a otočil se k svědkovi.

„Nalezl jste v tom bytě také jiné otisky?“

„Ano.“

„Zjistil jste, komu patří?“

„Námitka,“ zvolal Mason. „Otázka je nepřípustná, irelevantní a –“

„Zamítá se,“ přerušil ho soudce Romley.

Borge se ušklíbl na Masona. „Našel jsem otisky Perryho Masona,“ pravil. „Našel jsem otisky Paula Draka, soukromého detektiva v službách Perryho Masona. Na kolečkovém křesle v tom bytě jsem našel otisky muže, který v něm seděl. Kromě toho

jsem našel v bytě otisky prstů nějaké další osoby, zřejmě nějaké ženy.“

„A všechny tyto otisky jste vyfotografoval a na každé fotografii vyznačil, kde byl otisk nalezen, že ano?“

„Ano.“

„Žádám, aby i tyto fotografie byly přijaty jako předmět doličný,“ prohlásil Scudder.

Mason mlčky seděl na židli a tvářil se utrápeně. Soudce Romley na něj pohlédl a řekl: „Protože obhajoba nic nenamítá, soud přijímá tyto fotografie jako předmět doličný.“

„Nuže, pane Borge,“ pokračoval Scudder, „včera kolem jedenácté hodiny večerní jste mě doprovázel do toho bytu s inspektorem Frankem Bodishem. V Evesově bytě jsme zastihli Perryho Masona, Dellu Streetovou a Paula Draka, že ano?“

„Ano, to souhlasí.“

„A také jste slyšel, že jsem Perryho Masona obvinil, že jistého Rogera P. Cartmana, který krátký čas se v tomto bytě zdržoval, ukryl na neznámém místě, aby znemožnil státnímu zastupitelství zmíněného Cartmana vyslechnout jako očitého svědka při předběžném přelíčení ve věci stát Kalifornie proti Ann Moarové?“

„Ano, slyšel jsem to.“

„A co mi odpověděl Perry Mason?“

Mason vyskočil. „Vaše Ctihodnosti, vznáším námitku! Tato otázka je nepřípustná, irelevantní a netýká se podstaty věci. Nesouvisí s projednávaným případem a –“

Soudce Romley mu nedovolil dokončit větu. „Zamítá se,“ řekl ostře.

„Mason prohlásil, že žádná porota ho neuzná vinným na základě svědectví bývalého trestance,“ řekl Borge klidným hlasem.

„Kontrolní otázky!“ vyrazil ze sebe Scudder.

Mason pozoroval, jak si svědek otírá kapesníkem pot z čela. „Kolika lidem jste sejmul otisky prstů, pane Borge?“ zeptal se

nakonec.

„Námitka! Otázka je irelevantní!“ ozval se Scudder.

„Představil jste svědka jako znalce z oboru daktyloskopie a já si chci ověřit, jak dalece je kvalifikován,“ odpověděl Mason.

„Soud nevidí důvod, proč by obhajobě nedovolil přesvědčit se o svědkově odborné způsobilosti,“ rozhodl soudce Romley.

„To přesně nevím,“ odpověděl Borge Masonovi. „Bral jsem otisky několika tisíců osob.“

„Jak se jmenoval člověk, kterému jste sejmul otisky jako prvnímu?“

Borge se usmál. „Nepamatuji se. To je už dávno.“

„Jak dávno?“

„Bylo to asi před patnácti lety.“

„A pamatujete si jméno osoby, které jste bral otisky naposled?“

Borge se ušklíbl. „Zajisté,“ řekl a po krátké dramatické pauze pokračoval: „Byl to Carl Moar. Sejmul jsem mu otisky dnes ve dvě hodiny ráno v městské márnici, když jste prohlásil, že ten mrtvý není Carl Moar, ale někdo jiný.“

Mason se zatvářil rozpačitě. „A můžete nad veškerou pochybnost prokázat, že jde o mrtvolu Carla Moara?“

„Samozřejmě,“ řekl Borge. „Mrtvola byla vytažena z vody sice až po několika dnech, ale otisky se mi podařilo sejmout bez problémů. Obrazce papilárních linií zůstávají u člověka neměnné celý život a ani po smrti se nezmění. Je to neomylný způsob identifikace.“

„Takže daktyloskopické stopy dvou osob nemohou být totožné?“ otázal se Mason.

„Vyloučeno,“ poznamenal Borge pohrdavě. „Existuje asi 64 miliard variant obrazců a za celou dobu trvání kriminalistické daktyloskopie se dosud nevyskytly dva shodné obrazce papilárních linií. To je všeobecně známo.“

Soudce Romley udeřil paličkou na stůl. „Svědek má odpovědět na to, nač je tázán, a zdržovat se zbytečných komentářů.“

„Tudíž jste musel mít k dispozici sadu otisků Carla Moara, abyste s nimi mohl porovnat otisky, které jste sejmul mrtvému, že ano?“

„Ano, ty jsem měl. Před patnácti lety pracoval Moar u hypoteční banky a při nástupu musel jako ostatní zaměstnanci souhlasit, aby banka zařadila kartu s jeho otisky prstů do osobních spisů.“

„Ach, tak, rozumím,“ řekl Mason a zatvářil se zklamaně.

„Máte ještě další kontrolní otázky?“ zeptal se soudce.

„Ano,“ odpověděl Mason. Přistoupil ke stolku soudního zapisovatele a zvedl obálku s fotografiemi, které byly přijaty jako předmět doličný.

Otočil se k svědkovi. „Máte fotografie otisků Carla Moara při sobě?“

Borge sáhl upocenou rukou do kapsy a vyndal obálku. „Tady je máte,“ ušklíbl se. „Všechny jsou označeny, račte si je prohlédnout.“

Mason vysypal fotografie z obálky na stolek, chvíli si je prohlížel, a potom z hromádky fotografií z druhé obálky jednu vybral a podal ji svědkovi.

„Můžete mi něco říct o tomto otisku, pane Borge?“

„Ano, to je otisk prstu Morgana Evese. Pochází z okenního rámu v jeho bytě.“

Mason položil fotografii stranou a ukázal svědkovi jiný otisk. „A co tenhle?“

„To jsou otisky Carla Moara, které jsem sejmul v márnici.“

„A můžete identifikovat tento snímek?“

„Tento otisk patří ženě, která podle všeho ošetřovala Rogera Cartmana.“

„A co je na téhle fotografii?“

„To jsou otisky, které jsem našel na kolečkovém křesle. Předpokládám, že patří Rogeru Cartmanovi.“

„Pozoruji, že fotografie identifikujete podle značek, které jste si na nich udělal.“

„Pochopitelně jsem musel nějakým způsobem fotografie roztřídit a označit. Ale když si vezmu lupu, dokážu kterýkoli z těchto otisků identifikovat.“

„Tady před soudem?“ zeptal se Mason.

„Ovšemže.“

Mason vyndal z kapsy kus papíru a vytrhl v něm otvor. Potom papír přiložil na jednu fotografii tak, aby zakrýval značku, takže bylo vidět pouze otisk.

Vybral ještě dva další snímky a značky na nich rovněž zakryl stejným způsobem jako u první fotografie.

„Pokuste se tyto tři otisky identifikovat,“ řekl a podal je svědkovi.

„Chvíli to potrvá,“ odpověděl Borge.

„Nechám vám tolik času, kolik potřebujete,“ poznamenal Mason.

Borge vyndal z kapsy lupu a začal si otisky prohlížet. „Musím nahlédnout do svých poznámek, abych si ověřil některé údaje,“ řekl. „Dva otisky jsou identické. Myslím, že patří Rogeru Cartmanovi, ale potřebuji si to potvrdit.“

„V pořádku,“ přikývl Mason.

Borge nahlédl do svého zápisníku, potom vyndal z kapsy měřítko a ještě chvíli otisky studoval. Nakonec vzhlédl, otočil se k soudci a pravil: „Tyto dva otisky ukazováku pravé ruky jsem zajistil na kolečkovém křesle. Patří Rogeru Cartmanovi.“

„Označte obě fotografie perem, aby nedošlo k záměně,“ požádal Mason.

Borge si ho pohrdavě změřil, vyndal plnící pero a obě fotografie označil křížkem.

Mason s triumfálním úsměvem odstranil papír z obou fotografií a zvolna prohlásil: „Pane Borge, vy jako znalec daktyloskopie jste řekl, že je všeobecně známo, že se doposud nevyskytly dva shodné obrazce papilárních linií. Můžete tedy vysvětlit, jak je možné, že podle vašeho dobrozdání je otisk prsteníku pravé ruky mrtvého Carla Moara identický s otiskem prsteníku pravé ruky jistého Rogera Cartmana?“

Borge s vytřeštěnýma očima hleděl na obě fotografie, které označil křížkem. Scudder vyskočil ze židle a přiběhl k svědkovi.

Soudce Romley zvedl tázavě obočí a zamyšleně pohlédl na Masona. „Máme tomu rozumět tak, že se svědek zmýlil a zaměnil otisky, pane Masone?“

„Nikoli, Vaše Ctihodnosti,“ usmál se Mason. „Jakmile můj učený odpůrce náměstek státního zástupce pochopí skutečný význam svědkovy výpovědi, stáhne žalobu proti Ann Moarové zpět. Pokud tak neučiní, bude muset porotě vysvětlit jak je možné, že muž, kterého moje mandantka šestého večer zavraždila, své otisky zanechal následujícího dne odpoledne v Evesově bytě.“

„Vaše Ctihodnosti, v tom je zcela jistě nějaký chyták!“ zvolal Scudder.

„Rád panu žalobci napovím, jak tuto záhadu rozřeší,“ usmál se Mason. „Když šestého večer vyšla Della Streetová na palubu, nevědomky se zastavila skoro přesně na místě, kde předtím byla Aileen Fellová, než vyběhla na člunovou palubu. A za druhé, když Moar zastoupil v Honolulu na loď, zjistil, že kdosi otevřel jeho zamčené zavazadlo a fotografii Belle Newberryové vyměnil za foto filmové herečky Winnie Joyceové. Můj učený kolega si nepochybně už ostatní domyslí.“

Scudder se naklonil k svědkovi a chvíli s ním tiše hovořil. Potom znepokojeným hlasem pronesl: „Rád bych slavný soud požádal, aby jednání bylo na krátký čas přerušeno, abych mohl některá fakta uvést do vzájemné souvislosti.“

„Vzhledem k situaci, která nastala, předpokládám, že obhajoba nemá námitky, pane Masone?“

Mason řekl: „Souhlasím s odročením, Vaše Ctihodnosti, ale mám jednu podmínku. Náměstek státního zástupce mě nařkl, že jsem ukryl svědka. Já mám ovšem důvod k domněnce, že on sám zadržuje svědkyni, kterou jsem předvolal k soudu jako vývodního svědka. Jmenuje se Evelyn Whitingová a ošetřovala jistého Rogera Cartmana.“

Soudce Romley pohlédl na Scuddera: „Je to pravda, pane žalobce?“

Scudder se tvářil rozpačitě, „Vaše Ctihodnosti,“ řekl, „pátrali jsme po slečně Whitingové. Asi před hodinou byla zadržena a je nyní v mé kanceláři. Její výslech nepřinesl žádné nové poznatky. Vůbec jsem netušil, že ji pan Mason předvolal jako svědkyni obhajoby.“

„Můžete se přesvědčit, že soudní zapisovatel zaznamenal do protokolu, že jsem ji řádně předal obsílku,“ pravil Mason. „Vzhledem k této skutečnosti žádám, abych mohl svědkyni vyslechnout ještě předtím, než bude jednání přerušeno.“

„Máte námitky?“ otázal se soudce Romley.

„Nikoli, Vaše Ctihodnosti,“ odvětil Scudder. „Znovu opakuji, nevěděl jsem o této ženě, že je svědkyní obhajoby.“

„Kdy může být vyslechnuta?“

„Slečna Whitingová se může dostavit k soudu za několik minut, protože je nyní v místnosti pro svědky,“ oznámil Scudder.

Soudní sluha dostal příkaz svědkyni přivést. Soudce zamyšleně pozoroval Perryho Masona.

„Pokud tomu dobře rozumím, pane Masone, mrtvola v márnici byla podle vás nesprávně identifikovaná jako tělo Carla Moara?“

„Nikoli, Vaše Ctihodnosti,“ odpověděl Mason. „Ten mrtvý je skutečně Carl Moar. Dnes ráno jsem před zástupci tisku o tom vyslovil své pochyby jen proto, aby přiměl žalobu mrtvému

Moarovi sejmout otisky.“

„Otisky prstů prokázaly, že ten mrtvý je Moar. Jak tedy vysvětlíte, že se jeho otisky našly na kolečkovém křesle v Evesově bytě?“

„Pokud nám to neřekne svědkyně, bude nám to muset vysvětlit můj učený odpůrce, náměstek státního zástupce. Konec konců je to jeho případ.“

„Státní zastupitelství uvítá jakoukoli informaci, která by mohla přispět k objasnění této záhady,“ podotkl Scudder stísněným hlasem.

Soudce se chystal něco říci, když právě v té chvíli byla Evelyn Whitingová přivedena do soudní síně. Složila přísahu a odebrala se na místo pro svědky s napětím ve tváři a znepokojeně hleděla před sebe.

Mason přistoupil k svědkyni. „Slečno Whitingová, složila jste přísahu, že budete vypovídat pravdu. Je vám zajisté známo, že křivá výpověď je trestná?“

„Ano, to vím.“

„Nějakou dobu jste žila ve společné domácnosti s mužem, kterého znáte jako Morgana Evese, že ano?“

„Ano.“

„Věděla jste, že byl trestán?“

„Ano,“ řekla po krátkém zaváhání.

„A předtím jste se delší čas stýkala s Carlem Moarem, že ano?“

„Ano.“

„Moar vás také požádal o ruku?“

„Ano.“

„Je vám známo, že Morgan Eves byl v Los Angeles zatčen a obviněn z vraždy?“

„Ano, to je pravda, ale soud vynesl zprošťující rozsudek.“

„A v porotě, která Evese osvobodila, zasedal Carl Moar, že

ano?“

„No… byl členem té poroty.“

„Jakmile jste se dověděla, že Carl Moar zasedal v té porotě, pomyslela jste si, že se vám naskytla příležitost zachránit milovaného muže. Carla Moara jste požádala, aby učinil všechno, co je v jeho silách, aby porotu přesvědčil o nevině obžalovaného.“

Svědkyně neodpověděla.

„Za tuto službu jste Moarovi nabídla úplatek,“ pokračoval Mason. „Slečno Whitingová, to je nepopiratelný fakt. Uděláte dobře, když nám řeknete pravdu.“

„Nenabídla jsem Moarovi úplatek,“ odpověděla.

„Když se Moar zhostil své povinnosti jako porotce a Morgan Eves byl osvobozen, Moar byl pojednou bohatší o pětadvacet tisíc dolarů. Zachoval se dost naivně, když se nepokusil nějak věrohodně odůvodnit, jak se dostal k takovému balíku peněz. Pouze si změnil jméno a pak s rodinou odcestoval do Honolulu, aby tam strávil příjemnou dovolenou.

Mezitím státní zastupitelství zahájilo vyšetřování proti Van Densiemu, obhájci Morgana Evese pro podezření, že uplácel porotce. Pro Van Densieho i pro Morgana Evese bylo velice důležité, aby Velká porota nepředvolala Moara jako svědka. Moar si sice změnil jméno, ale zkušený detektiv by snadno odhalil jeho skutečnou totožnost. Proto si Eves s Van Densiem vybrali vás, abyste odjela do Honolulu a dohodla s Moarem způsob, jak za sebou zamete stopy. Své sestře jste řekla, že odjíždíte trávit líbánky. Tajně jste se provdala za Morgana Evese, jenomže novomanžel nemohl s vámi, protože měl plné ruce práce – pomáhal Van Densiemu utajit různá přitěžující fakta před vyšetřujícími orgány. Eves nastoupil sice s vámi na loď, ale jakmile vyplula z přístavu, přirazil k parníku motorový člun, který Evese zase odvezl zpátky do San Franciska. Když jste přijela do Honolulu, vysvětlila jste Moarovi situaci.

Van Densie, Morgan Eves a patrně i vy jste celý plán dobře promysleli. Věděli jste, že jistý Roger Cartman utrpěl úraz při autonehodě a má zraněnou krční páteř. Na jeho jméno jste zakoupila jízdenku na loď, kterou se vracel domů Moar alias Carl Newberry. Podle domluveného časového rozvrhu chodil Moar do vaší kajuty, kde jste mu zakryla hlavu obvazy, podepřela bradu o sádrový límec krátkého korzetu, nasadila tmavé brýle na oči, a potom jste ho v kolečkovém křesle odvezla na palubu.

Všimla jste si, že Aileen Fellová má ve zvyku po večeři chodit na procházku. Šestého večer se rozpoutala bouře. Nastala vhodná chvíle, aby Moar předstíral sebevraždu – zastřelí se a spadne přes palubu. Výstřely upoutají pozornost slečny Fellové a takže uvidí i tělo padající do moře.

Nicméně zvědavost slečně Fellové nedala, vyšla na člunovou palubu a podle toho co viděla, usoudila, že Moar alias Newberry se stal obětí vraždy. Tak se stalo, že proti paní Moarové bylo vzneseno obvinění, že zavraždila svého manžela.

Poté, co Moar údajně spadl přes palubu, vrátil se k vám do kajuty, kde se změnil v Rogera Cartmana. V přístavu opustil loď na kolečkovém křesle a sanitka ho odvezla do vašeho bytu na Stockton Boulevard.

Domnělá sebevražda Moara alias Newberryho by sotva vzbudila větší rozruch. Ovšem situace se radikálně změnila, jakmile se na základě svědeckých výpovědí usoudilo, že byl zavražděn. K sebevraždě také chyběl motiv, když jsem prokázal, že Moar peníze svého bývalého zaměstnavatele nezpronevěřil. Eves předpokládal, že se budu snažit vypátrat vašeho pacienta Cartmana, abych ho vyslechl, a proto jste z bytu na Stockton Boulevard musela co nejrychleji pryč.

Odvezl vás do srubu v pohoří Santa Cruz, slečno Whitingová. Ale patrně nevíte, že se rychle vrátil do bytu na Stockton Boulevard, Cartmanovi alias Moarovi oznámil, že našel pro něj

jiný úkryt, odvezl ho na jachtu a zamířil k Falleronským ostrovům. Tam vylovil jeden z těch záchranných kruhů, které byly předchozí noci svrženy z parníku do moře. Potom Moara zastřelil, mrtvé tělo zbavil oděvu a navlékl na ně záchranný pás. Počítal s tím, že za den za dva bude mrtvola nalezena.“

Mason se odmlčel. Evelyn Whitingová pevně svírala rukama opěradlo křesla. Špičkou jazyka si olízla rty, ale neřekla nic.

„Když jste si v novinách přečetla, že bylo nalezeno Moarovo tělo, zcela jistě jste si uvědomila, co se sběhlo,“ pokračoval Mason. „Snažila jste se podplatit porotce, abyste zachránila muže, kterého milujete, slečno Whitingová. To lze pochopit. Jenomže obvinění z nadržování pachateli vraždy po dokonání trestního činu je něco naprosto jiného. Myslím, že je na čase, abyste šla s pravdou ven.“

Svědkyně se zvedla, bezmocně se rozhlédla kolem sebe, potom sklesla do křesla a pomalu přikývla. Otočila se k soudci Romleyovi a řekla: „Je to skutečně tak, jak řekl pan Mason. Myslela jsem, že Morgan byl falešně obviněn, proto jsem se mu ze všech sil snažila pomoci. Jeho obhájce Van Densie mi povídal, že jestliže Morgana odsoudí, státní zástupce vznese ještě falešné obvinění i proti Morganovým obchodním společníkům. Ti se proto složili a zaplatí pět tisíc dolarů, když se porota nedohodne a pětadvacet tisíc dolarů v případě, že obžalovaný bude osvobozen. Vysvětlila jsem situaci Carlovi a dala jsem mu své slovo, že Morgan je nevinen. Carlovi se pak podařilo přesvědčit i ostatní porotce.“

„Slečno Whitingová, sedmého jste koupila rámeček na fotografie, že ano?“ otázal se Mason.

„Ano,“ řekla. „Carl měl svou nevlastní dceru velice rád. Věděl, že Belle kolik let neuvidí, když bude fingovat sebevraždu, aby nemohl být předvolán jako svědek. Chtěl proto mít aspoň její fotografii, ovšem to jeho žena nesměla vědět, protože pak by ta

sebevražda mohla vzbudit podezření. Fotografie v rámečku vyměnil, jenže téměř vzápětí si toho paní Moarová všimla.“

„Ten vzkaz, který Carl Moar obdržel šestého večer, jste mu poslala vy, viďte?“

„Ano. Vyrobili jsme figurínu, kterou pak shodíme do moře. Ukryla jsem ji v lodní nemocnici. Šestého večer jsem počkala, až slečna Fellová půjde na procházku a pak poslala vzkaz Carlovi, aby přišel na palubu. Figurínu odtáhneme k zábradlí paluby a párkrát vystřelíme, abychom přilákali pozornost slečny Fellové, shodíme figurínu do moře a Moarův revolver necháme ležet na člunové palubě. Carl pak seběhne do mé kajuty, nasadí si černé brýle a s ovázanou hlavou a sádrovým límcem kolem krku ulehne do postele.“

„Na oporce se zachytil útržek vašich večerních šatů. Jak se to stalo?“ zeptal se Mason.

„Paní Moarová se dopustila chyby, že neodstranila mokré šaty, které se pak staly důkazem, že se zdržovala na palubě,“ pokračovala svědkyně. Kdyby se při prohlídce v mé kajutě našly deštěm promáčené šaty, nemohla bych to věrohodně vysvětlit. Proto jsem se jich honem zbavila. Vyhodila jsem je okénkem kajuty. Mezitím se loď stočila a vítr se změnil ve vichřici, která mi šaty vytrhla z rukou. Podle všeho se zachytily na oporce, takže útržek látky tam zůstal, než spadly do moře.

Slečna Fellová mě viděla táhnout tu figurínu, kterou pokládala za tělo muže, po člunové palubě. Na spodní palubě stála slečna Streetová, zaslechla druhý výstřel a pak zahlédla figurínu padat do moře. Věděla jsem, že ohlásí, že nějaký muž spadl přes palubu. Dívala se nahoru, déšť ji bil do očí, takže mě nemohla poznat. Já se dívala dolů na ni, mě déšť neoslepil.

Pochopte mě, prosím,“ řekla zkroušeně. „Pomohla jsem muži, kterého jsem měla ráda a byla přesvědčena o jeho nevině. Teprve dnes, když jsem si přečetla ranní noviny, jsem pochopila, proč mě

tak rychle odvezl z města do srubu. Carl byl nebezpečný svědek, kterého se Morgan potřeboval zbavit. Správně předpokládal, že z vraždy bude obviněna paní Moarová. Když jsem si to všechno uvědomila, udělalo se mi z toho nanic. Měla jsem Morgana ráda, ale teď mi spadly šupiny z očí… Pane Masone, zabil Carla skutečně on?“

„Ano, Carla Moara zavraždil Morgan Eves,“ řekl Mason. „Dopustil se ovšem osudné chyby, že Moara nevyzul. Když Moar údajně spadl přes palubu, měl na sobě smoking. Jakmile jsem si prohlédl jeho mrtvé tělo v márnici, bylo mi nápadné, že má na nohou šněrovací boty. Projektil nalezený v jeho těle rovněž nepocházel z jeho revolveru. Udělal jsem si představu, jak se všechno sběhlo, ale vyčítám si, že jsem pravdu odhalil až tak pozdě. Věděl jsem, že Moar zasedal v porotě, která Evese zprostila viny, věděl jsem, že Evese obhajoval Baldwin Van Densie, advokát už dříve známý svými nečistými praktikami. Věděl jsem také, že zanedlouho po vynesení osvobozujícího rozsudku náhle Carl Moar zbohatl. Věděl jsem, že fotografie Belle Newberryové zmizela z kufru, k němuž měl klíč pouze Carl Moar a že zámek kufru nebyl poškozen. Je mi líto, že jsem se dal svést falešnými stopami z cesty. Kdybych byl zasáhl včas, patrně bych byl ještě mohl Moara zachránit.“

Evelyn Whitingová přikývla. Rty se ji chvěly, když řekla: „Milovala jsem Morgana… slepě jsem mu věřila… Když jsem konečně prohlédla, bylo už pozdě…“ Zakryla si obličej rukama a dala se do pláče.

Mason se podíval na soudce Romleye: „Smím požádat slavný soud, abys vzhledem k těmto novým skutečnostem bylo další projednávání případu odročeno?“

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

V Masonově hotelovém apartmá se shromáždili Mason, Della Streetová, Paul Drake, paní Moarová, Belle Newberryová a Roy Hungerford. Na stole stály poháry a ve vědru s ledem se chladilo několik lahví šampaňského.

„Vůbec nechápu, jak jste tohle klubko dokázal rozmotat," ozval se Hungerford.

Mason pokýval hlavou. „Stydím se, že jsem tu záhadu nevyřešil dřív," řekl. „Marian Whitingová nám pověděla, že její sestra zahlédla Carla na ulici v Los Angeles. Evelyn naopak prohlásila, že Carla už několik let neviděla a potkala ho až na lodi. Tam se jí prý Carl svěřil, že chce skoncovat se životem. Della Streetová se mi zmínila, že Carla viděla vycházet z kajuty Evelyn Whitingové. Paní Moarová mi zase sdělila, že Carl Moar není nikdy v dohledu, když se Evelyn Whitingová objeví na palubě se svým pacientem v kolečkovém křesle. Belle, vy jste mi zase řekla, že váš otec zasedal v Los Angeles v porotě, která zprostila viny obžalovaného, jehož hájil Van Densie. Zmínila jste se, že se to stalo asi před dvěma měsíci – čili přibližně krátce předtím, než váš otčím zbohatl. Morgan Eves mě zase varoval, že obžaloba má korunního svědka, který svou výpovědí prokáže, že paní Moarová svého manžela zavraždila. A když jsem pak zjistil, že tímto korunním svědkem je Della, měl jsem si udělat jasný obraz, jak se vlastně všechno sběhlo. Eves mohl získat tuhle informaci jenom od Evelyn, která Dellu poznala, když se na ni dívala seshora z paluby.

Carl Moar příliš důvěřoval Evelyn Whitingové. Ale nesmíme ho soudit moc přísně, byla jeho starou láskou, apelovala na jeho city. Nedalo ji moc práce, aby ho přesvědčila, že Eves je nevinen. Zřejmě byl sám nakloněn tomu věřit a pochopitelně uvítal příležitost získat balík peněz, aby mohl Belle umožnit vstup do

takzvané lepší společnosti…“

„Měla jsem ho ráda,“ řekla Belle Newberryová se slzami v očích.

„I já jsem měla Carla ráda,“ řekla paní Moarová. „Ovšem, zřejmě jsem ho neznala tak dobře, jak jsem se domnívala. Uvěřila jsem, že ty peníze defraudoval, protože žádné jiné vysvětlení mě nenapadlo. Carl měl Belle velice rád, mne už tolik nemiloval. Myslím, že se nesnadno přizpůsoboval životu v manželství, když žil tak dlouhou dobu sám. Ale pro Belle byl ochoten udělat první a poslední, chtěl pro ni jen to nejlepší…“

Mason vstal, otevřel láhev šampaňského a rozlil je do pohárů. „Nechci na vás spěchat,“ řekl, „ale zakrátko vás s Dellou musíme opustit. Před hodinou mě volali z mé kanceláře v Los Angeles. Netrpělivě mě tam čeká jeden důležitý klient. Jde o velice naléhavý případ. Objednala jste letadlo, Dello?“

Della Streetová přikývla. „Čeká na nás na letišti.“

„Ještě okamžik, když dovolíte,“ ozval se Hungerford. „Chtěl bych vám oznámit, že Belle a já…“

Della pozvedla poháry. „Víc nám nemusíte říkat, Roy,“ zasmála se. „Rádi vám připíjíme s přáním všeho nejlepšího na společné cestě životem!“

Letadlo se vzneslo do výše a zamířilo na jih. Della Streetová si přisedla k Masonovi blíž, položila mu ruku na hřbet dlaně a řekla:

„Jak se vám líbila, šéfe?“ zeptala se.

„Belle?“

„Ano. Oči ji zářily štěstím – a jeho taky.“

„Je to velice milá a příjemná dívka,“ řekl Mason. „Znám ovšem ještě jinou, která ji předčí. Doufám, že jednoho dne –“

Della odtáhla ruku. „Tak moment, šéfe, nesmíme příliš podléhat citům. Víte právě tak dobře jako já, že nejste stavěný pro manželství. Vaše žena by se jistě měla jako v bavlnce, ale vás by mnoho neužila. Vy nepotřebujete ženu, ale sekretářku, která je vaší

nerozlučnou společnicí při všech těch případech, které řešíte. A v Los Angeles nás čeká další klient.“

Mason na ni zamyšleně pohlédl. „Jsem zvědav, co se z toho zase vyklube,“ řekl. „Jackson mi říkal, že z právního hlediska je to velice pozoruhodný případ.“